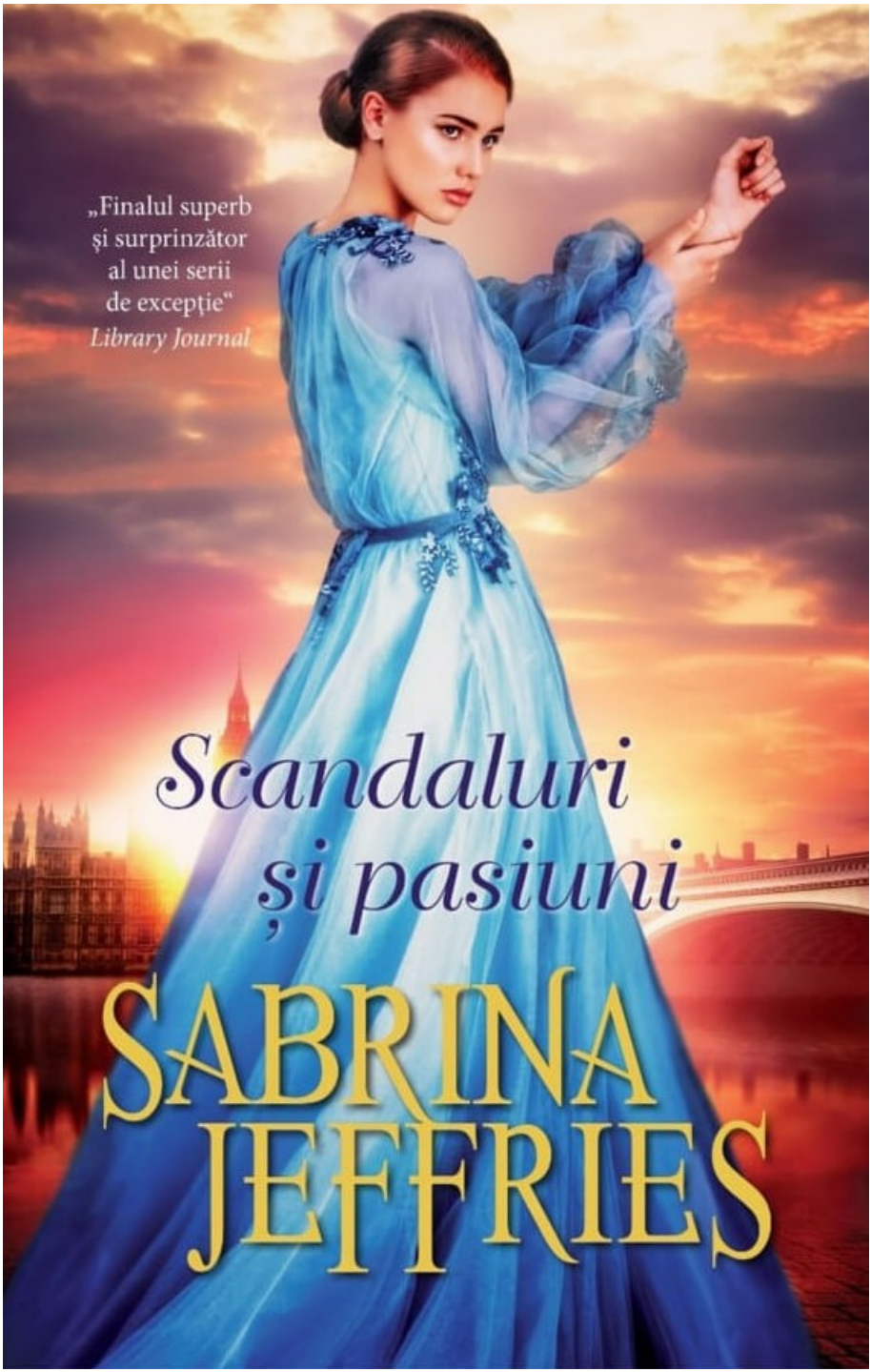
„Finalul superb
și surprinzător
al unei serii
de excepție"
Library Journal
Scandaluri
și pasiuni
SABRINA
JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
SCANDALURI ŞI PASIUNI
SERIA ŞCOALA PENTRU MOŞTENITOARE 6

Wed Him Before You Bed Him **by Sabrina Jeffries**

Dragă cititorule,

Pentru mine a fost o perioadă dificilă. Am încheiat corespondenta cu vărul Michael după ce el s-a supărat ca urmare a repetatelor mele încercări de a-i afla adevărata identitate, aşa că mi-a spus că nu o să-mi mai scrie.

Tăcerea lui aproape că m-a distrus. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult depindeam de sfatul lui până când a încetat să mi-l ofere, odată cu prietenia lui. Cum a putut să mă abandoneze, mai ales acum, când sunt probleme la şcoală? Vecinul de vizavi, domnul Pritchard, este hotărât să-şi vândă proprietatea unui bărbat care o să construiască aici un hipodrom, iar eu nu pot accepta ceva atât de scandalos aproape de fetele mele. Nu ştiu cui să mă adresez. Vărul meu m-a ajutat când se părea că domnul Montalvo avea intenţii asemănătoare, dar acum, când am într-adevăr probleme, el este de negăsit.

Ca şi cum nu ar fi fost suficient, cineva s-a întors în viaţa mea, ceea ce m-a tulburat. Vezi tu, prietene, cândva am fost îndrăgostită de un tânăr, iar lucrurile s-au terminat foarte neplăcut. I-am făcut ceva de neiertat. Iar acum, odată cu interesul lui renăscut faţă de mine, mi-am dat seama că sentimentele mele pentru el sunt la fel de profunde ca altă dată. Dar oare să am încredere în motivele lui de a mă curta? Ar fi trebuit să mă urască pentru ceea ce am făcut. Oare mă curtează dintr-o dorinţă secretă, tardivă de a se răzbuna? Îmi spune adevărul când afirmă ca a lăsat trecutul în urma?

Oh, cât de mult îmi doresc să-i pot cere sfatul vărului Michael în această problemă! Mă tem însă că nu se mai poate, căci până şi scrisorile mele cele mai însufleţite au rămas fără răspuns. Sunt pe cont propriu…

Oare? Nici nu mai ştiu ce să cred!

În căutare disperată de răspunsuri,

Charlotte Harris, proprietara şi directoarea
Şcolii pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris

Capitolul 1

Richmond, Anglia
noiembrie 1824

Charlotte Harris, directoarea şi proprietara Şcolii pentru tinerele domnişoare a doamnei Harris, stătea la biroul ei şi recitea, pentru a doua oară, scrisoarea pe care i-o scrisese vărului Michael, binefăcătorul ei anonim. Apoi o rupse. Ce sens mai avea să îi scrie când fiecare scrisoare pe care i-o trimisese fusese înapoiată nedeschisă?

Îşi şterse pe fustă mâinile transpirate. Trebuia ca el să ştie în ce situaţie delicată se afla şcoala, căci mereu ştia tot. După ce ea insistase atât de mult să-i afle identitatea, el pusese capăt corespondenţei, iar de atunci nu mai dăduse nicio veste.

Frica aceea înspăimântătoare care o copleşise în ultimele zile o făcea să simtă un gol în stomac. Poate că era îndreptăţit să fie furios pe ea. Acceptase să nu insiste asupra anonimatului său. Şi totuşi, cum o putuse abandona după atât timp? Participase la înfiinţarea şcolii în urmă cu 14 ani. Într-adevăr, fără el, şcoala nu ar fi existat. Probabil s-ar fi ofilit ca profesoară la o şcoală din Chelsea, visând la ziua în care putea să-şi deschidă propria instituţie guvernată de planul de studii şi de regulile ei.

Acum, vecinul lor idiot, domnul Pritchard, voia să distrugă totul. Se zvonea că era pe cale să vândă Rockhurst, moşia care se învecina cu şcoala, proprietarului unui hipodrom din Yorkshire. Putea să-şi imagineze: bărbaţi duri care pariau la cursele de cai, invadând peluza şcolii şi acostând fetele.

Cum putea vărul Michael să rămână nepăsător? El deţinea proprietatea. Oare nu îi păsa dacă era obligată să plece?

Inspiră adânc. Asta o durea cel mai tare, gândul că el permitea acest lucru pentru a putea obţine o chirie mai

mare. Chiria pe care ea o plătea încă de la început era mai mică decât cea pe care o solicitau alţi proprietari în Richmond, iar acum, având în vedere că valoarea proprietăţilor din zonă crescuse, era mult prea mică. În toţi anii aceştia, vărul ei misterios nu o crescuse niciodată. Nu ştia de ce. Poate pentru că îşi dăduse seama că ea îşi permitea numai o creştere modestă?

Mai ales acum, când numărul înscrierilor scăzuse din cauza scandalurilor iscate cu un an în urmă în jurul elevelor ei. Dacă zvonurile privind vânzarea proprietăţii de vizavi se dovedeau adevărate, situaţia s-ar fi complicat şi mai mult.

Trebuia să lupte pentru ea. Când se gândise că Rockhurst era pe cale să fie cumpărată, în urmă cu câteva luni, ea şi prietenii ei avuseseră câteva idei bune pentru a dejuca planurile domnului Pritchard. Putea face o petiţie către comisia de examinare sau…

— Mă scuzaţi, doamnă.

Îşi ridică privirea şi îşi văzu lacheul în uşă.

— Da, Terence.

— Lord Kirkwood este aici şi doreşte să vă vadă.

Inima începu să-i bată cu putere. David? Acolo? Nu, nu era posibil. Ce motiv ar mai fi putut avea acum că soţia lui, fostă elevă a şcolii, murise?

Îşi puse mâinile tremurânde la spate pentru a le ascunde de servitorul ei foarte perspicace.

— Eşti sigur că este Lord Kirkwood?

— Cel care s-a însurat cu domnişoara Sarah Linley, nu? Încuviinţă.

— Ţi-a spus despre ce e vorba?

— Am întrebat, dar mi-a zis că este ceva personal. Terence, care o proteja mereu, îşi încrucişă braţele la piept. Aşa că i-am spus că bărbaţii nu au dreptul la intimitate când vizitează o şcoală de fete.

— Terence!

Bărbatul zâmbi.

— Atunci mi-a spus că nu îi stă în caracter să renunţe la problemele personale pentru amuzamentul unui lacheu neruşinat.

Ea râse zgomotos.

— Sună precum o replică de-ale lui.

Terence rămase perplex.

— Atunci îl cunoaşteţi? Nu credeam că a fost vreodată aici, nici măcar după ce s-a însurat cu domnişoara Linley.

— L-am cunoscut prin Lord Norcourt.

Aceasta era totodată o exagerare şi o subestimare a legăturii ei cu David Maters, vicontele de Kirkwood. Fusese foarte norocoasă că se comportase civilizat cu ea în puţinele ocazii în care se întâlniseră în societate. Având în vedere cât de mult greşise faţă de el şi de familia lui în urmă cu mulţi ani, nu l-ar fi învinuit dacă ar fi ignorat-o.

Într-adevăr, se temuse de reacţia lui când participase la înmormântarea bietei Sarah, în urmă cu câteva luni. În ciuda faptului că ştia cât de deranjantă era prezenţa ei, Charlotte se simţise obligată să îşi facă apariţia.

Ea şi David se salutaseră cu răceală, deşi fusese surprinzător de cordial pentru un bărbat care probabil că o dispreţuia. Numai amintirea verii de la Great Debacle o făcea să se înfioare. Deci ce anume îl adusese *acolo?* Nu-şi putea imagina o situaţie mai inconfortabilă. În toţi anii aceştia, nu rămăsese niciodată singură cu David, nu vorbiseră despre ceea ce îi făcuse.

— Să-l trimit de unde a venit? întrebă Terence.

Pentru o secundă, fu tentată de oferta lui. Însă probabil ceva foarte important îl făcuse pe Lord Kirkwood să o viziteze pe femeia care cândva greşise atât de mult faţă de el.

— Nu. Invită-l înăuntru!

După plecare lui Terence, se privi în oglindă pentru a se asigura că buclele ei roşcate nu erau prea dezordonate, iar faţa nu părea prea palidă. Poate că era prostesc, dar îşi dorea să arate bine în faţa lui mai mult decât în faţa altora. Abia avu tâmp să-şi aranjeze fusta şi să-şi ciupească obrajii înainte ca el să intre în birou, ajungând astfel faţă în faţă cu bărbatul cu care fusese pe cale să se mărite cu mult timp în urmă.

Zâmbindu-i, înaintă şi îi întinse mâna.

— Lord Kirkwood. Ce mă bucur să vă revăd!

Ochii lui scăpărau de o emoţie ascunsă.

— Charlotte.

Îi luă mâna şi i-o strânse uşor, apoi îi dădu drumul.

Charlotte. Nu doamna Harris, ci Charlotte, pronunţat pe un ton scorţos, care îi făcuse inima să tresalte când ea avea 18 ani, iar el 20. Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Acele zile erau de mult uitate, pierdute în paginile trecutului lor. Timpul şi propriile greşeli îi schimbaseră pe amândoi în mod irevocabil.

Nimic nu trăda asta, cu excepţia firelor albe de la tâmplele lui, precum şi ridurile de pe frunte cauzate de griji. La vârsta de 37 de ani, David încă era foarte atrăgător, cu trăsăturile agresiv de masculine ale unui bărbat care mereu atrăsese atenţia, cu nasul lui ascuţit şi gropiţa din bărbie. Ochii lui erau verzi ca frunzele, şi părul des, ondulat, castaniu ca alunele şi coaja de copac, care îi aminteau de o pădure. Iar trupul lui…

Se întoarse brusc, grăbindu-se spre spatele biroului, temându-se că putea să roşească. La 18 ani, îi remarcase trupul vag, într-un mod virginal, nefiind obişnuită cu plăcerile senzuale. Acum însă, ca văduvă de câţiva ani, observase totul cu o durere alarmantă.

Deoarece Sarah murise în urmă cu şase luni, el purta haine de doliu şi doar puţin alb. Pantalonii negri îi acopereau curbura şoldurilor şi coapsele musculoase ale unui bărbat care se păstrase în formă, în timp ce haina de doliu elegant croită îi evidenţia umerii lăţi. Ea îşi imagină cu uşurinţă acele mâini înmănuşate, una în care ţinea geanta de piele, iar alta jucându-se pe trupul unei femei cu o siguranţă dată de experienţă… Dumnezeule, trebuia să se oprească! Terence o privea din uşă cu o vădită curiozitate, stând acolo pentru a se asigura că David nu avea să îi facă rău.

Îl privi încruntată.

— Mulţumesc, Terence! Poţi pleca.

Bărbatul plecă bombănind.

— Un lacheu destul de arţăgos, spuse David laconic.

— A fost pugilist.

— De ce ai angaja un boxer pentru a fi lacheul unei doamne?

Deranjată de criticile lui, replică:

— Deoarece abilităţile lui sunt mai folositoare unei femei care merge mereu singură în oraş decât orice alte maniere. Zâmbi forţat. Sunt convinsă că nu ai venit aici pentru a discuta despre servitorii mei, Lord Kirkwood.

Arătând spre scaunul din faţa biroului, se aşeză, având nevoie de ceva masiv între ei pentru a-şi împiedica mintea să se mai gândească la atracţia nedorită pe care o simţea faţă de un bărbat care cu siguranţă nu o plăcea. Şi totuşi, el nu părea că nu o plăcea. O privi cu fermitate în timp ce se aşeză cu relaxarea unui bărbat care se simţea în largul lui.

— De fapt, am venit să-ţi aduc veşti bune.

Veşti bune? De la *el?* Ce putea fi?

— Căutând recent prin lucrurile lui Sarah, am descoperit un codicil, scris de mână, la testamentul ei. Prin el, a lăsat o sumă substanţială de bani şcolii tale.

Oare îl auzise bine?

— Nu înţeleg.

— A lăsat o parte din averea ei moştenire şcolii.

— Soţia ta, Sarah, mi-a donat bani.

— Nu ţie, o corectă el contrariat. Şcolii.

— Da, desigur, şcolii. Dar… îşi aminti de remarcile răutăcioase ale lui Sarah, de modul în care femeia se comportase la ultimul ceai la care participase, de dispreţul pe care îl arătase colegelor ei. Dar de ce?

El ridică din umeri.

— Te-a admirat mereu şi s-a gândit întotdeauna cu drag la zilele petrecute aici.

— Soţia ta, Sarah, s-a gândit cu drag la zilele petrecute aici.

— Credeam că am stabilit deja faptul că femeia despre care vorbim este răposata mea soţie, Sarah, spuse el cu răceală.

Fără îndoială, răspunsul ei i se păruse jignitor.

— Iartă-mă! Numai că niciodată nu a părut să... Adică...

— Ştiu că Sarah putea fi... dificilă. Cred însă că, în secret, a apreciat mult atât şcoala, cât şi pe tine.

Charlotte bombăni.

— A fost un secret atât de bine ascuns încât a părut invizibil. Apoi oftă. Îmi pare rău. A fost nepoliticos din partea mea. M-a şocat însă vestea că Sarah a apreciat şcoala şi chiar pe mine.

— Ei bine, adevărul este reflectat în valoarea donaţiei ei. O privi de sus, insinuant. Este vorba despre 30.000 de lire.

Charlotte simţi cum rămâne fără aer.

— Dumnezeule! Eşti sigur?

Zâmbi discret.

— Nu aş fi venit dacă nu aş fi fost. Scoase o legătură de documente din geantă şi le puse în faţa ei. Mi-am luat libertatea de a cere avocatului familiei să întocmească un document legal, care să confirme ceea ce a adăugat ea în codicil. Îi poţi cere avocatului tău să le analizeze.

Încă incapabilă să asimileze vestea, Charlotte luă documentele care păreau oficiale şi aveau înscrise numele şi ştampila unei firme de avocatură cunoscute.

— Însă, înainte de a le citi, spuse David, ar trebui să te avertizez că este... o condiţie ataşată donaţiei.

Privirea lui Charlotte se îndreptă spre el. Sigur că era. Părea o poveste cu zâne, dar viaţa nu era niciodată atât de blândă. Sarah fusese o răutăcioasă, deşi lui Charlotte îi era greu să recunoască una ca asta despre elevele ei.

— Ce fel de condiţie?

— Sarah a dorit ca banii să fie folosiţi pentru a construi o nouă locaţie pentru şcoală, care, desigur, să-i poarte numele.

— Desigur, spuse ea automat, deşi se gândea la altceva, încercând să înţeleagă. Iartă-mă, ştiu că asta o să sune din nou ca o insultă, dar... Ei bine, soţia ta nu a dat bani nici măcar pentru cazurile sociale pe care le sprijineam. Nu îmi pot imagina de ce ar dona o avere

pentru a construi o nouă şcoală.

— De fapt, a donat foarte mulţi bani, dar păstrându-şi anonimatul, spuse el încet. A fost mult mai filantroapă decât ştiau oamenii.

Imaginea pe care i-o crea lui Sarah era mult prea bizară ca Charlotte să nu fie suspicioasă. Nu îi plăcea să vorbească morţii de rău, dar voia să ştie ce stătea de fapt în spatele acestei situaţii.

— Trebuie să mă scuz din nou, dar am crezut că Sarah era interesată în primul rând de jocul de cărţi, nu de caritate.

Era modul cel mai politicos de a spune asta.

Chiar şi aşa, el se înfurie.

— Ei bine, da, este adevărat. Dar numai datorită dorinţei ei de a se ridica în societate. Juca deoarece îşi dorea să fie acceptată într-un grup select de doamne, iar acceptarea lor a costat-o scump.

— Şi totuşi, i-au mai rămas bani pentru a dona şcolii o sumă atât de mare?

El îi zâmbi discret.

— Averea lui Sarah a fost substanţială. De ce crezi că am fost obligaţi să fugim împreună în urmă cu şase ani? Tatăl ei nu a fost deloc fericit să vadă că atât de mulţi bani o să ajungă pe mâinile unui nobil pierde-vară.

Conversaţia se abătea către o situaţie similară, în care fuseseră puşi amândoi în urmă cu câţiva ani, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Cu toate astea, nu putu ignora cuvintele lui.

— Apropo de familia lui Sarah, ce părere au *ei* despre donaţie?

— Nu ştiu despre donaţie şi prefer să rămână aşa cât mai mult timp posibil. Fratele ei ar fi foarte afectat dacă ar afla că Sarah a preferat să lase averea ei unei şcoli, nu fraţilor ei. Ea şi Richard erau destul de apropiaţi, iar ea i-a lăsat numai mărunţişuri. Sper că pot conta pe discreţia ta.

— Desigur, spuse ea.

El îşi drese voce.

— În ceea ce priveşte clădirea… înţeleg că acum

situaţia şcolii este mai degrabă nesigură. Am auzit că Samuel Pritchard intenţionează să vândă Rockhurst unui individ care deţine un hipodrom.

— Îl cunoşti pe domnul Pritchard?

— Ne-am întâlnit de vreo două ori la evenimente.

Se aplecă spre el.

— Ştii dacă vânzarea este sigură? Construirea unui hipodrom peste drum ar însemna sfârşitul şcolii.

— Înţeleg că asta ar putea crea neplăceri, spuse David. Însă cu siguranţă ai putea vinde casa şi proprietatea pentru a construi şcoala altundeva. Asta ar rezolva problema, nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Pe lângă faptul că prefer această locaţie, nu deţin eu casa şi proprietatea.

Nu păru surprins să audă asta.

— Atunci cine?

Charlotte îşi privi mâinile, întrebându-se ce ar fi crezut David despre relaţia ei ciudată.

— Să fiu sinceră, nu cunosc numele adevărat al proprietarului. Când mi-a permis să folosesc proprietatea, mi-a pus condiţia de a rămâne anonim. El… comunică folosind un pseudonim. Păstrăm legătura printr-un avocat, un anume domn Joseph Baines.

— Avocatul lui Norcourt? întrebă David.

— De fapt, da.

Anthony Dalton, Lord Norcourt şi unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui David, se căsătorise cu Madeline, o fostă profesoară la şcoala lui Charlotte.

— Eu şi Anthony ne-am distrat mult când am auzit că el şi vărul Michael au acelaşi avocat. Îl cunoşti pe domnul Baines?

— Oarecum. Miji ochii. Vărul Michael… Sarah mi-a vorbit cândva despre el. El este binefăcătorul tău anonim?

— Da, deşi în ultima vreme e ca şi inexistent.

— Ce păcat! spuse el tăios. Acum, în ceea ce priveşte situaţia ta cu domnul Pritchard…

Ea nu auzi nimic altceva, căci fu distrasă de un gând surprinzător. Dacă David era vărul Michael? Asta putea

explica brusca presupusă donaţie din partea lui Sarah pentru a construi o şcoală nouă?

Nu, era imposibil. „Vărul” ei o abordase prin domnul Baines la numai patru ani după vara de la Great Debacle şi fuga ei nesăbuită cu Jimmy Harris. Spusese că răposatul ei soţ îi menţionase interesul de a deschide o şcoală de fete şi voia să o ajute să îşi vadă visul îndeplinit.

În acel moment, umilirea publică probabil încă era proaspătă în mintea lui. Poate că o ura cu toată fiinţa lui. Cu siguranţă, nu ar fi ajutat-o să deschidă o şcoală. În plus, văzuse numele avocatului pe documentul lui David, şi nu era vorba despre Joseph Baines.

— Charlotte? insistă David. Ce părere ai?

Clipi, apoi oftă.

— Mi-e teamă că trebuie să-mi cer încă o dată iertare. Am fost atât de distrată de gândul acelei donaţii încât nu am auzit ce ai spus despre domnul Pritchard, domnule.

— Domnule? Privirea i se întunecă. Cu siguranţă, ne cunoaştem de suficient de mult timp pentru a fi mai puţin formali. Vocea i se mai îndulci. Obişnuiai să îmi spui David.

— Asta a fost înainte să-ţi distrug viaţa.

Regretă că spuse asta.

— A fost cu mult timp în urmă. Acum ne-am schimbat, şopti el, fără să dorească, în mod evident, să vorbească despre asta. Îi zâmbi forţat. În plus, mulţumită codicilului neobişnuit al soţiei mele, trebuie să învăţăm să colaborăm. În următoarele luni, probabil o să ne vedem zilnic.

Ea simţi că rămâne fără aer.

— Poftim?

— Nu ai auzit nimic din ce am spus. Tonul lui deveni mai aspru. O să fac un rezumat, pentru a avea atenţia ta. Donaţia lui Sarah este condiţionată de un singur lucru, şi anume să supraveghez construirea noii şcoli. După cum vezi, Charlotte, o să avem destul timp să ne reluăm relaţiile.

Capitolul 2

David îşi dorea din tot sufletul să nu fi început mascarada asta cu vărul Michael. Inima îi bătea cu atâta putere încât se temea că ea o putea auzi, şi avu nevoie de toată voinţa de care era capabil pentru a nu-i spune adevărul.

Nu era însă posibil. Singura posibilitate pentru a rezolva situaţia riscantă a şcolii era să revină în viaţa ei ca el însuşi, fără ca ea să afle de alter egoul lui. Cu toate acestea, îşi putea da seama din ochii ei albaştri şi din obrajii palizi că o şocase. Era oare un lucru bun? Sau intriga lui o pusese pe gânduri?

Era greu de spus. Charlotte ştiuse mereu cum să-l facă să-şi piardă cumpătul, chiar şi când erau copii, când făcuse lucruri mai puţin ortodoxe precum să se caţăre în copaci îmbrăcată în şorţ şi să-şi călărească poneiul. În ciuda anilor lor de corespondenţă, el nu ştia exact la ce să se aştepte din partea ei.

Avea să fie foarte dificil, chiar mai greu decât cele şase luni de doliu pe care le îndurase până atunci, şase luni în care nu îi scrisese şi nu ştiuse nimic despre situaţia ei. Dacă ar fi putut aştepta un an întreg pentru a o vedea, ar fi făcut-o, însă situaţia cu Pritchard devenise prea riscantă pentru asta. Astfel, aşteptase să treacă jumătate din perioada de doliu, când societatea ar fi văzut în legătura lui cu o văduvă frumoasă o situaţie mai puţin scandaloasă.

Acum trebuia să pretindă că nu cunoştea dificultăţile prin care trecuse şcoala până atunci şi nici cât se îngrijorase ea din această cauză. Trebuia să se prefacă şi să pretindă că nu ştia cum agravase sinuciderea soţiei lui problemele lui Charlotte, învăluind şcoala în scandal.

Era exclus să-i mărturisească faptul că el era vărul Michael. Oricât de lipsit de logică i-ar fi părut lui Charlotte că Sarah lăsase banii şcolii, faptul că el jucase un rol în toţi

anii ăştia ar fi părut şi mai lipsit de sens. Ar fi vrut să ştie de ce în urmă cu 14 ani decisese să ajute o femeie pe care avea toate motivele să o urască. Apoi ar fi trebuit să dezvăluie adevărul, că începuse totul ca un plan diabolic pentru a se răzbuna pe ea.

Nu conta că dorinţa lui de a o distruge pe ea şi şcoala ei dispăruse de mult, fiindcă scheletul acelui plan era acolo. Pritchard era hotărât să îşi vadă planul îndeplinit, indiferent ce sau pe cine ar fi distrus. David trebuia să rezolve această încurcătură groaznică pe care chiar el o provocase înainte ca ea să afle.

Din nefericire, legătura cu prietenul lui spaniol Diego Montalvo, care pretinsese că voia să cumpere Rockhurst la începutul anului, îi arătase că David nu putea să mai rezolve aceste probleme de departe, ca vărul Michael. Avea nevoie de mai mult control, iar asta însemna să pună capăt mascaradei.

Oricât de groaznic ar fi fost, moartea lui Sarah îi dăduse această ocazie. Avea să se prezinte personal, inventând o moştenire pe care avea să o sponsorizeze din banii obţinuţi din investiţiile pe care le făcuse de-a lungul anilor. Gata cu „vărul”, gata cu scrisorile şi cu sfaturile!

Dar nu voia să îi spună adevărul lui Charlotte. Dacă afla că prietenul ei, vărul Michael, pusese la cale distrugerea ei, avea să fie devastată, refuzându-i ajutorul. După ce nu reuşise să o salveze pe Sarah de ea însăşi, refuza să vadă altă femeie distrusă din cauza greşelilor lui. Nu putea, cu voia lui, să o lase pe Charlotte să piardă şcoala, singura ei sursă de venit, din cauza unei curse pe care i-o întinsese el. Asta însemna să o convingă să accepte. Dar cunoscând-o, avea să fie al naibii de dificil. Mai ales acum, când îl privea de parcă i-ar fi ieşit coarne.

— De ce ar dori Sarah să supraveghezi *tu* construirea noii şcoli? întrebă ea.

— Ai uitat interesul meu pentru arhitectură.

— Una este să fii pasionat de arhitectură şi alta e să proiectezi o întreagă clădire.

Tonul ei indiferent îl supără.

— Ceea ce ştia Sarah, iar tu nu ştii este că interesul meu pentru arhitectură e mai mult decât o pasiune. Am lucrat îndeaproape cu arhitectul John Nash pentru construirea casei mele şi am fost responsabil de mare parte din renovarea conacului Kirkwood. Nu ai mai recunoaşte-o acum!

— Sunt convinsă, bolborosi ea, cu o îmbujorare care îl străpunse.

În clipa următoare, fu catapultat în acea vară, la petrecerea din casa părinţilor lui, la acele sărutări dulci. Dumnezeule, dacă avea să continue să se înroşească precum o şcolăriţă de fiecare dată când făcea aluzie la trecutul lor, avea să-i vină greu să stea la distanţă de ea!

Înjură printre dinţi. Avea să-i vină greu indiferent de circumstanţe. Încă era frumoasă după atâta vreme, încă îi făcea pulsul să se accelereze când îi vedea buzele catifelate şi buclele roşcate. Chiar şi chipul şi trupul ei matur îl făceau să-şi dorească să o aşeze pe masă şi să o posede.

Încă ţinea doliu după o soţie pe care o alesese greşit, încă înecându-se în propriile greşeli. O aventură cu Charlotte nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Cândva, îi dăruise inima lui, prosteşte, şi nu avea să repete această greşeală. Oricum, simţea că nu mai avea nimic de dăruit. Supravieţuise în toţi anii aceştia încercând s-o uite şi nu avea de gând să o reînvie pentru ca ea să-l transforme din nou în cenuşă.

— Este o situaţie controversată, continuă Charlotte, revenind la subiect. Nu pot construi o şcoală nouă pe o proprietate care nu-mi aparţine.

— Atunci cumpără o proprietate în altă parte şi construieşte şcoala acolo.

Îşi ţinu respiraţia. O sfătuise asta în scrisori, dar ea îl ignorase. Aşa că încetase să-i mai scrie, rugându-se ca, odată ce ar fi reluat legătura şi ar fi convins-o să aibă încredere în el, ea avea să se întoarcă mai degrabă spre el decât spre „vărul” ei.

Trebuia să o convingă să mute şcoala înainte să fie

evacuată. Ea nu ştia cât de aproape era pericolul şi nici nu îi putea spune – altfel, totul s-ar fi prăbuşit.

— Presupui că-mi pot permite asta, spuse ea. Chiar şi cu donaţia…

— Nu ai strâns o sumă frumuşică la evenimentul acela caritabil primăvara trecută, unde a performat acel magician? Dacă adaugi asta la un credit ipotecar şi la banii lui Sarah, poţi cumpăra proprietatea şi ţi-ar rămâne suficient pentru a construi o şcoală nouă îl privi contrariată.

— Ai idee cât de mult costă să construieşti ceva lângă Londra?

— Nu trebuie să fie lângă Londra, spuse el iritat. Sunt şcoli peste tot în Anglia.

— Da, dar niciuna cu o astfel de reputaţie. Şi oricum nu vreau să plec din Richmond. Am prietenii aproape, iar fetele au mai multe şanse la educaţie dacă sunt lângă oraş. Dacă alegerea nefastă a lui Pritchard nu mă pune în situaţia de a fi nevoită să mă mut, atunci intenţionez să rămân aici.

Nu avea să rămână mult timp, deoarece proprietatea nu aparţinea vărului Michael. Era a lui Pritchard. David avea un drept de retenţie secret, care îi permitea să colecteze chiriile, dar acel drept urma să expire în opt luni, timp insuficient pentru a putea construi o şcoală nouă.

La urma urmei, de ce nu inventase o moştenire atât de mare încât să-i permită să cumpere o proprietate oriunde şi-ar fi dorit? Poate pentru că nu se gândise că ea voia să rămână atât de aproape de oraş şi pentru că ştiuse că avea să fie oricum suspicioasă în privinţa sumei.

— Nu gândeşti în perspectivă, Charlotte. Într-o bună zi, vărul tău poate creşte chiria la o sumă pe care nu o poţi plăti, iar atunci ce o să faci?

Păru contrariată.

— Poate… Se mai însufleţi. Dacă aş putea cumpăra proprietatea de la vărul Michael…

El simţi un gol în stomac.

— Eşti sigură că o să ţi-o vândă?

— Nu! Zâmbi. Dar când îmi propun ceva, pot fi foarte convingătoare.

El ştia asta foarte bine. Din păcate, avea de-a face cu Pritchard, care nu putea vinde proprietatea pentru că trebuia s-o lase moştenire.

— Tot o să ai probleme cu şicanele vecinilor la Rockhurst.

Ea se încruntă.

— Da. Mai este şi asta. Deşi aş putea găsi nişte metode pentru a rezolva problema.

Îi cunoştea metodele şi ştia că nu aveau să funcţioneze. Pritchard voia proprietatea înapoi îndată ce dreptul de retenţie avea să expire.

— Sunt convins că o să-ţi fie mai bine dacă încerci să cumperi şi să construieşti şcoala în altă parte.

— Nu-mi pot permite…

— Dacă te-aş putea ajuta să găseşti o proprietate aproape de oraş, pe care să ţi-o poţi permite? Un loc unde să construieşti o şcoală chiar unde îţi doreşti?

El putea sponsoriza asta fără ca ea să ştie. Ar fi făcut o înţelegere privată cu vânzătorul.

— De ce ai face-o? întrebă Charlotte, mijind ochii.

Era speriată, iar el se aşteptase la asta.

— Deoarece intenţionez să onorez ultima dorinţă a soţiei mele. Având în vedere cât de mult rău făcuse soţia lui reputaţiei şcolii, cu siguranţă i s-ar fi iertat faptul că se folosea de amintirea ei pentru a repara greşeala. Cu siguranţă, Sarah a avut motivele ei pentru a-ţi da banii. Măcar atât pot face, în calitate de soţ, să încerc să duc la capăt sarcina pe care mi-a dat-o.

Cu siguranţă, cei 18 ani care trecuseră ascuţiseră perspicacitatea lui Charlotte. Nu trebuia decât să vânture cele 30.000 de lire prin faţa ei. Dacă era nevoie, vărul Michael avea să ceară o chirie mai mare pentru a o forţa să plece.

— Uite cum facem, Charlotte, de ce nu îi scrii vărului tău ca să vezi ce părere are despre vânzare? Între timp, o să-ţi trimit o listă cu proprietăţile din apropiere scoase la vânzare. O să mergem să le vedem, să vorbim cu proprietarii…

— Nu pot. Mâine are loc o întâlnire la Societatea Doamnelor Londoneze.

— Ah, da, una dintre organizaţiile caritabile din care Sarah mi-a spus că faci parte.

— A participat şi ea la câteva, iar când a făcut-o, s-a plâns adesea pentru că petreceam prea mult timp acolo. Charlotte se încruntă. Eşti sigur că a lăsat bani şcolii mele?

Izbucni iritat:

— Este totul scris în documentul pe care ţi l-am dat. Roagă-ţi avocaţii să-l citească!

— Sigur, nu-ţi face griji.

— Dacă nu ai avocat, îţi pot sugera…

— Pentru numele lui Dumnezeu, am propriul avocat! spuse ea defensiv. Drept cine mă iei?

— Voiam numai să subliniez…

— Da, mereu te-ai priceput la asta, tresări ea. Să subliniezi. Să sugerezi. Să-ţi baţi joc. Ei bine, nimeni nu mă poate convinge să mut şcoala asta până când nu sunt sigură că este absolut necesar – nici tu, nici Pritchard, nimeni. Nu mai sunt la fel de proastă ca la 18 ani, David Masters, şi mă pot ocupa singură de problemele mele fără ajutorul tău sau al altui bărbat!

Şi uite aşa, trecutul se ridică între ei, la fel de palpabil precum un zid de piatră.

El se strădui să rămână calm. Era suficient de rău faptul că îi rănise inima şi mândria în urmă cu mulţi ani, iar asta încă durea, poate chiar mai mult, deoarece se afla în faţa lui. Oare chiar trebuia să continue să se gândească ce era mai rău despre el? Dacă putea să-şi răscumpere greşeala, nu ar mai fi contat. Poate că tot ce se petrecuse între ei în acea perioadă dispăruse, dar el tot avea să îi ofere sprijinul, ba chiar prietenia.

— Sunt convins că eşti o femeie foarte capabilă, dar nu doresc să te oblig să faci ceva împotriva scopurilor tale.

Stânjeneala o făcu să roşească iar.

— Iartă-mă, nu ar fi trebuit să fiu atât de directă. Se ridică. Îţi sunt recunoscătoare pentru că mi-ai adus în atenţie acest lucru şi mă simt onorată că Sarah mi-a lăsat o

astfel de moştenire. Înainte de a merge mai departe, trebuie să-mi rog avocatul să analizeze documentele. Când o să termine, o să mă gândesc la toate posibilităţile şi implicaţiile şi o să-ţi aduc la cunoştinţă decizia mea. Dar o să mai dureze.

— Cât de mult? întrebă el.

— Nu ştiu. Te ţin la curent.

Simţi cum îl cuprinde furia. Intenţiona să tragă de timp, nu? Fără îndoială.

Ea făcu semn spre uşă.

— Acum, domnule, vă rog să mă scuzaţi.

Modul formal în care i se adresă fu picătura care umplu paharul. Se ridică în picioare.

— Chiar insist să rogi avocatul să analizeze documentul. Miji ochii. Mâine o să fiu iar aici. Şi în ziua următoare. Şi în următoarea, până când te decizi. Nu o să dezonorez amintirea lui Sarah tărăgănând situaţia.

Îndreptându-şi umerii, Charlotte vru să riposteze, dar el continuă:

— Desigur, poţi oricând să refuzi donaţia, înţeleg dacă faci asta. Oricum nu m-ai plăcut niciodată prea mult.

Tresări la aluzia lui privind modul în care îl umilise public în acea vară nefericită. Acum, când îi spusese clar că avea să considere refuzul ei la fel ca gestul făcut în urmă cu mulţi ani, vina avea să o împiedice să riposteze la această insultă. Ea oftă.

— Dă-mi două zile, ca avocatul să arunce un ochi pe ele. O să mă întâlnesc mâine cu el, dar presupunând că totul o să fie în regulă cu documentele, poţi veni a doua zi pentru a stabili cum să procedăm.

— Mulţumesc! Străduindu-se să nu-şi trădeze uşurarea, salută şi plecă. Pe curând.

În timp ce ieşea din încăpere, ştiu că nu obţinuse decât o mică victorie. Timpul confirmase părerea lui Charlotte despre el, o opinie accentuată de intrigile părinţilor lor şi de evenimentele asupra cărora nu avuseseră niciun control. Nu avea să fie uşor.

În ciuda trecutului lor, intenţiona să o salveze de ea.

De data aceasta, *nu* avea să fie ca ultima oară. Poate că *astfel* reuşea să pună capăt obsesiei lui pentru Charlotte Page Harris.

Capitolul 3

Berkshire
Ultima oară – vara anului 1806

În timpul călătoriei spre moşia Kirkwood, pe la amiază, Charlotte Page, în vârstă de 18 ani, îşi dorea cu disperare să-şi arunce tatăl din trăsură. Nu era corect! Dacă nu ar fi fost tatăl ei, acum ar fi stat la petrecerea colonelului Devlin, din Grosvenor Square, lângă căpitanul James Harris. Poate că ar fi avut chiar şansa de a dansa cu el.

Tânărul ofiţer, foarte atrăgător, dansa incredibil de bine şi, în plus, era isteţ. Ce îi plăcea însă cel mai mult era că o trata şi pe ea ca şi când ar fi fost isteaţă. Era amabil, politicos şi deloc asemănător tatălui ei.

Îşi dorea să spună acelaşi lucru despre David Maters, fiul groaznic al prietenului oribil al tatălui ei, vicontele de Kirkwood.

— O să te comporţi civilizat cu domnul Masters, da? o rugă mama ei.

Femeia stătea lângă Charlotte în cea mai nouă achiziţie a tatălui ei, o trăsură de călătorie atât de bogat căptuşită, încât Charlotte se temea să nu-şi agaţe brăţara în satinul tapiţeriei.

— O să fie civilizată, altfel vede ea! bombăni tatăl ei.

Când mama bătu în retragere, Charlotte aproape că îşi muşcă limba încercând să nu spună ceva care le putea băga în bucluc pe amândouă.

— Dacă domnul Masters se poartă civilizat cu mine, tată, cu siguranţă o s-o fac şi eu. Deşi mă îndoiesc că o să se obosească. De ce ar face-o, când deja i-ai promis mâna şi zestrea mea?

Tatăl ei bombăni.

— Eşti norocoasă că te ia în considerare, domnişoară, cu sau fără zestre. Familia lui are suficient de mulţi bani şi nu are nevoie de ai noştri. În plus, nu este treaba ta cine primeşte zestrea ta. Asta este treaba *mea.*

— Dar eu o sunt cea care trebuie să trăiască alături de el, tată. Iar un bărbat care mă vrea numai pentru bani…

— Precum căpitanul Harris?

— Ce… ce vrei să spui?

Încercase să-şi ascundă interesul pentru ofiţerul de cavalerie, ştiind părerea tatălui ei despre un bărbat fără relaţii în calitate de pretendent al fiicei lui.

— Nu sunt orb, fata mea. V-am văzut vorbind şi dansând de fiecare dată când am fost la colonelul Devlin. Harris este cel care te vrea pentru bani. Să fii sigură că nu se gudură pe lângă tine din alt motiv!

Afirmaţia lui dură o răni.

— Nu este adevărat! strigă ea, dar se opri înainte să-i arate cât de mult o afectase.

Ca un rechin, tatăl ei ataca atunci când simţea sângele în apă. Ea îşi temperă tonul.

— Căpitanul Harris este un ofiţer cumsecade, integru, care nu ar curta o femeie pentru banii ei. Încă nu are avere, dar îndrăznesc să spun că o să aibă în curând.

— Nu o să ai şansa să afli asta vreodată. Nu o să permit ca oamenii să râdă de noi pe la spate că te-ai măritat tu cu un nimeni. Tu o să te măriţi cu Masters şi gata!

„Tata nu te poate obliga să te măriţi, tata nu te poate obliga să te măriţi”, îşi zicea ea.

Dacă ar fi crezut asta!

— Îl cunosc de zece ani pe domnul Masters şi nu m-a atras. Chiar te aştepţi să mă mărit cu un străin?

— Străin! Îi cunoşti familia, te jucai cu el când eraţi copii. Este suficient!

Era suficient cât să nu îşi dorească să se mărite cu el. La vârsta de opt ani, ea şi familia ei locuiseră aproape de moşia Kirkwood, lângă Reading. Alerga după David Masters

şi fratele lui mai mic, Giles. Cam băieţoasă, făcea tot ce făceau ei – se întreceau la alergat, jucau cricket, săreau garduri. Ba chiar îl tolerase pe David când îi dăduse ordine.

Într-o zi însă, încercase să o excludă din jocul lor de căţărat din cauza rochiei, iar ea îl informase în faţa băieţilor din vecinătate că îl putea întrece chiar şi în şorţ. Desigur, o puseseră la încercare, iar el se înfuriase foarte tare când îl întrecuse, ajungând prima în vârful stejarului lor preferat.

Atunci începuse tot necazul. Bestia afirmase că ea reuşise să câştige deoarece avea mâini lungi, ca de maimuţă. Ceilalţi băieţi râseseră şi începuseră să danseze în jurul ei ca maimuţele, iar el li se alăturase. Din cauza aşa-ziselor ei mâini lungi de maimuţă şi a părului scurt ondulat, pe care îl ţinea legat în codiţe ce semănau cu urechile de maimuţă, atunci fusese poreclită Domnişoara Maimuţă.

Fusese nevoită să trăiască mult timp cu acea poreclă, chiar şi după ce David plecase la şcoală în următoarea săptămână. Totul se terminase când tatăl ei decisese să se mute în Londra pentru a-şi urma ambiţiile politice.

Dumnezeu ştie cum era David acum, după toţi anii în care fusese răsfăţat datorită faptului că urma să fie moştenitorul vicontelui. Charlotte spuse:

— Se zvoneşte că domnul Masters şi prietenii lui erau nişte desfrânaţi. Chiar îţi doreşti să mă mărit cu un libertin incurabil? *Ca tine?*

Deşi tatăl ei nu făcea niciun efort să-şi ascundă cealaltă viaţă – amantele cu care defilase prin faţa soţiei şi nopţile petrecute bând alături de bunul lui prieten Charles Fox, secretarul afacerilor externe –, se aştepta ca ea şi mama ei să-şi reţină furia. Cu trecerea anilor, acest lucru devenise din ce în ce mai greu, iar scandalurile provocate de tatăl ei la beţie deveniseră intolerabile.

— Masters nu este un libertin, replică tatăl ei rânjind. Ca toţi tinereii, îşi face de cap, dar este discret. Este tot ce îi poţi cere unui bărbat. Din cercetările mele asupra caracterului său, am aflat că este un elev sârguincios şi un domn foarte respectat, conştient de obligaţiile ce îi revin ca

urmare a rangului său nobiliar.

Cu alte cuvinte, se folosise de influenţa tatălui său pentru a-şi înşela profesorii, ştia cum să se comporte când îi convenea şi conştientiza cât de departe îl putea duce rangul său.

Cunoştea destul de bine societatea pentru a şti cum să interpreteze minciunile obişnuite despre un domn cu titlu. Tatăl ei descria un bărbat care îi semăna perfect. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era un soţ după chipul şi asemănarea tatălui ei.

— În plus, continuă el, printre prietenii lui se numără un tânăr marchiz, frate cu un conte, şi moştenitorul unui duce. Mi-ar prinde bine aceste relaţii, aşa că măcar de dragul meu poţi să-i zâmbeşti, să te comporţi cuviincios şi să răspunzi atenţiilor lui ca orice altă tânără eligibilă. Dacă nu aş fi fost eu cu munca mea, nu ai fi avut nici măcar o zestre cu care să poţi atrage un tânăr.

— Dar tată…

— Regele nu m-a făcut baron pentru că deţin mine de cărbune, să ştii. A făcut-o fiindcă am susţinut părerile Maiestăţii Sale în Camera Comunelor. Eu mi-am încheiat rolul în sprijinirea intereselor acestei familii. Acum este rândul tău.

Pufni în râs. Tatăl ei îşi urmărea numai propriile interese şi ambiţii, dar nu avea niciun sens să-l contrazică. Ar fi negat oricum.

— Dar de ce trebuie să fie David Masters? Cu siguranţă, există alt bărbat care să corespundă intereselor tale. Un bărbat care să o dorească pentru ceea ce era, se gândi ea. Dacă ai aştepta măcar până la debutul meu în societate, în primăvara viitoare…

— Nu o să-mi risipesc banii pe treaba asta când un bărbat precum Masters este gata să te ia de nevastă. În plus, prietenul lui Masters, Simon Tremaine, moştenitorul ducelui de Foxmoor, este desemnat să ocupe postul de prim-ministru. Aceasta este o relaţie pe care nu intenţionez să o pierd.

— Atunci poate că ar fi mai bine să mă dai lui, spuse

ea cu amărăciune. Ar fi o afacere mai bună.

Chipul tatălui ei se întunecă.

— Ai grijă ce spui, domnişoară! Mi-a ajuns neruşinarea ta! Încă nu am trecut de Richmond, încă avem timp să lăsăm trăsura la grajd şi să călătorim pe Tamisa cu barca.

Cuvintele lui răsunară în trăsură, făcând-o să-şi piardă tot curajul. Pe Tamisa! Atât de crud să fie? Sigur că putea fi. Începu să respire greu când văzu din nou apa şi întunericul adânc şi fu cuprinsă de panică atunci când simţi că nu mai putea respira…

— Rowland! protestă mama ei. Nu ar trebui să spui ceva atât de îngrozitor. O supără!

— Ţine-ţi gura, femeie, răspunse tatăl ei. Altfel ştii ce păţeşti!

Când mama ei păli, Charlotte o luă de mână.

— Las-o în pace pe mama! Nu are legătură cu asta!

— Ea este cea care ţi-a angajat o guvernantă intelectuală. Dumnezeu ştie ce idei tâmpite ţi-a băgat în cap înainte să aflu şi să o concediez.

— Idei tâmpite! protestă Charlotte. M-a încurajat să gândesc, să citesc cărţi importante, să învăţ ştiinţe, istorie şi latină…

— Şi uite unde ai ajuns! izbucni el. Eşti impertinentă cu tatăl tău. Ei bine, nu o să tolerez rebeliunea asta, ai auzit? Este timpul să înţelegi cine este capul familiei şi, domnişoară, aceea nu eşti tu!

Vru să riposteze cu furie, dar se abţinu. De parcă nu ar fi făcut asta încă din copilărie.

— Acum, continuă tatăl ei cu fermitate, o să te comporţi corespunzător săptămâna asta, ca o adevărată domnişoară, sau ar trebui să facem o călătorie pe râu pentru a-ţi aminti care îţi sunt îndatoririle?

Voia cu toată fiinţa ei să-i răspundă. Ar fi fost atât de satisfăcător să-l priveze de arma pe care i-o oferea frica ei obsesivă de înec! Dar tatăl ei nu făcea niciodată ameninţări deşarte, şi numai gândul de a sta înlemnită de frică într-o barcă îi făcu inima să tresalte.

Probabil că îşi exprimase frica tresărind, căci în ochii

tatălui ei se citi triumful.

— Cred că ne-am înţeles, da?

Încuviinţă cu umilinţă. Îl dădu seama că tatăl ei nu avea să se oprească până când ea nu accepta să se mărite cu David Masters.

Îndreptându-şi faţa spre fereastră, privi pădurea care se întindea dincolo de drum. Cumva, avea să găsească o cale de a scăpa din capcana pe care i-o pregătise. Nu avea de gând să fie legată de o copie mai tânără a tatălui ei pentru tot restul vieţii.

*

David îşi stropi haina cu whisky, apoi se lovi peste obraji pentru a părea şi mai roşu.

— Ce dracu' faci? întrebă cineva în spatele lui.

Tresări, apoi răsuflă uşurat. Era Giles.

— Mă pregătesc pentru sosirea familiei Page.

Fratele lui mai mic păru nedumerit.

— Stropindu-te cu whisky?

— Cu siguranţă, ai ghicit de ce vin aici după atâţia ani. De ce i-a invitat tata, deşi mama îi detestă!

— Să fiu sincer, nu prea m-am gândit la asta.

— Asta pentru că tata nu speră ca tu să fii cel care se însoară cu Charlotte Page.

Giles izbucni în râs.

— Nu este amuzant, rosti David în timp ce îşi trăgea haina stropită cu whisky.

Inspiră şi se înecă. Poate că exagerase.

Oricum, era mai bine să o lase pe fătucă să creadă că îi plăcea alcoolul. Era nevoie de măsuri drastice pentru a scăpa de privirea adoratoare şi de intrigile tatălui ei.

— Mi-o amintesc pe Charlotte, spuse Giles. Credea că tu ai agăţat luna pe cer. Asta până în momentul ăla cu maimuţa.

David se holbă la el.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-ţi aminteşti? Nu, desigur că nu. La scurt timp

după asta, ai plecat la Eton.

— După ce?

Giles chicoti.

— Nu mai contează. De ce vrea tata să te însori cu *ea?*

— Deoarece Charlotte este o moştenitoare. Cunoscându-l pe tata, îşi imaginează că Lord Page o să fie mai mult decât dornic să-i împrumute bani pentru ultima lui afacere dacă totul rămâne în familie. Desigur, eu sunt cel care trebuie să se asigure de asta. Eu sunt cel care trebuie să sufere însurându-se cu o fetişcană pe care abia o cunoaşte.

— Presupun că, dacă tata şi mama au avut o căsătorie aranjată, au reuşit cumva să descopere secretul unei căsnicii.

— Ei bine, de data asta nu o să funcţioneze.

— Se pare că lui Mater şi Pater le-a mers bine. Se descurcă onorabil. Giles se aruncă în patul lui David. Sau aşteptţi dragostea adevărată? Nu de alta, dar ştii ce părere ar avea tata despre asta. Dragostea este pentru naivi şi pentru copii, banii sunt cei care conduc lumea.

— Nu-mi pasă ce spuse tata, bombăni David. Este draconic să alegi o soţie în funcţie de statutul şi de averea ei.

Anthony, prietenul lui, îi spunea că era un romantic, dar lui i se părea prostesc. Pur şi simplu nu voia să fie tratat ca un cal de curse. Avea să-şi aleagă singur mireasa – desigur, după ce bucura puţin de viaţă. Când avea să se însoare, oricum nu voia să o facă pentru bani.

Se privi în oglindă.

— Este suficient de rău că a trebuit să am de-a face cu administratori şi cu chiriaşi de când m-am întors de la Cambridge pentru că *el* este prea ocupat cu noua lui afacere. Nu o să mă leg definitiv doar pentru a ajuta altă afacere riscantă a tatii.

— Ce crede familia ei despre asta? Ei de ce îşi doresc mariajul? Când David îl privi cu subînţeles, continuă: Oh, da, titlul! De data asta, nu te invidiez că eşti moştenitorul.

Se sprijini în coate. Charlotte a avut măcar debutul în societate?

— Nu.

David îşi îndreptă lavaliera şi îşi aranjă părul.

Giles râse din nou.

— Poate că din cauza asta familia Page vrea să ţi-o bage pe gât. Probabil este urâtă dacă e de părere că nici măcar averea nu o s-o ajute să îşi găsească un soţ decent.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse David laconic. Îşi amintea vag cum arăta Charlotte: păr roşcat rebel, pistrui şi picioare lungi, care îi permiteau să alerge la fel de repede ca un băiat. Acum probabil era o deşălată fără sâni, cu un chip înspăimântător şi fără nimic feminin în ea.

— Mă aştept să mă ajuţi, Giles. Spune-i ce individ rău sunt, cum pierd bani la jocurile de cărţi…

— Nu pot spune asta fără să pufnesc în râs, protestă Giles. De obicei, câştigi când joci, ceea ce nu se întâmplă des.

— Bine. Spune-i despre viaţa mea libertină şi despre femei!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu o să vorbesc despre asta în faţa tatii! zise Giles. O să mă omoare. Oricum este mereu furios din pricină că tu şi prietenii tăi petreceţi atât de mult timp în bordeluri.

— Şi intenţionez să-mi petrec chiar mai mult înainte să mă las prins în cursa asta de şoareci.

La naiba, era prea tânăr pentru însurătoare!

Deşi, dacă era sincer cu el însuşi, bordelurile deveniseră plictisitoare. Deşi se culca în continuare cu cârciumărese şi cu femei uşoare, în ultima vreme începuseră să îl cam plictisească. Dincolo de talentele lor evidente, nu aveau nimic de oferit pentru a putea purta o conversaţie interesantă. Dar nu avea să recunoască asta în faţa prietenilor lui sau a fratelui său mai mic, care deja se vedea un cuceritor. La urma urmelor, David avea o reputaţie de apărat.

În plus, pe tatăl lui îl deranja să-şi vadă fiul făcând pariuri, bând şi sărind dintr-un bordel în altul prin Londra.

David zâmbi viclean. Tatălui său îi plăcea discreţia, chiar dacă asta însemna să rişte mijloacele financiare ale familiei în afaceri nesăbuite. Pentru David, acest lucru era totuna cu a paria. Cel puţin el nu riscase niciodată mai mult decât îşi putea permite.

— Dacă te temi atât de mult de tata, îi spuse el lui Giles, vorbeşte despre defectele mele când nu este el prin preajmă.

Giles îl privi sfidător.

— Nu am zis că mă tem de el. În plus, îţi rezolvi singur problema folosind alcool pe post de parfum. Deşi tot nu înţeleg de ce nu îl bei.

— Deoarece nu o să le ofer taţilor noştri ocazia să mă convingă să fac ceva prostesc când sunt beat, cum ar fi să rămân singur cu Charlotte. Astfel, tot ce ar trebui să facă este să mă sărute şi să aştepte ca ei să dea peste noi. Următorul lucru pe care o să-l aflu după ce îmi revin din beţie este că m-am însurat. Îşi puse haina. Nu o să mă ia prin surprindere, la dracu'!

— Măcar ia o gură, ca ea să poată simţi alcoolul în respiraţia ta.

— Bună idee, zise şi luă o gură.

— Să înţeleg că nu te îngrijorează reacţia tatii cu privire la planul tău.

— Are noroc că o să mă duc să-i salut. Iniţial am vrut să refuz... până când mi-am dat seama că oricum ar putea întoarce situaţia în avantajul lui. Să vedem cum o să se descurce acum!

David se privi în oglindă. Nu părea în apele lui. Dacă asta nu avea; a o sperie pe fată, nimic nu putea să o facă. Îl zări pe Giles cotrobăindu-i prin şifonier.

— Ce faci?

— Mă gândeam să împrumut costumul tău, având în vedere că al meu este uzat şi avem oaspeţi.

Fiind doar cu un an mai mic, aveau aproape aceeaşi măsură, deşi David era cu câţiva centimetri mai înalt.

— În fine, poate că nu ar trebui să-mi bat capul. N-aş vrea să o tentez pe Charlotte să îşi îndrepte atenţia spre

mine.

— Oricum nu ţi l-aş fi împrumutat. Tu mereu strici totul.

Giles rânji.

— Ce pot face dacă doamnele nu-şi pot lua mâinile de pe mine suficient ca să mă pot dezbrăca?

David îşi dădu ochii peste cap. Fratele lui devenea un desfrânat, la fel ca prietenul lui, Anthony Dalton.

Zgomotul roţilor trăsurii pe pavaj se auzi prin ferestrele deschise.

— La naiba! bombăni David. Probabil că ei sunt.

Se grăbiră amândoi la fereastră, privind trăsura care se opri. Începuse o ploaie uşoară, iar lacheul se grăbise spre ei cu umbrelele. Pentru Dumnezeu, nu reuşiră să o vadă deloc! Oricum, putea ghici cum arăta.

— Vino! David se îndreptă spre uşă. Este timpul pentru spectacol!

În timp ce coborau scările, sunetul vocilor urca din foaier. Se apropiară de capătul scărilor, dar oaspeţii erau prea ocupaţi pentru a se dezbrăca şi nu le acordară atenţie.

Privindu-şi fratele cu viclenie, David se prefăcu a se împiedica pe scări.

— Bună ziua, tată, spuse el bâlbâindu-se.

Tatăl lui se întoarse în timp ce David se clătina.

— Văd că au ajuns oaspeţii noştri, bolborosi el. Minunat! Când Lady Page îl privi uimită, iar Lord Page se uită încruntat, se îndreptă spre singura femeie care stătea cu spatele la el şi care trebuia să fie Charlotte. Sprijinindu-se cu toată greutatea pe umărul ei, pentru a-i simţi mirosul greu de alcool din respiraţia lui, spuse: Aceasta trebuie să fie chiar domnişoara Page. Bine aţi venit!

Mama lui părea amuzată, la fel de mult precum părea tatăl lui de şocat, dar David era concentrat numai asupra planului său, până când ea se întoarse. Atunci, zâmbetul de bărbat ameţit îi dispăru.

Privirea îi fu întâmpinată de nişte ochi mai albaştri decât cele mai strălucitoare safire şi de nişte buze senzuale, care îi zâmbeau batjocoritor. Părul roşcat pe care

şi-l amintea în copilărie se închisese la culoare şi era aranjat în nişte bucle castanii care parcă dansau pe pielea de culoarea fildeşului a chipului ei cu trăsături perfecte.

Dumnezeule mare! Cândva în ultimii zece ani, Charlotte Page se transformase în cea mai frumoasă fiinţă de pe partea aceea a Canalului englez. Iar el tocmai picase ca un fraier în faţa ei. Totuşi, nu înţelegea de ce îl deranja asta. Dar pur şi simplu o făcea.

În timp ce el îşi recăpăta postura, Charlotte îi zâmbi triumfătoare tatălui ei:

— Mi-e teamă că am sosit într-un moment nepotrivit, tată. Se pare că domnul Masters nu este în apele lui.

— David, netrebnicule! izbucni tatăl lui David. Ce înseamnă asta?

Mintea lui David se înceţoşă. Nu putea decât să se holbeze la femeia care nu era deloc aşa cum îşi imaginase el. Din nefericire, Giles era foarte ager.

— Îl ştii pe David, tată. Gesticulă, arătând că ar fi băut. A început petrecerea de după cină mai devreme.

— Taci, bombăni David în barbă.

Giles îi aruncă o privire veselă.

— Mi-ai spus…

— Uită tot ce am spus! Conştient că Charlotte asista amuzată la schimbul lor de cuvinte, David întâlni privirea furioasă a tatălui său şi îi oferi prima explicaţie care îi trecu prin minte. A fost numai o glumă, tată. Eu şi Giles am lovit sticla din biroul tău şi am vărsat whisky-ul pe mine. Nu-i aşa, Giles?

— Dacă zici tu, remarcă fratele său senin.

David avea să-şi regleze conturile cu el mai târziu, dar momentan trebuia să-şi înfrâneze această dorinţă.

— Dacă tot m-am udat, eu… noi ne-am gândit că ar fi amuzant dacă am…

— Dacă m-ai face să mă simt prost în faţa oaspeţilor mei? strigă tatăl lui.

David tresări.

— Cu siguranţă, nu a fost cea mai bună idee. Când tatăl lui îi aruncă o privire mânioasă, continuă ezitant: Mă

duc sus să-mi schimb haina.

— Judecând după respiraţie, poate că n-ar fi rău să-ţi speli şi gura, interveni Charlotte, cu veselie în privire. O parte din acel whisky se pare că ţi-a căzut direct în gură.

Se înroşi. La naiba, râdea de el! Nicio femeie nu îndrăznise să facă asta. Era cel puţin iritant.

— Charlotte, ai grijă ce vorbeşti! o mustră Lord Page.

Pofta de a râde de el dispăru subit, iar comportamentul i se schimbă brusc.

— Iartă-mă, domnule Masters! îi spuse ea lui David şi îşi lăsă privirea în pământ. Nu gândesc întotdeauna înainte să vorbesc.

Nici lui David nu îi plăcea această reacţie.

— Iar eu nu gândesc întotdeauna înainte să acţionez, spuse el, încercând să o facă să se simtă mai puţin prost, aşa că suntem chit.

Îl privi contrariată. Apoi se îndreptă de spate.

— Nu chiar chit, şopti ea, suficient de încet încât să nu fie auzită de tatăl ei, având în vedere că de obicei acţiunile contează mai mult decât cuvintele.

Critica îl uimi. Da, se comportase ca un idiot, dar ea nu ar fi trebuit să-i scoată ochii cu asta. Şi ce se întâmplase cu adoraţia pe care era pregătit să o respingă?

Mama lui interveni:

— David, du-te să-ţi schimbi haina! Giles, spune-i bucătăresei că în scurt timp suntem gata pentru cină. Lady Page, domnişoară Page, vă conduc în camerele voastre pentru a vă împrospăta în timp ce Lord Page şi soţul meu se retrag în birou. Îl privi cu subînţeles pe David. Asta, dacă încă îţi mai miroase haina a whisky. Ai face bine să verifici în drum spre camera ta.

Când mama lui îi făcu semn spre scări, David le urmă, conştient că Charlotte îl urmărea cu privirea. Cel puţin avea să vadă că de fapt nu era ameţit. În plus, nu ştia de ce îi păsa ce gândea ea.

Nimic nu se schimbase. Tot nu voia să se însoare cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu împlinise 20 de ani şi cu siguranţă nu avea nicio intenţie să se lege la cap cu o

soţie aleasă de tatăl lui!

Atunci de ce îl enerva că ea ar fi putut crede despre el că era un beţiv, sau un prost stângaci, sau ambele? Îşi putea alege singur femeile. Nu trebuia să impresioneze fiica unui individ insistent care încerca să se caţăre în vârful societăţii. Taţii lor puteau face ce voiau. David nu intenţiona să se lase prins în mrejele lor. Nu conta că ea era frumoasă ca un tablou. Nu, chiar mai mult, era minunată. Încântătoare. Se încruntă. Nu mai conta. Refuza să se însoare cu o fată doar pentru a-i oferi tatălui său bani pentru investiţiile lui nebuneşti. Şi cu asta, basta!

Cina de la moşia Kirkwood din acea seară fu un eveniment foarte pompos, dar Charlotte nu îl putu observa decât pe tânărul care se afla în faţa ei, la masă. Nu se aşteptase ca David să fie atât de atrăgător. Adevărul era că încă de mic fusese arătos, dar uneori băieţii drăguţi se maturizau urât.

Nu şi David. Când se întoarse să-i vorbească mamei lui, care se afla în stânga, Charlotte îi aruncă încă o privire furişă. Cerule, era atât de frumos! Când era mic, îşi ţinea părul rebel în coadă, precum ceilalţi băieţi, dar moda trecuse. Acum avea părul tuns scurt pentru a nu i mai încreţi. Îi stătea foarte bine. Aşa îi stăteau şi hainele. Oftă. După incidentul din foaier, se schimbase într-o haină de culoarea smaraldului, care îi acoperea umerii surprinzător de lăţi şi îi scotea ochii verzi în evidenţă. Ea însă nu reuşea să-şi ia ochii de la bărbia lui, încadrată de cutele lavalierei albe. Mereu avusese acea gropiţă interesantă în mijloc?

Ca şi cum ar fi simţit că îl analiza, îşi întoarse privirea spre ea. Mustrându-se pentru fascinaţia ridicolă faţă de înfăţişarea lui, îşi coborî privirea în farfurie. Nu conta că David era atrăgător sau bine făcut. Nu mai conta că vocea ascuţită a copilului se transformase într-o voce gravă, care o făcea să vibreze.

Fie că era un beţiv, la fel ca tatăl ei, fie se prefăcuse, în joacă. Nicio variantă nu era foarte măgulitoare pentru caracterul lui. Sau al fratelui său. Îl privi pe Giles, care stătea în dreapta ei. Şi el era atrăgător, având aceeaşi

culoare de păr şi aceeaşi construcţie ca a lui David. Atunci el de ce nu îi accelera pulsul?

Făcu o grimasă. David nu îi făcea inima să tresalte. Ce idee absurdă! Când fu adusă budinca de alune, mama lui Charlotte îi zâmbi politicos lui Lady Kirkwood.

— Unde sunt fetele dumneavoastră în această seară?

Charlotte îşi ridică privirea, constatând că uitase complet de cele două surori ale lui David. Dacă o ajuta memoria, una dintre ele era mai mică decât ea cu un an. În copilărie, rar se jucase cu ele, preferând jocurile mai agresive ale băieţilor.

— De fapt, spuse mama lui David, îşi petrec vara la sora mea, în Essex. Încearcă să le pregătească pentru debutul în societate. Îşi îndesă lingura în budincă. Voiam să le trimit la o şcoală pentru asta, dar este greu să găseşti una potrivită. La vârsta asta, o fată are nevoie de mai mult decât de lecţii de dans şi de conduită.

— Sunt întru totul de acord, interveni Charlotte, uşurată să găsească o persoană atât de importantă precum vicontesa care îi împărtăşea părerea legată de educaţie. Tinerele fete ar trebui învăţate istorie, matematică, ştiinţă… Se opri când observă privirea şocată a lui Lady Kirkwood. Oh! V-aţi referit la altceva.

Tatăl ei o fixă cu privirea.

— Îi tot spun fiicei mele că, deşi tinerele ar putea înţelege astfel de lucruri, oricum nu le-ar fi utile. Ea însă nu mă ascultă.

David, care se concentrase să-şi mănânce budinca, spuse încet:

— Cunoaşterea este bună pentru toţi. Poate că nu folosim poezia în viaţa cotidiană, dar cititul ne îmbogăţeşte, nu? Şi la ce foloseşte dansul, cu excepţia amuzamentului şi, poate, pentru puţin exerciţiu? Nu înţeleg de ce ar fi greşit ca un bărbat sau o femeie să înveţe ceva nou.

Charlotte fu surprinsă că tocmai el îi luase apărarea. Când îl privi, David îi făcu cu ochiul, făcând-o să simtă un gol în stomac care o alarmă.

— Oricum ar fi, David, spuse Lady Kirkwood pufnind,

vorbeam de un alt fel de cunoaştere. Despre societate, despre bărbaţi şi modul lor de a fi. În această privinţă, fetele sunt foarte puţin educate. Tinerele sunt învăţate atât de multe lucruri, cu excepţia modului în care să se comporte când desfrânaţi ca tine şi ca fratele tău încearcă să le corupă.

— Mamă! ripostă Giles râzând lângă ea. O s-o faci pe domnişoara Page să creadă că eu şi David nu suntem demni de încredere. Nu vrem să se ascundă în dormitorul ei, temându-se că îşi poate pierde virtutea.

— Cumva, nu mi-o pot imagina pe domnişoara Page ascunzându-se undeva, spuse David zâmbind discret. Când era copilă, nu era deloc o fetiţă delicată. Bău nişte vin. Îţi aminteşti, Giles? Se implica în fiecare ceartă. Putea alerga şi călări la fel de bine ca oricare dintre noi, fără să mai spun că m-a întrecut la căţărat când ne-am luat la întrecere.

Charlotte se încordă. Chiar trebuia să amintească de acel incident oribil?

— Se cocoţa ca o maimuţă, spuse Giles lângă ea, hotărât să înrăutăţească situaţia. Nu asta ai spus?

David se încruntă.

— Da? Nu-mi amintesc.

Cum? Nemernicul o umilise în faţa tuturor băieţilor şi nici măcar nu-şi amintea? Nu îi venea să creadă.

— Ei bine, eu îmi amintesc foarte bine, sări ea. Prima dată ai făcut acel comentariu oribil despre…

— Unul dintre lucrurile la care nu se pricepe fiica mea, o întrerupse tatăl ei, este să înoate. Aşa-i, Charlotte? Nu ştii să înoţi deloc.

Îşi privi tatăl, a cărui privire ameninţătoare îi spunea că ar fi făcut bine să-şi ţină gura, altfel avea să regrete. Ştergându-şi mâinile umede pe rochie, îşi întoarse privirea în farfurie.

— Un comentariu oribil despre ce? întrebă David evident nedumerit.

— Nimic. Nu îndrăzni să-l privească pe David sau pe propriul tată. Tocmai mi-am dat seama că m-am înşelat. A fost cu mult timp în urmă.

După un moment de tăcere apăsătoare, David spuse:

— Giles, este a doua oară când menţionezi maimuţele. Ar trebui să însemne ceva?

Charlotte îl ţintui pe Giles cu privirea. Tânărul păru să observe, căci îşi întoarse privirea spre fratele lui şi spuse:

— Nu, deloc.

Forţându-se să-i întâlnească privirea lui David, ea îi zâmbi vag.

— Mi-e greu să cred că te-aş putea egala la vreo întrecere acum, domnule Masters.

— Dacă însă vrei vreodată să cumperi un cal, consultă-te cu fiica mea, o surprinse mama ei. Charlotte se pricepe destul de bine la asta, la fel ca tatăl ei. Rowland mi-a cumpărat cea mai blândă iapă…

— Nu vor să audă despre iapa ta, Agatha! i-o tăie tatăl lui Charlotte. Înlemnită, şopti:

— Nu, dragul meu, desigur.

Charlotte strânse lingura. Îşi aminti de momentele în care mama ei obişnuia să-l confrunte, să se certe cu el. Cu trecerea anilor, renunţase, iar Charlotte ura asta.

— Ei bine, pot confirma priceperea lui Page la cai, spuse Lord Kirkwood, detensionând situaţia. De fiecare dată când merg la Tattersall, îl iau cu mine. Nu am regretat niciodată când am cumpărat ceva recomandat de el.

Din fericire, asta menţinu conversaţia până când veni momentul ca domnii să se retragă în biroul lui Lord Kirkwood, în timp ce doamnele merseră în salon. Charlotte nu mai suporta încă o conversaţie tensionată. Probabil că domnii nu aveau să stea departe de doamne prea mult timp, iar ea nu mai putea suporta ca tatăl ei să-i controleze fiecare cuvânt şi fiecare gest.

Îi spuse mamei sale că avea o migrenă şi se retrase în camera ei. Din fericire, femeia nu insistă. Pe la jumătatea drumului, Charlotte îşi dădu seama că îşi uitase şalul în salon. Se întoarse pentru a şi-l recupera şi trecu prin faţa unor uşi franţuzeşti deschise, iar când privi afară, tresări. Văzu cabana din grădină, pe care băieţii şi-o revendicaseră când erau copii. Nu îi venea să creadă că încă era intactă.

O clipă, pur şi simplu se holbă, amintindu-şi că era un loc interzis pentru ea, ca fată. Niciodată nu văzuse interiorul, căci băieţii o ţineau încuiată când nu era folosită. Brusc, simţi un impuls greu de controlat. Nimeni nu se afla prin preajmă, iar această parte a casei nu era aproape de salon sau de birou. De ce să nu arunce o privire?

Luând o lumânare, se aventură afară şi traversă grădina, până ce ajunse la cabană. Uşa nu era încuiată. Probabil că acum găzduia sape sau lucruri de genul acesta, dar…

Deschise uşa şi fu uimită când văzu că acea construcţie simplă din lemn era deja locuită. David stătea în cămaşă la o masă veche, desenând frenetic la lumina unui felinar.

Ca şi cum privirea lui surprinsă o lovi, se înroşi, stânjenită că el ar fi putut crede că îl urmărise intenţionat.

— Iartă-mă! Vru să închidă uşa. Nu am intenţionat să îţi invadez intimitatea.

El se ridică brusc de pe scaun.

— Aşteaptă!

Ea se opri în uşa întredeschisă.

— De ce nu rămâi? se grăbi spre ea, apropiindu-se suficient ca să îi poată vedea lavaliera desfăcută. Mi-ar prinde bine compania cuiva.

— M-am gândit că ai venit aici pentru a evita compania.

— O anumită companie, da. Expresia lui era prietenoasă cu adevărat, făcând-o să simtă fiori, în ciuda hotărârii ei de a rămâne imună la farmecul lui. Probabil că aceeaşi companie de care şi tu încerci să fugi.

Îl privi sfidătoare.

— Parcă ziceai că nu sunt genul de femeie care se ascunde.

Zâmbi discret şi îi făcu semn să intre.

— Sincer, cred că şi diavolul ar vrea să se ascundă de indivizii ăştia.

Râse, reuşind să detensioneze situaţia. Sau măcar să alunge o parte din tensiune. Acum se simţea emoţionată

din alt motiv. Niciodată nu rămăsese singură cu un bărbat. Chiar şi căpitanul Harris îi vorbise în prezenţa altor persoane. Tremurând la fel de tare ca o iapă înşeuată pentru prima dată, intră cu neîncredere. Intenţiona să stea doar puţin, suficient ca să afle ce părere avea despre căsătoria pe care părinţii lor îi obligau s-o accepte. De asemenea, voia să-şi clarifice sentimentele.

David închise uşa, apoi se grăbi iar la birou şi trase scaunul.

— Mi-e teamă că am numai un singur loc decent. Noi, băieţii, preferăm mereu să stăm pe podea. În ochii lui se citea amuzamentul. Ni se pare mai bărbătesc.

Nu era nici pe departe la fel de bărbătesc precum imaginea lui fără haină, arătând perfect confortabil în locul lui rustic. Aşezând lumânarea pe birou, aruncă o privire în jur, la pereţii goi, la covorul uzat şi la pernele plate, dintr-un material decolorat. În aer era un miros de mucegai, amestecat cu un iz de ceară topită şi de ulei ars.

— Când încercam să-mi imaginez cum arăta locul acesta, remarcă ca, nu mă gândeam deloc la asta. Este atât de… atât de mic.

El chicoti.

— Haide, spune-o! Este murdar, deplorabil şi lipsit de confort. Noi obişnuiam să-l privim ca pe un castel.

— Unul fără femei, spuse ea aspru.

— Urăsc să spun asta, dar niciun băiat de 9-10 ani nu construieşte un sanctuar secret în care să includă şi fete.

— Având în vedere că exact în acest moment taţii noştri sunt ascunşi în birou fără soţiile lor, se pare că sanctuarele secrete continuă să existe şi la maturitate.

— Ah, dar diferenţa este că pe bărbaţi nu îi deranjează ca sanctuarul lor să fie invadat de o femeie. Uneori, chiar se bucură de asta.

Zâmbetul lui viclean neaşteptat îi făcu pulsul să se accelereze. Cerule, trebuia să aibă grijă! Până la urmă, el avea o anumită reputaţie. Ea făcu semn spre birou.

— Ce faci mai exact în sanctuarul tău secret?

Observând direcţia privirii ei, se înroşi, apoi se grăbi

să aranjeze hârtiile.

— Nu e nimic. Doar o pasiune, atâta tot.

— Ce fel de pasiune? insistă ea.

— Dacă într-adevăr vrei să ştii… Expresia chipului său deveni defensivă, ca şi cum o provoca să se amuze pe seama lui. Mă interesează arhitectura. Înţeleg că nu este considerată potrivită pentru…

— Cred că este minunat, spuse ea. Se înroşi. Eu… vreau să spun că este bine ca un bărbat să fie priceput, indiferent la ce.

David se lumină.

— Am lucrat la un proiect pentru o cabană de vânătoare. Desfăşură hârtiile, în voce simţindu-i-se entuziasmul. Prietenul meu Stoneville zice că, dacă fac un proiect bun, o să-l folosească pe proprietatea lui. Asta, după ce o să fie aprobat de un arhitect adevărat, desigur.

Apropiindu-se de marginea mesei, privi planurile la care David lucrase atât de meticulos. Era impresionată. Nu ştia nimic despre arhitectură, dar chiar păreau nişte planuri reale pentru o construcţie. Cine ar fi crezut că David avea o pasiune atât de respectabilă?

Mută scaunul.

— Vino, aşază-te puţin! Privirile li se întâlniră. Îţi promit că nu te leg şi nici tu te pun să mergi pe sârmă ori să faci orice alt lucru nesăbuite ca pe vremea când eram copii.

Asta o duse cu gândul la ultimul lucru pe care i-l făcuse, iar zâmbetul îi dispăru.

— Prefer să stau în picioare, spuse ea cu aroganţă.

O privi nedumerit.

— Este din cauza maimuţelor, nu?

Ea simţi un gol în stomac.

— Îţi aminteşti!

— Nu, deloc. Este evident că tu îţi aminteşti. Vrei, te rog, să îmi spui ce am făcut? Asta pentru a putea să-mi cer iertare şi să mergem mai departe.

Remarca lui sună atât de practică şi de pertinentă încât resentimentul ei păru brusc nepotrivit.

— O să crezi că este ridicol.

— Poate. Oricum cred că tot ce era important pentru mine la vârsta de 9 ani era ridicol.

— Mă tem că nu pot spune acelaşi lucru.

Îi povesti cele întâmplate cât se poate de lipsită de emoţii. Când termină, el păru mişcat.

— Ţi-au spus Domnişoara Maimuţă după ce am plecat la şcoală?

Mâhnirea lui sinceră îi mai alungă din resentimente.

— Cel puţin încă doi ani. Chiar şi după ce mi-am desfăcut cozile şi m-am înălţat.

— Dumnezeule, îmi pare atât de rău! Pe chipul lui se vedea că era sincer. Unei fete nu îi poţi adresa cuvinte aşa de urâte. Nu este de mirare că ţi s-a părut groaznic. Mă mir că ai acceptat să vii cu părinţii tăi în această vizită.

— Tata nu mi-a dat de ales.

O privi cu tristeţe.

— Nici mie. Făcu semn din nou spre scaun. Poate că ar trebui să cedăm, deoarece nu o să ne dea pace. Am putea analiza împreună situaţia.

— Corect.

De data asta, acceptă şi se aşeză pe singurul scaun. El se aşeză pe una dintre pernele decolorate, în poziţie de indian, ca un prinţ străin. Unul foarte chipeş şi periculos de atrăgător.

— Deci, spuse el, dacă înţeleg bine, taţii noştri vor să ne căsătorim. Despre asta e vorba, nu?

Charlotte nu se putu abţine şi pufni în râs. Niciunul dintre bărbaţii pe care îi întâlnise nu fusese atât de sincer.

— Da, într-adevăr.

El se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

— Iar pe tine nu te încântă ideea.

— Pe tine da? întrebă ea, hotărâtă să fie la fel de sinceră, deşi, dacă tatăl ei avea să afle vreodată despre acea conversaţie, cu siguranţă urma să o bată cu bastonul.

— Nu m-a încântat.

Ochii lui David se întunecară într-un mod misterios în timp ce îi analizau chipul şi sânii. Acum nu mai sunt atât de

sigur.

Deşi se înroşi, i se adresă încrezătoare:

— Flirtezi cu mine, David Masters?

— Doar punctam faptele… Charlotte.

Înghiţi în sec, fără să-şi poată lua privirea de la a lui, cu care o ţintuia de parcă ar fi îmbrăţişat-o. Obişnuia să-i spună Charlotte când erau copii. De ce i se păru atât de ciudat când îl auzi spunându-i astfel acum?

— Ei bine, eu sunt sigură că nu vreau să mă mărit cu tine, spuse ea, deşi nu era câtuşi de puţin convinsă de asta.

— De ce nu?

— Păi, chiar mama ta te-a numit desfrânat, îi spuse ea trufaşă. Mi-am petrecut prea mulţi ani cu un astfel de om. Nu intenţionez să mai petrec nici măcar un minut dacă pot evita asta.

— Dacă vrei să scapi de tatăl tău, rosti David încet, trebuie să te măriţi cu *cineva.*

Surprinsă de perspicacitatea lui, începu să se plimbe prin cameră, întrebându-se dacă trebuia să-i vorbească despre căpitanul Harris.

— Apoi, spuse el cu dezamăgire în voce, poate că deja ai ales pe cineva.

— Ei bine, nu mi-a făcut nicio ofertă momentan, recunoscu ea, dar sper că o s-o facă în curând.

— Deci mai am o şansă.

Se întoarse şi îl văzu cu un zâmbet larg pe faţă.

— Nu am spus asta.

— Eu sunt aici, iar el nu. Acum pe chipul lui se citea infatuarea. În plus, am aprobarea tatălui tău, ceea ce presupun că el nu are.

— De unde ştii că…

— Pentru că, dacă ar fi avut-o, ai fi fost deja măritată. Niciun bărbat sănătos la cap nu s-ar gândi de două ori.

Această afirmaţie blândă o făcu să se mai înmoaie. Asta până când îşi aminti cine era sau, mai degrabă, ce era.

— Spui asta datorită zestrei sau moştenirii mele, zise ea şoptit.

Chipul lui se întunecă.

— Dacă aş fi fost interesat de asta, nu m-aş fi prefăcut beat când ai ajuns.

O luă prin surprindere. Deci nu fusese o glumă. Dacă l-ar fi crezut…

— Am simţit mirosul de alcool în respiraţia ta.

— Nu am zis că nu am băut. Am spus numai că nu eram beat. Se lăsă pe spate, pentru a-şi odihni coatele. Ţi se pare că acum sunt beat?

Nu părea şi trebuia să recunoască faptul că la cină băuse foarte puţin vin. În plus, se afla acolo, în loc să fie în birou cu ceilalţi bărbaţi, bând. Însă nu era vorba despre asta.

— Deci te-ai prefăcut beat până când…? Până când m-ai văzut? Asta te-a făcut să te răzgândeşti?

— Exact. Apoi, dându-şi seama ce spusese, continuă: Nu, vreau să spun că… Când ea continuă să-l privească oarecum contrariată, el contracară cu dârzenie: Dar şi eu sunt moştenitorul unui titlu. Asta nu te interesează deloc, presupun.

— Absolut deloc, replică ea, cumva amuzată de consternarea lui. Tata este cel interesat de asta.

— Iar tata este singurul interesat de zestrea ta.

— Da, tu eşti interesat doar de faţa mea, spuse ea laconic.

Chicoti.

— Trebuie să recunoşti că este o faţă foarte drăguţă. Privirea lui de crai o scrută de sus în jos. Nici celelalte părţi nu sunt rele.

Ea pufni.

— Acum înţeleg de ce mama ta te numeşte desfrânat.

El gesticulă indiferent.

— Mama intenţionează doar să te descurajeze pentru că nu vrea să mă însor cu tine. Apoi oftă şi spuse: îmi pare rău. Nu are nimic cu tine. Speră să găsesc o soţie mai distinsă. Tata este cel care insistă cu această căsătorie.

— Şi tata.

— Dar nu şi tu, adăugă el cu blândeţe.

Îl scrută şi ea cu privirea.

— Am auzit despre tine şi prietenii tăi destrăbălaţi. Eu vreau un soţ serios, nu un depravat.

Privirea lui o căută.

— Nu ai auzit că foştii desfrânaţi devin cei mai buni soţi?

— Tu eşti un fost?

— Aş putea fi. De data asta, o admiră pe îndelete, analizând-o din cap până în picioare, oprindu-se asupra anumitor părţi ca şi cum ar fi putut vedea prin rochie, chiar şi în lumina slabă a felinarului. Dacă aş avea o răsplată potrivită.

Interesul lui evident pentru trupul ei avu un efect ciudat. Îşi putea simţi pulsul accelerându-i-se şi obrajii înroşindu-se. Iar el putea vedea asta.

— Jur, spuse ea încercând să pară degajată, eşti exact aşa cum se spune despre tine. Nu cred că bărbaţii ca tine se pot schimba, cel puţin nu doar de dragul unei femei.

— Mi-ai frânt inima, doamnă dragă! Ridicându-se, o privi pe jumătate serios, pe jumătate batjocoritor. Nu am nicio şansă să te fac să te răzgândeşti?

— Nu, spuse ea cu fermitate, deşi o mică parte diabolică din ea era tentată să-l lase să încerce. Căsătoria cu David avea să-i facă viaţa mult mai uşoară, cel puţin în viitorul apropiat. Pe termen lung însă, nu. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se lege de un bărbat care făcea ce voia în timp ce soţia lui rămânea acasă şi suferea. În plus, în ciuda avansurilor tale neruşinate, continuă ea, nici tu nu eşti încă pregătit să te însori, nu? Recunoaşte!

— Dumnezeule, Charlotte, nu ştiu! spuse el stânjenit. Sincer să fiu, nu m-am gândit la însurătoare până când tata nu mi-a vorbit despre asta azi-dimineaţă.

— Exact. Îşi sprijini şoldul de marginea biroului. Deci, ce facem în privinţa taţilor noştri? Ştii că o să ne oblige să petrecem timp împreună toată săptămâna.

Îi veni brusc în minte un gând viclean.

— Poate că ar trebui să le dăm ceea ce îşi doresc. Ne putem preface până când pleci. Dacă o să creadă că ne gândim serios la căsătorie, o să ne lase în pace. Apoi, în

ultima zi petrecută aici, îi anunţăm că am decis să nu ne căsătorim. Dacă rămânem amândoi fermi, o să fie nevoiţi să accepte.

— De ce nu o putem face acum, de ce să nu le spunem că ştim deja că nu ne potrivim?

— Chiar crezi că o să ne creadă, având în vedere că a trecut numai o zi? Când ea oftă, el continuă: Trebuie să-i convingem că am încercat cu toată bunăvoinţa. Altfel, o să inventeze în continuare motive pentru a ne face să rămânem împreună.

Trebuia să recunoască faptul că ceea ce spunea el avea sens.

— Foarte bine. Presupun că ne putem preface că ne curtăm. Îi zâmbi. Deşi nu prea ştiu ce presupune asta. Încă nu am avut debutul în societate, aşa că nu am fost niciodată curtată.

— Nici măcar de... cum se numeşte? Mă refer la bărbatul pe care ai pus ochii în Londra, spuse el insinuant.

— Căpitanul James Harris. Îşi luă o scamă de pe mânecă, aşa că nu putu vedea chipul lui David când îi vorbi despre căpitanul Harris. Este ofiţer de cavalerie.

— Şi nu te-a curtat cum se cuvine? insistă el. Ce este în neregulă cu el?

— Este un domn, atâta tot.

David se ridică, îndreptându-şi spatele.

— Niciun bărbat nu este un domn cu femeia pe care o vrea, spuse el pe un ton aspru.

Camera, care era oricum mică, brusc i se păru că devine un dulap. David era prea aproape... prea masculin.

— Cred că este mai bine să plec, zise ea, înainte să-mi observe absenţa.

El se apropie.

— Nu se gândesc să te caute aici.

— Da, dar...

— Voiai să afli ce presupune să fii curtată. Se apropie şi mai mult, ea auzindu-i respiraţia. Pot să îţi spun cel puţin un lucru pe care îl presupune a curta o femeie.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Oh?

Nu putu crede cât de calmă spusese asta când, de fapt, era pe cale să se cutremure.

Atunci el îşi puse mâna pe talia ei, iar ea aproape că începu să tremure. Simţi un gol în stomac şi avu senzaţia că rămâne fără respiraţie.

— Curtarea presupune lucruri ca astea.

Se apropie şi o sărută.

Ar fi trebuit să fie şocată. Îngrozită. Alarmată. În schimb, simţi de parcă aşteptase toată viaţa să fie sărutată de el. Meritase aşteptarea. Gura lui îi îmbia şi îi mângâia buzele, atingerea lor fiind la fel de catifelată precum mătasea. Fu tentată să-l atingă, dar se abţinu chiar rând era pe cale să-i atingă mijlocul.

— Domnule M… Masters, eu nu… nu cred… se bâlbâi ea în timp ce încerca să se îndepărteze de vraja senzuală pe care o aruncase asupra ei.

— David, o corectă el încet. Este doar un sărut, Charlotte.

Pentru ea era mult mai mult. Era primul ei sărut. Se aşteptase să-l trăiască împreună cu căpitanul Harris, nu cu un lord desfrânat căruia nu îi păsa de ea, ci doar de distracţia de care putea avea parte de-a lungul unei săptămâni cu oaspeţi nedoriţi.

Se îndepărtă.

— Dacă ne prefacem, nu este nevoie să ne sărutăm, nu?

— Ce e rău în asta? întrebă el iritat. Asta dacă nu cumva ţi-ai jurat să rămâi credincioasă unui bărbat care nici măcar nu s-a obosit să te ceară.

Ce brutal!

— Sunt credincioasă faţă de mine. Îşi încrucişă braţele la piept. Cel puţin eu ştiu ce-mi doresc. Tu nici nu ai idee ce vrei.

— Eu vreau… am vrut… un sărut. Atât!

— Ei bine, l-ai primit. Acum am încheiat cu asta.

Se întoarse spre uşă, dar el se puse în calea ei. Îi cuprinse faţa în palme şi o sărută, de data asta mai

pasional, cu o îndrăzneală şi o profunzime care o lăsară fără aer. Încă se lupta cu emoţiile puternice pe care i le provocase, când se opri brusc şi o îndepărtă.

— Acum am avut parte de sărut, spuse el, aroganţa simţindu-se în fiecare cuvânt.

O clipă, nu ştiu ce să spună sau ce să facă. Acest al doilea sărut o contrarie. Îşi reveni imediat şi îl fixă cu privirea.

— Nu ar trebui să mai faci asta, altfel nu o să fie o falsă…

— Bine. Cum vrei. Cu ochii plini de furie, se îndreptă spre uşă şi o deschise, indicându-i că putea pleca. Ne vedem mâine-dimineaţă, domnişoară Page.

Ea fu surprinsă de lipsa lui de maniere. Era însă mulţumită că David îi cunoştea părerea. Făcu o reverenţă politicoasă.

— Noapte bună, domnule Masters. Apoi ieşi pe uşă.

Mult timp după ce ajunse în camera ei, nu putu scăpa de sentimentul că intrase într-o conspiraţie dezastruoasă cu un tânăr mai degrabă periculos. Dacă avea să o mai sărute astfel… Nu avea să-i permită. Urmau să petreacă o săptămână conversând politicos, temperaţi de faptul că erau conştienţi de faptul că nu erau făcuţi unul pentru celălalt, iar în cele din urmă ea avea să meargă acasă, sperând la un mariaj cu un soldat nobil, nu cu un lord tânăr şi depravat.

Acum trebuia doar să se roage ca acel soldat să sărute la fel de bine ca lordul acesta. Altfel, inima ei avea să sufere.

Capitolul 5

Patru zile mai târziu, David încă încerca să o ia pe Charlotte prin surprindere. De la sărutul acela incredibil, se închisese ca o scoică. Oh, încă îi zâmbea şi îi vorbea, comportându-se ca şi cum se bucura de compania lui când

taţii lor erau prin preajmă.

Făcea însă în aşa fel încât să nu rămână niciodată singură cu el. Dacă îi propunea să meargă la plimbare, ea îl invita pe Giles sau pe mama ei să-i însoţească. Dacă după cină rămânea în urmă, ea se grăbea să-i ajungă. Ba chiar se trezea de dimineaţă pentru micul dejun, căci, când intra el, ea era de mult plecată.

Nu şi astăzi, dacă o putea împiedica. Trăgându-şi halatul de mătase în dungi peste cămaşă, vestă şi pantalonii de călărie, se îndreptă spre fereastră. Se iveau zorile. Nici măcar Charlotte nu se trezea atât de devreme. În plus, o plătise pe camerista care se ocupa de ea şi de mama ei să îi bată la uşă când Charlotte avea să iasă din cameră. De data asta, nu avea să-i mai scape.

Faptul că încerca să-l evite cu atâta insistenţă începuse să-l deranjeze, deşi nu ştia de ce. Încă nu se considera la vârsta potrivită pentru a se însura. În plus, nu-şi dorea să aibă nicio legătură cu acel nesuferit, Lord Page. Atunci de ce petrecea atât de mult timp gândindu-se la fiica individului?

Aşezându-se pe cel mai apropiat scaun, îşi aminti de chipul lui Charlotte după ce o sărutase. Apoi o dezbrăcă în gând de toate hainele pe rând. Din păcate, imaginaţia lui nu avea prea multe amănunte la dispoziţie. Avea părul ondulat şi roşcat, dar cât de lung? Talia ei era subţire sau plină? Era greu de spus pe sub acele rochiile ale doamnelor precum nişte tuburi fără formă.

Și totuşi, părţile pe care le putuse vedea îl chinuiau. Acel gât elegant, cu pielea mătăsoasă pe care îşi dorea cu ardoare să-l sărute. Apoi decolteul atât de bine evidenţiat de rochiile de seară. Numai gândul la acel decolteu era suficient pentru a-l excita.

Se foi în scaun. Ce fel de bărbat se gândea la o tânără respectabilă cu o astfel de dorinţă? Mai ales când nu avea nici cea mai mică intenţie să o ia de soţie, deşi nici de asta nu mai era atât de sigur.

Indiferent cum, astăzi avea să pună capăt eschivării ei. Cum avea să se decidă dacă nu reuşea să se afle decât

în prezenţa lui Charlotte cea rece şi politicoasă? Avea nevoie de mai mult timp cu Charlotte cea pasională, care îl vrăjise în cabana din grădină. Dacă trebuia să se decidă, voia să ştie cu care dintre ele avea să se însoare.

Bătaia din uşă îl luă prin surprindere. Deja? Valetul lui nici nu se întorsese cu haina de călărie călcată. Foarte bine, avea să i se alăture în halat – oricum i se părea că părea încântător în el.

Când ajunse în salon, avu noroc – Charlotte era singură şi deja se aşezase, cu farfuria plină în faţă. Păşi în încăpere.

— Bună dimineaţa, domnişoară Page!

Ea tresări şi îl privi cu ochii mari, speriaţi. Apoi expresia i se schimbă şi izbucni în râs. Nu acesta fusese efectul la care sperase.

— Ce este aşa de amuzant?

Străduindu-se să-şi reţină amuzamentul, îşi coborî privirea în farfurie.

— Nimic, absolut nimic.

— Este evident că nu e aşa, bombăni el în timp ce se îndreptă spre bufet.

Când se întoarse să-şi umple farfuria, ea izbucni iar în râs. Deranjat, se întoarse.

— Ce e?

— Îmi pare rău, doar că… Se strădui să-şi reţină alt zâmbet, deşi ochii ei rămaseră suspicios de strălucitori. Nu crezi că haina ta este mai degrabă… Ei bine… prea colorată?

Obrajii i se înroşiră.

— Aşa este moda. Credeam că ştii.

— Dungi roşii, galbene şi portocalii? Asta este moda?

Se apropie de masă şi aşeză farfuria zgomotos.

— Este o mătase foarte scumpă. M-a costat cât jumătate de salariu pe o lună la cel mai bun croitor din Londra.

— Oh, Dumnezeule! spuse ea cu un ton care insinua că plătise prea mult.

— Încă nu ai debutat în societate. Se aşeză pe scaun.

Ce ştii tu despre hainele bărbaţilor?

— Se pare că nimic. Dar am şi eu ochi.

Iar acei ochi râdeau de el, ceea ce lui îi displăcea profund.

— Şi ce propui să port? se răsti el.

— Ceva mai puţin ţipător. Îşi strânse buzele, încercând să nu râdă. Fără portocaliu. Sau galben. Sau dungi stacojii.

Obrăznicătura se distra. În ciuda faptului că era enervat, se trezi răspunzând umorului ei contagios. Era prima dată când se simţea relaxată în preajma lui, din acea seară în cabana din grădină. Putea întoarce asta în avantajul lui. Lăsându-se pe spate, îşi fixă privirea asupra buzelor ei.

— Deja te iei de hainele mele? Asta este sarcina unei soţii?

Ea tresări şi miji ochii.

— Sau a unui valet, răspunse ea tăios.

— Nu cred că ai fi un valet prea bun, răspunse el înainte ca ea să-şi afişeze din nou atitudinea rece.

— Iar eu nu cred că ai fi un soţ prea bun, contracară ea.

Se încruntă. Voia să o lase pe Charlotte să deschidă subiectul.

— Cum poţi spune asta când abia mă cunoşti?

— Te cunosc suficient de bine. *Nimic nu vădeşte caracterul unui bărbat/Precum manierele lui.*

Cuvântul arhaic „vădeşte” îl puse puţin în dificultate. Apoi zâmbi.

— Edmund Spenser?

Fu surprinsă.

— L-ai citit pe Spenser?

La naiba, probabil îl considera un idiot!

— Nu este unul dintre indivizii ăia care scriu… cum se numesc… cărţi? Nu-şi putu reţine sarcasmul. Avem o încăpere plină cu astfel de lucruri sus. Ocazional, le mai răsfoiesc. Încerc să nu observ ceea ce se ascunde în paginile lor, dar din când în când un tip desfrânat ca mine

nu se poate abţine să nu reţină un cuvânt, două.

— Foarte amuzant, spuse ea laconic. Iei vreodată ceva în serios?

— Doar când sunt obligat. Pentru tine, dragă Charlotte, o să încerc să-mi reţin frivolitatea. Se aplecă spre ea. Dacă…

Ea păru contrariată.

— Dacă?

— Dacă accepţi să-ţi petreci ziua cu mine. Singură, îmbujorarea ei îi făcu pulsul să i se accelereze.

— Nu cred că se cuvine, răspunse.

— De ce nu? Încercă să-şi controleze excitarea. Dacă ai fi valetul meu, am avea multe de discutat. De exemplu, ar trebui să vorbim despre salariul tău şi despre bugetul pentru hainele mele, care o să fie mult mai redus având în vedere hainele pe care le gândeşti pentru mine, fără să mai vorbim de…

— Fii serios!

O privi insinuant.

— Sunt. Petrece-ţi ziua cu mine, Charlotte! Mergem să călărim, luăm prânzul la picnic…

— O întâlnire atât de intimă nu o să facă decât să le dea taţilor noştri ocazia de a ne obliga să ne căsătorim.

La dracu’, era la fel de sperioasă ca mielul la tăiere!

— Atunci luăm un însoţitor. Desigur, dacă eşti atât de laşă încât să nu-ţi petreci timpul cu mine singură…

Ea ripostă, aşa cum el se aşteptase.

— Mai degrabă are legătură cu buna-cuviinţă decât cu laşitatea.

Din uşă, interveni o voce:

— Ce anume?

David înjură printre dinţi. Dacă fratele lui se păzea, avea să se trezească într-o încăierare.

— Nimic care să te privească, Giles.

Înainte ca Giles să poată răspunde, servitoarea intră cu ceaiul pentru Charlotte. Se opri brusc.

— Îmi cer scuze, domnilor, nu mi-am dat seama că domnişoara are companie, altfel aş fi adus mai mult.

— Este în ordine, Molly, spuse David în timp ce servitoarea se apropia de el. Zâmbindu-i timidă, se aplecă suficient de aproape ca sânul ei să-i atingă umărul în timp ce îi turna ceai. Când Charlotte o privi deranjată, David scrâşni din dinţi, nervos. Molly devenise cam îndrăzneaţă în ultima vreme. Trebuia să discute cu menajera.

— Vă mai pot aduce ceva, domnule? întrebă Molly cu o voce în care nu exista niciun dubiu asupra a ceea ce dorea cu adevărat să îi ofere.

— Nu, mulţumesc, spuse el. Asta este tot.

— Aş mai vrea nişte ceai, zise Charlotte scurt.

— Desigur, domniţă, spuse Molly în timp ce trecea prin spatele lui David şi prin faţa lui Giles.

Când David văzu că Giles îi atinse fundul lui Molly, se încordă. Îi mulţumi lui Dumnezeu că Charlotte nu văzuse asta, altfel i-ar fi întărit părerea că erau o familie de desfrânaţi.

După ce plecă Molly, Charlotte îi zâmbi prietenoasă lui Giles, care îl contrarie pe David.

— Fratele tău m-a invitat să călărim şi să mergem la picnic, spuse Charlotte senină. Ce-ar fi să ne însoţeşti?

— Desigur, zise fratele lui.

— Vii pe dracu’, bombăni David.

— Of, ripostă Giles. Ce limbaj nepotrivit foloseşti în faţa unei domnişoare!

David se ridică în picioare.

— Merg să-mi iau haina de călărie. Din mers, îl apucă pe Giles de braţ. Iar tu vii cu mine. Acum!

— Dar nu am mâncat, protestă Giles în timp în timp ce David îl trăgea spre uşă.

— Dacă nu vii cu mine, bombăni David la urechea lui, o să mănânci pumnul meu.

Giles zâmbi, apoi o privi pe Charlotte.

— Iartă-mă, domnişoară Page. Se pare că fratele meu are nevoie de ajutor pentru a se îmbrăca.

David ignoră remarca acidă a lui Giles, dar observă mâhnirea de pe chipul lui Charlotte. Se opri în uşă şi o fixă cu privirea.

— Stai aici! Să nu îndrăzneşti să pleci.

Se ridică în picioare, cu ochii sticloşi.

— Sau ce?

— Sau o să le spun taţilor noştri ce am discutat în cabana din grădină.

Regretă că o ameninţase îndată ce o văzu pălind. Cel puţin se aşeză la loc.

— Mă întorc imediat, adăugă el, apoi îl împinse pe Giles pe uşă, trăgându-l pe scări. Îndată ce se îndepărtară, Giles se eliberă.

— Ce naiba a fost asta?

— Vreau să petrec timp singur cu Charlotte. David se grăbi pe scări în timp ce fratele lui se chinuia să ţină pasul cu el. Nu mergi cu noi! Ai înţeles?

— Am crezu că nu vrei să te însori cu ea, replică Giles iritat.

— Nu m-am hotărât, dar cu tine prin preajmă sigur nu o să reuşesc.

David intră în dormitor.

Giles îl urmă şi se aşeză pe scaun.

— Ai face bine să te decizi repede. Pleacă poimâine. Având în vedere ce a spus despre nefericitul ăla de ofiţer de cavalerie, dacă nu o ceri până când pleacă…

Îl cuprinse o gelozie neaşteptată.

— Ce a zis?

— Suficient ca să-mi fie clar că speră la o cerere în căsătorie. Cred că încerca să mă descurajeze. Giles chicoti. Ca şi cum aş intenţiona să mă opresc la o fată când există atât de multe femei care aşteaptă să fie iubite.

Deranjat de cruzimea fratelui său, David îşi dădu jos halatul.

— Iubeşte pe cine vrei, dar te avertizez, nu te încurca cu servitoarele! Un domn nu ar trebui să îşi facă nevoile acolo unde doarme.

Giles păru contrariat.

— Nu intenţionez să fac asta.

— Vorbesc serios, Giles, îl potoli David. Dacă o să fiu nevoit, o să-i spun tatii.

Giles se îmbufnă.

— Uneori eşti atât de scorţos!

Cât ar mai fi râs Charlotte dacă ar fi auzit asta! Ea îl credea un desfrânat incurabil. Unul care nu se pricepea la modă. David îşi aruncă halatul spre Giles.

— Uite, ăsta ar trebui să te înveselească. Nu îl mai vreau.

Giles izbucni în râs.

— Să înţeleg că domnişoarei Page nu îi place.

— A zis că este prea împopoţonat, recunoscu David, încă deranjat de faptul că râsese de el.

— Şi pentru a-i face pe plac renunţi la una dintre hainele tale preferate? Mie mi se pare că te-ai hotărât în privinţa domnişoarei Page.

David nu spuse nimic şi îmbracă haina de călărie proaspăt călcată.

— Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă, continuă Giles. Nu este genul de femeie cu care să te poţi juca. Dacă nu intenţionezi să te însori, atunci…

— Nu te mai băga! Ştiu ce fac.

Minţea. Tot ce ştia era că trebuia să fie singur cu ea, să o cunoască, să vadă dacă îşi pierduse într-adevăr minţile luând în considerare ideea căsătoriei.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce el şi Charlotte călăreau cu un lacheu pe urmele lor, îşi dădu seama că planul lui era mai greu de îndeplinit decât crezuse. Venise pentru că fusese obligată şi stătea pe iapă ca o regină semeaţă şi distantă.

Rămase puţin în urmă, pentru a vorbi cu lacheul care mergea în spatele lor, dar de fapt o făcuse pentru a o vedea călărind. Cât timp pregătise caii, ea se schimbase în haine de călărie şi, Dumnezeule, arăta incredibil! Cel puţin acum ştia cum arăta o anumită parte a trupului ei, căci costumul de călărie era strâns pe talie. Şi ce talie suplă avea!

Era o călăreaţă bună, avea o postură potrivită, trupul ei mişcându-se în acelaşi timp cu trapul calului. Părea că se simţea confortabil în şa, aşa cum se simţea pe canapea.

— Acum că m-ai păcălit să vin, îi spuse ea lui David, unde mergem?

— Nu te-am păcălit cu nimic! Dădu pinteni calului pentru a o lua înainte, apoi coborî pe o cărare care ducea pe un drum retras. Îţi place să călăreşti şi ştii asta!

— Tot nu înţeleg de ce Giles nu a putut veni cu noi, se plânse ea.

— Pentru că nu se numeşte curtare când cele două persoane nu reuşesc niciodată să fie singure.

Se uită la el speriată. Apoi, nervoasă, privi spre lacheul care auzea fiecare cuvânt, aşa că dădu pinteni iepei pentru a ajunge cât mai aproape de armăsarul negru al lui David.

— Ne prefacem numai, spuse ea şoptit.

„Poate. Sau poate nu”.

— Asta nu înseamnă că nu ne putem distra. Este o zi frumoasă şi avem o întreagă moşie de explorat. Încearcă să te bucuri de asta, bine?

Călăriră câteva momente într-o linişte apăsătoare. Apoi David întrebă:

— Ce părere ai despre iapă?

— E perfectă, bolborosi ea.

El strânse hăţurile nervos.

— Nu pari încântată.

Oftă, apoi mângâie iapa pentru a o linişti.

— Oh, ba da! Este foarte plăcută, şi are un temperament docil, care o face uşor de călărit.

— Atunci de ce ai faţa asta aşa de lungă?

Fixându-şi privirea pe drumul care se întindea în faţa ei, se foi în şa.

— Sunt numai… enervată pentru că ai ştiut exact ce fel de cal să alegi pentru mine.

— Te deranjează că nu eşti singura care se pricepe la cai? o tachină el, hotărât să o mai relaxeze.

Ea zâmbi discret.

— Exact.

Nu era adevăratul motiv pentru care părea enervată. Fata nu voia să aprobe nimic din ce făcea el, şi totuşi uneori

nu se putea abţine. Slavă Domnului!

Cărarea dădu brusc într-un drum lung între două câmpuri de orz. La capătul acestuia, se afla o pădure unde obişnuiseră să se joace în copilărie. David îi zâmbi insinuant.

— Vrei să ne întrecem până la pădure?

Privi drumul de pământ, apoi spre el.

— Doar dacă promiţi să nu-mi pui vreo poreclă urâtă dacă o să câştig.

— Promit. Zâmbi. Dar nu o să câştigi.

Şi cu asta, dădu pinteni calului şi o luă la goană.

Îl urmă cu o viteză surprinzătoare, impresionându-l cu abilităţile ei. Îi mai rănise mândria o dată în acea dimineaţă. Intenţiona să-i arate că nu era afemeiatul pe care îl credea ea, care se îmbrăca prost şi îşi petrecea timpul pierzând banii în localuri de lux. Călărea pentru a câştiga, punându-şi la încercare toate talentele de călăreţ.

Aproape că îl întrecu. Când aproape ajunseră la drumul care trecea prin pădure, David dădu pinteni armăsarului, forţându-i puterile şi trecând în faţa ei. Râzând triumfător, se opri şi se întoarse.

— Frumoasă întrecere, spuse David, încercând să nu pară plin de el.

— Văd că ţi-ai luat calul cel mai rapid, bombăni ea.

Râse, uimit de umorul ei negru.

— Charlotte Page, la fel ca mine, nici tu nu ştii să pierzi.

Îi aruncă o privire mânioasă şi deschise gura, vrând să protesteze, în schimb, râse relaxată.

— Presupun că aşa e. Urăsc să pierd!

— Mă bucur că recunoşti, zise el, în timp ce ea continuă să meargă, îşi mână armăsarul lângă ea. Eşti liberă să mă porecleşti cum vrei, dacă asta te face să te simţi bine. Am auzit că Maimuţă este deja dată, dar poţi încerca, să zicem, împopoţonatul sau Domnul Excentric. Sau… stai, am porecla perfectă: Diavolul Desfrânat.

— Perfectă? Păru uimită. Pe asta ai putea să o vezi ca pe un compliment. Tu şi prietenii tăi lăudându-vă cu

viclenia voastră…

— Eu nu mă laud niciodată. Nu am nevoie. Zâmbi. Viclenia mea este evidentă.

Râse şi ea.

— Jur, eşti incorigibil, domnule Masters.

Încântat că, în sfârşit, o făcuse să râdă, îşi încercă norocul.

— Haide, nu poţi să-mi spui David? Cu siguranţă, chiar şi presupusul tău logodnic tău merită asta.

— Presupusul meu logodnic întinde coarda, glumi ea, apoi îi zâmbi, ştergând astfel din asprimea răspunsului.

Călăriră împreună într-o tăcere plăcută. Îşi cercetă pe furiş ceasul de buzunar. Cu siguranţă, le dăduse servitorilor suficient timp seara trecută pentru a face ce le ordonase. Abia aştepta să vadă reacţia lui Charlotte.

Când ajunseră la un luminiş, se opri şi descălecă, indicându-i lacheului să vină să ia caii.

— Vreau să îţi arăt ceva, îi spuse David lui Charlotte în timp ce o ajută să coboare.

— Oh?

Acum urma partea riscantă. Îi oferi braţul, iar ea îl acceptă. Făcu apoi semn lacheului, care prinse caii de căpăstru şi înaintă cu ei.

— Unde se duce? întrebă ea.

— I-am spus că venim pe jos. Sprijinindu-se cu fermitate de braţul lui, se îndreptară spre pădure.

— Domnule Masters… spuse ea, împotrivindu-se puţin să înainteze.

— Charlotte, eşti în siguranţă cu mine, îţi promit!

O clipă, se temu că se putea duce după lacheu pentru a-şi lua calul sau chiar putea pleca singură pe jos, spre casă. Când nu o făcu, răsuflă uşurat. De aici, totul avea să meargă perfect, deoarece în sfârşit o avea pe Charlotte pentru el. În timp ce se îndreptau spre pădure, începu să se audă susurul apei, iar ea se opri iar.

— Am mai fost aici înainte?

— Da, de fapt, da. Obişnuiam să ne jucăm aici. Nu-ţi aminteşti?

Se apropiaseră suficient de mult de marginea pădurii pentru a vedea Tamisa alături. Se întreba dacă ea îşi amintea de Insula Şeii din mijloc, numită astfel din cauza formei ciudate. În copilărie, le fusese interzisă. Acum era chiar şi un foişor acolo, cu un picnic aranjat mai devreme de servitori.

Îi strânse braţul. Se părea că îşi amintea. Când o privi, aşteptând să o vadă uimită sau încântată, nu văzu decât un chip palid, fantomatic.

— Ce facem aici? întrebă ea cu oarecare panică în voce.

El o conduse spre barca de la mal care îi aştepta.

— Mergem pe insulă pentru picnic.

Brusc, îi dădu drumul braţului.

— Ba să fii sigur că nu mergem! Eu mă întorc!

De ce se temea? Crezuse că dăduseră uitării asta. Ridicându-şi fusta, se îndreptă înapoi spre pădure, aproape alergând.

— Nu fi absurdă! strigă David alergând după ea. Nu am bătut atâta drum fără ca măcar să vedem Insula Şeii.

O prinse din spate de talie, încercând să o oprească, dar ea se împotrivi cu toată forţa.

Oare credea că voia să-i facă ceva acolo? Ce fel de bărbat credea că era?

— Linişteşte-te, este numai un picnic, jur! Nu trebuie să…

— Nu mă poţi obliga să mă urc în barcă! strigă ea. Nu o fac! Lasă-mă!

Era ceva mult mai ciudat.

— Charlotte, eşti…

— Ţi-a spus, nu-i aşa?

Încerca să se elibereze din braţele lui.

— Cine ce să îmi spună? Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Când se întoarse în braţele lui cu faţa spre el, îi văzu şocat lacrimile care i se prelingeau pe chip.

— Nu te mai preface! Ştiu că tata ţi-a spus. Ştiu că de asta o faci, îl prinse de rever. Te rog, nu mă obliga să merg pe râu, te implor! Fac orice vrei tu, orice. Numai nu…

— Ştt, draga mea, ştt, nu o să te forţez să faci nimic, îţi promit, îi şopti el, strângând-o la piept. Îţi jur că tatăl tău nu mi-a spus nimic.

Îi şoptea asta în timp ce o ţinea strâns la piept, încercând să o calmeze. Suspinele ei îi răneau inima. Înţelese prea târziu. Teama ei nu avea nimic de-a face cu faptul că ar fi putut rămâne singură cu el. Teama ei avea legătură cu râul.

— Este în regulă, o asigură el din nou. Eşti în siguranţă. Nu ne apropiem de apă, îţi jur!

Oh, Dumnezeule, ce făcuse? Nu intenţionase să o rănească. Cu siguranţă, nu voise să o aducă în starea asta.

Cândva în vârtejul fricii, cuvintele lui probabil avuseseră ecou, căci încetase să se zbată în braţele lui. Acum însă tremura violent, ceea ce îl sperie. Aşezându-se pe iarbă, o trase lângă el pentru a o ţină în braţe, să o calmeze cu mângâierea mâinilor lui, să o ţină la piept.

Mai fu nevoie de alte câteva momente ca ea a să se oprească din plâns şi de alte clipe ca el să o calmeze suficient încât să nu mai tremure. Când fu sigur că îşi mai venise în fire, îi luă faţa în palme.

— Te simţi mai bine? întrebă el şoptit.

Ochii ei erau roşii şi umflaţi.

— De fapt… mă simt ca o proastă.

— Nu este cazul. Aşezându-i capul pe pieptul lui, îi mângâie părul, îmi pare rău. Nu am ştiut, altfel niciodată nu aş…

— Ştiu, bolborosi ea în haina lui umedă. Acum ştiu asta.

— A fost doar o surpriză prostească. Am crezut că o să-ţi facă plăcere să mergem pe insulă la picnic.

Ea râse zgomotos.

— De unde era să ştii că eşti însoţit de o lunatică?

— Nu eşti o lunatică. Dar aş vrea să ştiu de ce…

— De ce m-am panicat la vederea unei bărci pe râu? continuă ea.

Ignorând tonul ei autoironie, o sărută pe păr.

— Obişnuiai să te joci cu copiii mai mari în apă. *Când*

s-a schimbat asta? *Cum?*

— Dacă îţi spun, o să râzi de mine, şopti ea.

— Nu. O aşează şi mai confortabil în braţele lui. Îţi promit că nu o s-o fac.

Întorcându-şi capul spre el, îi căută privirea.

— Şi nu o să vrei să merg pe râu?

El simţi un nod în gât.

— Nu. Îi dădu părul de pe chipul înlăcrimat. Nu, dacă nu vrei asta.

— Dacă nu vreau? Încercă să râdă, dar nu reuşi. Mai degrabă aş înghiţi ace.

Îşi scoase batista şi i-o oferi. Ea îşi suflă nasul şi îşi şterse ochii.

— S-a întâmplat într-o iarnă, când aveam 9 ani, când încă locuiam aproape de zona asta. Fusese o furtună, şi Tamisa se umflase foarte mult. Eu şi mama mergeam pe lângă mal când boneta mea preferată a căzut în apă. Înainte să poată reacţiona, m-am aruncat după ea.

David putea vedea cum teama apărea iar pe chipul ei şi se simţi neputincios, căci nu o putea alunga.

— M-a luat curentul. M-am zbătut, dar nu ştiam să înot, iar apa era foarte învolburată. Lacheul a sărit după mine, dar fusesem deja purtată de apă destul de mult. Respiraţia începu să i se precipite. La început, am plutit, dar apa era învolburată, iar eu m-am dus la fund, trasă în jos de fusta de lână. Lacheul nu m-a mai văzut, nu ştiu pentru cât timp. Tot ce îmi amintesc este panica aceea oribilă de a nu fi capabilă să respir, de a fi aproape de moarte.

Tremură, iar el o mângâie pe spate, dorindu-şi să poată face mai mult.

— Probabil mi-am pierdut cunoştinţa. Când mi-am revenit, eram întinsă pe o bancă şi pieptul mă durea pentru că mă apăsaseră pentru a elimina apa din plămâni. Mama era aplecată deasupra mea, iar lacheului îi clănţăneau dinţii de frig din cauza apei reci ca gheaţa.

Dumnezeule mare, aproape că murise! Inima i se opri numai gândindu-se la asta.

— Sper că tatăl tău l-a răsplătit bine pentru că ţi-a salvat viaţa.

Îi zâmbi lui David.

— Lacheului i-a fost suficient pentru a se retrage numai cu ceea ce i-a dat mama. Şi-a deschis un magazin în Reading, cred.

— Şi de atunci te-ai temut de apa râului?

— De lacuri, de râuri... înghiţi în sec. Oceanul îmi provoacă coşmaruri. Încep... prin a retrăi totul, sentimentul de panică, durerea din plămânii inundaţi de apă înainte să leşin. Mă înfior chiar şi numai când trec podurile. Oftă. Ştiu că este iraţional şi prostesc...

— Cu siguranţă, nu e aşa. Frica de înec e ceva firesc. Doar că la tine e puţin exagerată. Cum spunea Shakespeare? „Frica oarbă, îndrumată de raţiune, e mai sigură decât raţiunea oarbă, care se poticneşte fără frică". E periculos să nu-ţi fie teamă niciodată.

Ea îl privi.

— Ce e? întrebă el.

— Citeşti Spenser şi Shakespeare? roti ea zâmbind. Jur că nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam!

Cuvintele ei îl readuseră brusc la realitate, amintindu-i ce spusese.

— Da, ştiu ce ai gândit despre mine. Că sunt genul de bărbat care îşi poate folosi puterea împotriva ta.

Ea oftă.

— Îmi pare rău, sunt obişnuită cu modul în care tatăl meu...

El îşi aminti de conversaţia lor din prima seară în timpul cinei, când tatăl ei menţionase ceva despre incapacitatea ei de a înota. Charlotte devenise palidă. În acel moment, nu se gândise la nimic de felul acesta, dar...

— Charlotte, tatăl tău profită de frica ta pentru a te ameninţa?

O vreme îndelungată, ea pur şi simplu învârti batista în mâini. Când în cele din urmă răspunse, în vocea ei se simţi amărăciunea.

— Încearcă să facă asta.

El fierbea de furie. Nu era de mirare că se arăta speriată în preajma bărbaţilor.

— În tot timpul ăsta, am crezut că tatăl tău este doar nesuferit. Acum văd că este şi un tiran.

Îi întâlni privirea.

— Într-adevăr, aşa este.

David simţi cum golul din stomac se adâncea.

— Chiar ai crezut că el m-a pus să fac asta?

Obrajii i se înroşiră, simţindu-se vinovată.

— Nu m-am gândit. Te-ai comportat ca şi când te-ai răzgândit în ce priveşte căsătoria cu mine şi mi s-a părut că foloseşti ameninţarea la care a recurs tata în drum spre voi, spunându-mi ce ar face dacă nu aş fi… drăguţă cu tine, aşa că m-am gândit că poate el sau tu… înghiţi în sec. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să presupun că v-aţi înţeles în privinţa asta. A fost o greşeală. De când am venit, ai fost mereu amabil cu mine.

— Când nu te oblig să călăreşti, spuse el acid, amintindu-şi modul în care reacţionase. Tu crezi că sunt ca el, nu?

— Nu. Îl privi cu seriozitate. Nu mai cred asta, David.

Păru surprins.

— Mi-ai spus David.

Zâmbi discret.

— Aşa cred.

Fusese cel mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată. Îl făcu să îşi dea seama că se afla în braţele lui, iar mâinile ei delicate i se odihneau pe piept, în timp ce privirea i se îmblânzise. Simţi focul în vene. Nu îşi luă timp să se gândească ori să o avertizeze. O sărută pur şi simplu. Iar ea îi răspunse la sărut. Dumnezeule, cum îl săruta, cu tandreţea inocenţei unei domnişoare care încă nu îşi pierduse virtutea! Se simţea în rai, dar şi în iad. Deoarece nu era suficient.

Fără să-i pese de altceva în afară de senzaţia aceea minunată, îi cuprinse capul şi o sărută cu mai multă îndrăzneală. Înainte să îşi dea seama, limba lui deja îi explora gura. Ea se retrase speriată.

— Ce faci?

El îşi reveni.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să fiu atât de îndrăzneţ, spuse, vrând să se pedepsească pentru faptul că o speriase iar. Voiam doar să-ţi ofer un sărut adevărat…

— Un sărut adevărat? În loc să pară şocată sau alarmată, părea mai degrabă fascinată. Bine.

Pulsul i se acceleră.

— Bine ce?

Îl cuprinse de rever şi îi zâmbi timid.

— Arată-mi cum este un sărut adevărat!

Se simţi cuprins de un val de căldură. Aplecându-şi capul, o sărută din nou.

— Deschide gura, draga mea, şopti el, şi o să-ţi arăt.

Iar ea o făcu. La fel şi el.

Dumnezeu să-l ajute! Gura lui Charlotte era delicioasă. Era caldă, zemoasă şi incredibil de dulce. Când îşi trecu mâinile pe după gâtul lui şi se lăsă pradă sărutului nesăţios cu un entuziasm timid care îl făcu să se aprindă, îşi dădu seama că dăduse de belea.

Nicio noapte cu vreo cârciumăreasă nu se compara cu asta, cu plăcerea luxuriantă de a săruta femeia care îl voia pentru ceea ce era, nu pentru banii pe care îi putea plăti sau pentru titlul care cândva avea să fie al lui. Se putea obişnui cu asta.

La naiba!

Capitolul 6

Charlotte nu se gândise niciodată că o femeie respectabilă se putea bucura atât de mult de un sărut. Presupusese că numai femeile uşoare cu care se întâlnea tatăl ei erau capabile de asta. Judecând după plăcerea pe care i-o provoca David cu buzele, relaţia dintre bărbaţi şi femei ar fi putut fi foarte diferită de ceea ce îşi imaginase ea.

— Oh, draga mea, şopti el, mă înnebuneşti!

— Şi tu pe mine, şopti ea.

Doar atât putu spune, apoi o sărută iar, limbile lor jucându-se, întâlnindu-se, provocându-le fiori pe şira spinării. Săruturile adevărate erau chiar mai plăcute decât celelalte, deşi şi acelea erau destul de delicate.

Mâinile lui începură să o exploreze, mai întâi pe umeri, apoi pe talie, ca şi când i-ar fi numărat coastele. Respira cu greu, la fel şi ea, apoi simţi ceva tare atingându-i buricul.

Brusc, întrerupse sărutul.

— Trebuie să ne oprim.

— De ce? întrebă ea, încă năucită de sărutul lui profund şi delicios.

El râse.

— Pentru că nu intenţionez să te dezvirginez aici, pe mal, în faţa lui Dumnezeu şi a celorlalţi.

— Oh! Se îmbujoră. Nu ştia exact ce presupunea acest lucru, dar probabil că era ceva scandalos. Am făcut ceva greşit?

— Deloc. Îi luă faţa în mâini. Dar nu cred că ar trebui să mai stăm aici astfel.

Imediat îşi dădu seama că era ghemuită în braţele lui ca… o uşuratică, având braţele trecute peste gâtul lui. Dumnezeule, oare ce credea despre ea?

Ridicându-se, spuse:

— Îmi pare rău. Nu am…

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze! Se ridică şi el şi îşi scutură pantalonii. Nu regret nicio secundă acele săruturi. Sper că nici tu.

Zâmbi precaută.

— Nu.

Deci asta însemna să faci ceva necuviincios cu un desfrânat. Mai degrabă îi plăcuse. Desigur, nu ar fi trebuit să mai facă asta, mai ales dacă există riscul dezvirginării, dar acum înţelegea de ce erau tentate tinerele. Sărutul era teribil de excitant.

— Regret însă că ţi-am distrus picnicul încântător,

continuă ea.

— Prostii, nu este deloc distrus.

Îşi întoarse privirea spre el.

— Nu pot merge acolo.

— Ştiu. Zâmbi. Aşteaptă aici! Mă întorc imediat.

Îl privi confuză în timp ce sări în barcă şi o dezlegă. Când luă vâslele şi începu să vâslească spre Insula Şeii, inima i se urcă în gât, temându-se pentru viaţa lui. În timp ce naviga pe cursul apei râului cu pricepere, pulsul i se acceleră din alt motiv. David era imaginea virilităţii masculine, cu muşchi încordaţi şi cu vântul bătându-i prin păr. Ura să recunoască asta, dar era chiar mai frumos decât căpitanul Harris.

Căpitanul Harris! Dumnezeule, uitase de el! Ce spunea oare asta despre caracterul ei? Era o fată tare păcătoasă.

Acum că se gândea la căpitan, nu se putu abţine să nu îi compare pe cei doi bărbaţi. Într-o anumită măsură semănau, erau amândoi atrăgători, manieraţi, puternici şi virili. Cu siguranţă, ambii o făceau să râdă, ceea ce ei i se părea important, deoarece tatăl ei nu făcea decât să o înfurie. Pe lângă căpitanul Harris, care semăna cu un cal castrat, David părea cu un armăsar. Căpitanul nu avea nici pe departe energia şi înflăcărarea lui David, era amabil, dar nu serios, aşa cum putea fi David uneori. Desigur, David avea şi o parte desfrânată, care nu făcea cinste caracterului său.

David dispăru în foişor, apărând câteva momente mai târziu cu o legătură pe care o puse pe fundul bărcii. Când îl văzu întorcându-se, zâmbi. Probabil că pregătise din timp acest picnic, împreună cu servitorii. Şi totul pentru *ea!* Nu era de mirare că fusese atât de hotărât să meargă pe Insula Şeii. Şi totuşi, la cererea ei, îşi schimbase planurile. Orice bărbat care ar fi făcut asta pentru o femeie nu ar fi fost lipsit de caracter, nu? Îi plăceau aceleaşi şi era pasionat de arhitectură. Cu siguranţă, şi aceste lucruri îl puneau într-o lumină bună.

Ajunse la doc şi ancoră barca, apoi se îndreptă spre

ea cu legătura, care, în timp ce mergea, zdrăngănea.

— Încă putem să ne bucurăm de picnic, spuse el. În plus, dacă nu vrei, nu trebuie neapărat să-l savurăm aici.

— Aici este bine, spuse ea amuzată. Măcar atât putea să facă. Mă pot uita la râu atâta vreme cât e la distanţă de mine.

În ora următoare, petrecură împreună clipe plăcute. Ceruse servitorilor să pregătească un adevărat festin, cu şuncă şi brânză, pâine şi unt, piersici şi câteva prăjiturele cu lămâie foarte delicioase, însoţite de vin într-un bidon din argint. Vorbiră despre o mulţime de lucruri, despre şcoala lui, despre guvernanta ei, despre speranţele lui legate de moşie după ce avea să o moştenească.

Ea îi spuse ceva ce nu mărturisise nimănui, povestindu-i despre visul ei de a deschide o şcoală pentru fete unde să se predea ştiinţă, istorie şi matematică, cu aceleaşi subiecte pe care le învăţau bărbaţii. Nu râse de ea, aşa cum ar fi făcut-o alţi bărbaţi. Ba chiar părea să înţeleagă de ce părea atât de atrasă de această idee.

Când terminară şi soarele părea să apună, el scoase din haină o tabacheră. Îl mai văzuse făcând asta şi se întreba dacă fuma. În schimb, o deschise şi văzu ceva ce părea să miroasă a bomboane cu lămâie.

Îi oferi cutia.

— Ceva dulce, pentru domniţă?

— Asta ţii de obicei aici?

Luă una şi o băgă în gură.

— Bomboane cu lămâie, cu mentă sau cu bergamotă. Îi zâmbi. Îmi cam plac dulciurile.

— Am observat că îţi plac deserturile, îl tachină ea în timp ce mai luă una şi i-o oferi.

Cu ochii sclipind, îi prinse mâna şi i-o duse la gură, luând bomboana dintre degetele ei. În timp ce respiraţia ei se acceleră, el îi întoarse mâna şi îi sărută palma, fără să-i dea drumul.

— Vreau să te întreb ceva.

— Pare serios, spuse ea, străduindu-se să pară nonşalantă.

— Este. Îşi împreună degetele cu ale ei. Ştiu că este prea curând şi probabil o să crezi că sunt nebun, dar vreau ca măcar să te gândeşti la ce urmează să îţi spun.

Pentru prima dată de când îl întâlnise, părea să nu se simtă în largul lui. Era mai degrabă afectuos.

— Vreau să mă însor cu tine, Charlotte, spuse el direct.

I se tăie respiraţia. Nu ştia dacă voia să strige de bucurie ori să o ia la sănătoasa.

— David…

— Nu spune nimic încă. O privea cu o intensitate care o făcea să tremure de încântare. Tot ce îţi cer acum este să îmi dai o şansă. Mai avem trei zile înainte ca familia ta să plece. Petrece-ţi timpul cu mine, cunoaşte-mă! Nu te împotrivi!

Îi zâmbi timid.

— Nu sunt deloc împotriva ta, David.

Pe chipul lui se văzu uşurarea.

— Slavă Domnului!

— Dar… îşi muşcă buza inferioară. Mă îngrijorează anumite lucruri.

— De ce nu mă surprinde? spuse sarcastic. Ce anume te îngrijorează? continuă el, mai relaxat.

— Nu vreau un soţ libertin, îi răspunse, gândindu-se la servitoarea care îi făcuse ochi dulci la micul dejun.

Oare câte servitoare râvneau în fiecare zi la atenţia lui? Oare pe câte le sărutase cu pasiunea cu care o sărutase pe ea?

Păru jignit, iar asta o mai linişti.

— Nu sunt chiar aşa, bombăni el. Nu m-aş însura cu o femeie dacă nu i-aş putea fi credincios.

Îşi dorea să-l creadă.

— Mă îngrijorează şi altceva, şi anume pariurile tale.

— Joc cărţi ocazional, nu mai mult. Chiar cred că nu ar trebui să te îngrijoreze asta.

— Şi alcoolul?

— Charlotte, spuse el ferm, tot ce-ţi pot promite este că o să fiu mai ponderat. Însă nu o să mă transform într-un

călugăr, dacă asta îţi doreşti.

— Nu, nu asta, se grăbi ea să spună. Gândindu-se la săruturile lui înflăcărate, continuă: Nu sunt sigură că mi-ai mai plăcea dacă ai fi călugăr. Eu doar…

— Eşti îngrijorată, ştiu. Înţeleg asta. Îţi promit să nu te oblig să faci nimic. Pentru moment, nu-ţi cer decât să îmi permiţi să te curtez, pentru a mă putea cunoaşte aşa cum sunt. Bine?

Ea îi strânse mâna.

— Pot face asta.

— Bine, spuse el uşor arogant. Foarte bine.

În zilele care urmară, David dovedi că vorbise serios. Nu mai aduse vorba deloc despre căsătorie, dar o curtă cu perseverenţă. Îi aduse violete şi îi scrise un sonet prost. Se trezi înaintea tuturor pentru a merge cu ea la călărit. Petrecură timp vorbind, discutând despre cele mai ascunse visuri precum şcoala de fete pe care el avea să i-o construiască, iar ea urma să o conducă.

Desigur, erau numai prostii. Aveau deja destinul aranjat. El avea să fie un mare lord, iar ea urma să se mărite cu unul. Totuşi, Charlotte se bucura, poate prea mult, de discuţiile lor. Se temea să nu se îndrăgostească de el în timp ce el ar fi fost interesat doar de o partidă bună sau numai pentru a le face pe plac părinţilor lor. Taţii lor erau incredibil de mulţumiţi să-i vadă împreună, la fel ca mama ei. Însă mama lui David nu părea prea încântată. După picnic, Lady Kirkwood se asigură ca ei să fie în permanenţă însoţiţi.

Chiar şi cu alţii prin preajmă, se simţea bine în prezenţa lui David. Uneori, Charlotte se simţea vinovată că îşi îndreptase atât de repede afecţiunea de la căpitan la David, dar încerca să nu se gândească la asta.

Singurul moment neplăcut în perioada în care o curtase fusese când, în plină zi, la moşia Kirkwood, îl găsise pe David prins într-o discuţie cu servitoarea, după care Molly fugise, înroşindu-se de furie. Când Charlotte îl întrebase ce discutaseră, îi spusese că era vorba despre administrarea casei şi schimbase subiectul.

Deşi incidentul nu îi dăduse pace toată dimineaţa, îşi spusese că poate vedea probleme acolo unde nu existau. În orice alte circumstanţe, David dovedise că era un bărbat de caracter. Pe asta se concentrase.

În acea noapte, în timp ce doamnele se aflau încă în salon, iar domnii erau în birou, ea se strecură în camera de odihnă în acelaşi timp în care David îi părăsise pe ceilalţi bărbaţi pentru a aduce altă sticlă de vin de Porto din pivniţă. Văzând-o singură, o trase într-un alcov şi o sărută în neştire.

Nu opuse rezistenţă, căci îşi petrecuse două zile visând să fie din nou singură cu el, să îl sărute iar. Acest interludiu neaşteptat semăna cu sentimentul de a da peste o oază în deşert. Tot ce putea face era să bea, să bea mult, pe săturate.

Când în sfârşit întrerupseră sărutul, el şopti.

— Chiar trebuie să pleci mâine? O strânse cu fermitate de talie, privind-o cu ochii lui înflăcăraţi. Cu siguranţă, dacă îi ceri tatălui tău, o să prelungească şederea cu o săptămână.

— David, spuse, deşi se gândise şi ea la asta, am nevoie să fiu departe de tine pentru a fi sigură de ceea ce facem.

O trase şi mai aproape de mijloc.

— Vrei să spui că ai timp să mă compari cu căpitanul Harris.

Ea râse.

— Te asigur că ultimul lucru la care mă gândesc este căpitanul Harris. Nu voia să se arunce într-un mariaj cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse, mai ales când îi înceţoşa minţile cu prezenţa lui. Avea nevoie să se gândească raţional, la ea acasă, departe de David şi de săruturile lui care îi dădeau dependenţă. În plus, continuă ea, tatăl tău zicea că vii în oraş într-o săptămână. Mă poţi curta acolo.

— Foarte bine, dar între timp… O sărută din nou atât de lung, de apăsat şi de pasional încât ea simţi că avea să leşine. Când se opri, ochii lui luceau înflăcăraţi, iar ea îi trimise fiori până în vârful degetelor. Asta pentru a păstra

amintirea ta vie, mai ales când ştiu că o să te întâlneşti cu nenorocitul ofiţer de cavalerie.

— Nu îmi vine să cred! Eşti gelos, David Masters!

Vru să riposteze.

— Şi ce dacă? Am dreptul să te consider a mea, nu?

Simţi că i se taie respiraţia. Era pentru prima dată, de la ziua petrecută la râu, când făcea aluzie la căsătorie. De fapt, ştia ce voia să spună, şi anume că aveau, în cele din urmă, o înţelegere.

— Da, spuse ea şoptit. Ai acest drept.

Se mai relaxă. Se apleca asupra ei încă o dată, când apăru mama lui în spatele lor. Se îndepărtară, iar el bombăni ceva referitor la vin.

Îndată ce plecă, Lady Kirkwood o privi încruntată pe Charlotte.

— Dacă aş fi în locul tău, domnişoară Page, aş avea grijă.

Străduindu-se să nu se înroşească, Charlotte luă o postură sfidătoare.

— În ce privinţă?

— În privinţa legăturii cu fiul meu. Genul nepotrivit de femeie îl poate tenta cu uşurinţă să aibă un comportament inadecvat.

Avertismentul o înţepă.

— Atunci este un lucru bun faptul că nu sunt genul nepotrivit de femeie, nu?

Vicontesa îi zâmbi discret.

— Ce te face să crezi că vorbeam despre tine? M-am gândit că ar trebui să ştii că fiul meu are acea reputaţie pe bună dreptate. Îi făcu semn cu mâna. Vino acum, mama ta are nevoie de tine.

Charlotte trecu pe lângă ea pentru a se întoarce în salon cu capul sus, însă în sinea ei era distrusă. Făcuse totul ca vicontesa să o placă, dar femeia părea hotărâtă să nu o facă. Acesta era singurul motiv pentru care ar fi putut spune acele lucruri oribile despre fiul ei. Nu?

Cuvintele lui Lady Kirkwood răsunară în capul lui Charlotte toată noaptea, neliniştind-o. Charlotte îl

cunoscuse doar de o săptămână pe David adultul. Cum putea fi sigură că îl vedea pe cel adevărat şi nu o versiune a lui pe care i-o prezentase?

Mai rău, tatăl ei îl alesese pe David drept soţ pentru ea, ceea ce ar fi fost suficient să o facă să se gândească de două ori. Numai că David nu îl plăcea pe tatăl ei, ceea ce dovedea discernământul lui David. În plus, ea putea judeca oamenii care semănau cu tatăl ei, iar instinctul îi spunea că David era exact ceea ce credea ea, un individ cam libertin uneori, dar cu o inimă bună şi un caracter respectabil. Era doar o coincidenţă faptul că tatăl ei îşi dorea ca ea şi David să se căsătorească. Era prostesc să se lase influenţată de asta, nu?

Noaptea trecea greu în timp ce ea oscila între îngrijorarea legată de motivele lui David de a se însura cu ea şi gândurile despre cum ar fi fost căsnicia lor. După ora trei dimineaţa, renunţă să mai încerce să doarmă şi coborî în bibliotecă. Era pe cale să aleagă o carte când auzi un zgomot venind de afară.

Când merse să privească pe fereastră, zâmbi. Se părea că nu era singura care nu putea dormi. David stătea pe terasă şi, deşi era cu spatele la ea, ştia că era el după halatul lui oribil. Chiar şi în lumina slabă a lunii, dungile ieşeau în evidenţă.

Se întreba dacă trebuia să iasă şi să i se alăture când apăru cineva. Era Molly, servitoarea cea fluşturatică. Fata se aşeză lângă el, apoi se strecură între el şi balustradă şi îşi trecu mâinile pe după gâtul lui.

Încordată, Charlotte aşteptă ca David să o înlăture pe fată, dar nu o făcu. În schimb, începu să o sărute cu aceeaşi pasiune arzătoare pe care i-o arătase ei.

Numai că nu se oprea. În timp ce Charlotte privea îngrozită, el îi ridică fusta lui Molly şi îi desfăcu picioarele în acea poziţie vulgară în care îl prinsese o dată pe tatăl ei cu o târfă. Apoi David începu să se mişte în aceeaşi manieră scandaloasă.

Inima lui Charlotte se frânse.

Pălind, se îndepărtă de fereastră cu un nod în gât.

Cum se putea întâmpla una ca asta? Cum îi putea face asta? Se gândise că el chiar începuse să se îndrăgostească de ea.

Oh, Dumnezeule, cât de mult se înşelase în privinţa lui! Când se gândea că numai cu câteva ore în urmă se aflase în braţele lui... Cum îndrăznea? Poate că nu se logodiseră încă, dar aveau o înţelegere. Cum putuse să o sărute pe Charlotte cu atâta pasiune şi apoi, în aceeaşi seară să facă asta cu servitoarea de la bucătărie? Era de neconceput! Îngrozitor! De neiertat! Era inacceptabil, şi nu neapărat înainte de căsătorie, chiar niciodată. Dacă putea să cadă aşa de uşor în braţele altei femei, nu era bărbatul pe care îl crezuse.

Asta o aştepta dacă se mărita cu el. Cât timp i-ar fi trebuit pentru a defila cu amantele prin faţa ei? Cât timp i-ar fi trebuit pentru a ajunge în aceeaşi situaţie ca mama ei? Nu era de mirare că tatăl ei îl accepta – lupii mereu umblau în haită.

Simţind un nod în stomac, se grăbi înapoi în camera ei suficient cât să poată vomita în oala de noapte. Stătea deasupra ei, tremurând, transpirând, în timp ce se ţinea de burtă. Ce trebuia să facă? Trebuia să-i pună capăt cât mai repede şi mai discret posibil.

Dar cum? Dacă nu îi dădea un motiv pentru care se răzgândise, avea să o sărute şi să-i vorbească frumos până când ea ceda. Dacă i-ar fi spus ceea ce văzuse, fie ea avea să treacă totul cu vederea, fie el putea nega. Ba, chiar mai rău, ar fi putut să o şantajeze pentru a se mărita cu el. Mulţumită ei, acum el ştia exact cum să facă asta, căci era suficient să meargă la tatăl ei, iar acesta avea să o şantajeze în locul lui.

Nu putea face asta, îi spunea inima. Nu era genul acesta de bărbat.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu se gândise că el ar fi putut fi genul de bărbat care să-şi facă de cap cu alte femei în timp ce era logodit. Inima ei fusese oarbă, ignorând toate aspectele care îi trădau caracterul. Chiar şi acum inima ei protesta la fiecare dovadă pe care o avea în faţă,

spunându-i că poate era vreun servitor sau chiar Giles.

Simţi cum rămânea fără aer. Oare putea fi Giles? Oare trăsese concluzia greşită?

O clipă, se agăţă de această speranţă. Apoi îşi aminti că fătuca aceea flirtase mereu cu David. Nu cu Giles, ci cu David. Molly se înroşise chiar când ei îi spusese ceva de dimineaţă. Probabil stabiliseră întâlnirea din seara asta. Se comportase ca şi când ar fi avut ceva de ascuns. Dacă nu ar fi avut, atunci de ce schimbase subiectul când Charlotte îl întrebase despre ce fusese vorba?

În plus, era halatul acela hidos. În prima zi, Giles coborâse la micul dejun în halat, dar era unul albastru din mătase.

Inima începu să-i bată cu putere. Nu, numai David ar fi putut fi atât de sigur pe şarmul lui încât să se simtă încrezător purtând acea hidoşenie. Iar ea căzuse pradă siguranţei lui. Cum fusese atât de proastă? De ce nu îşi dăduse seama că vorbele tandre ale lui David erau false? Era limpede că tot timpul acesta jucase un rol, hotărât să obţină banii ei.

„A spus că nu îi pasă de banii tăi”.

Îi spusese, de asemenea, că nu voia să se însoare, dar se răzgândise îndată ce văzuse că era drăguţă. Se părea că putea suporta gândul de a se însura pentru bani dacă soţia era suficient de atrăgătoare pentru a o tolera. Lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Cum se lăsase păcălită de el? Ce se întâmpla cu ea?

Îşi petrecu următoarea oră suspinând în pernă. Chiar şi după ce se descărnase plângând, încă se simţea dezamăgită. Rămase întinsă în pat, strângând la piept perna umedă. Dacă reuşea să îşi păstreze calmul în următoarele ore, până când aveau să plece din locul acela, era în regulă. În regulă? Se înfioră. Poate în siguranţă, fiind departe de David cel duplicitar, dar nu şi de tatăl ei. Lui nu i-ar fi păsat că David îşi făcuse de cap cu servitoarea. Dacă i-ar fi povestit, ar fi sfătuit-o să treacă totul cu vederea, căci exact asta aştepta el din partea soţiei. Dacă i-ar fi spus că intenţiona să-l refuze pe David…

I se uscă gura. Încă nu avea să îi spună tatălui ei. Amintindu-şi de ameninţările lui, îşi frecă braţele, într-o încercare zadarnică de a scăpa de fiorii reci care o cuprinseseră. Tatăl ei nu avea să-i accepte refuzul. Urma să o ducă pe o barcă şi să navigheze până când ea îl implora să se oprească, până când era de acord cu orice i-ar fi cerut.

Oh, ce putea face? Putea aştepta până ce ajungeau în Londra pentru a-i spune, dar asta nu ar fi făcut decât să întârzie inevitabilul. În cele din urmă, David urma să o ceară în mod oficial, iar tatăl ei avea s-o oblige să accepte. Dacă nu o făcea…

O cuprinseră din nou fiori reci de teamă. Singurul mod prin care tatăl ei avea să-i dea pace ar fi fost ca David să nu ceară. Tatăl urma să o învinuiască, desigur, dar nu putea face nimic în acest sens. Respiraţia i se precipită.

Da, asta putea funcţiona!

Dar cum să procedeze? Se ridică din pat şi începu să se învârtă prin dormitor. Trebuia să-l determine pe David să renunţe. I-ar fi reproşat indiscreţia cu servitoarea, dar el ar fi negat. Nu putea decât să-l convingă de faptul că se răzgândise, dar arătându-i că asta o bucura. Trebuia să-l provoace să o dispreţuiască.

Observând biroul, se îndreptă spre el. Avea să-i scrie o scrisoare în care să-i explice în detaliu de ce urma să fie o soţie nepotrivită, cu sau fără avere. Intenţiona să îi promită că urma să îi facă viaţa un calvar dacă se însura cu ea. Cum el detesta să-i fie rănit orgoliul, ea avea să facă şi asta. Voia să-l enerveze atât de mult încât să îl determine să îşi dorească să nu mai aibă de-a face cu ea sau cu familia ei.

Nu-i fu greu să facă asta. În acel moment, era singurul lucru pe care îl putea face pentru a nu-i arunca trădarea în faţă. Pulsul i se accelerase din cauza furiei, dar se aşeză şi luă o peniţă.

Avu nevoie de ore întregi pentru a întocmi scrisoarea perfectă. Când termină, se lăsă pe spate epuizată, dar simţind că deţinea controlul. Dacă nu decidea imediat după citirea misivei să renunţe la căsătorie, atunci era un prost.

Poate că era lipsit de inimă, linguşitor, dar nu era prost.

Acum trebuia să se gândească la o modalitate de a-şi lua rămas-bun fără să îşi arate nefericirea, aşa încât nici David, nici tatăl ei să nu bănuiască nimic. Trebuia să lase scrisoarea pentru David fără ca tatăl ei să afle, altfel ar fi vrut să vadă ce îi scrisese. La urma urmelor, fetele nu aveau voie să le scrie bărbaţilor tineri. Ascunse scrisoarea în sertarul biroului, apoi se întinse în pat, gândindu-se la o modalitate de a i-o trimite. Printr-un servitor? Nu, nu putea avea încredere că nu intenţiona să îi spună tatălui ei sau părinţilor lui David.

Oare să se furişeze în camera lui David? Greu! Probabil că se întorsese în dormitor, iar dacă era prinsă acolo cu el, trebuia să se mărite, fiindcă altfel cădea în dizgraţie.

Poate că trebuia să aştepte până ce se întorcea acasă…

După un timp, care ei i se părură doar câteva clipe, gândurile îi fură întrerupte când îşi auzi tatăl strigându-i numele. Dumnezeule, adormise! Tatăl ei îi dădea ordine lacheului, încercând să îi grăbească pentru a le coborî valizele.

Uşa se deschise uşor, iar mama ei băgă capul.

— Oh, bine că eşti trează! Tatăl tău abia aşteaptă să plecăm. Îl îngrijorează vremea. Ţi-ai făcut bagajul?

Bărbatul intră în cameră.

— Nu mai contează! Îşi puse mâinile în şolduri. Care e treaba cu tânărul Masters?

Păcat că nu îi putea spune adevărul: „Îl detest şi îl dispreţuiesc şi nu o să mă mărit niciodată cu el!”

Se ridică.

— Cred că intenţionează să mă curteze în Londra, tată.

Tatăl lui păru confuz.

— Încă nu te-a cerut?

— Nu formal.

— Dar crezi că o s-o facă.

Fu nevoită să mintă.

— Probabil. Au trecut doar câteva zile.

— Adevărat. Un tânăr ca el… trebuie să fie precaut.

Îşi strânse pumnii la spate.

— Da.

— Bine atunci, domnişoară, îmbracă-te! Trebuie să plecăm.

Din fericire, tatăl ei se grăbea atât de tare să plece, încât îl văzu pe David numai o clipă, iar mama lui îi împiedică să rămână câteva momente singuri. Şi totuşi, modul în care o privi îi făcu sângele să îi clocotească. Cum îndrăznea să o privească astfel după ceea ce făcuse?

Se gândi cu furie la asta tot drumul înapoi spre Londra. Când ajunseră acasă, câteva ore mai târziu, îşi dădu seama cum putea trimite scrisoarea. Nu se putea folosi de unul dintre servitori, căci toţi spionau pentru tatăl ei, aşa că nu o putea trimite fără ca acesta să o citească înainte.

În câteva zile, David avea să ajungă la Londra, iar acolo era un băiat care vindea chifle în faţa casei în fiecare dimineaţă. Avea să-l plătească pentru a i-o livra. Doar trebuia să se asigure numai, deşi David îşi dădea seama de la cine era scrisoarea, nimeni altcineva nu putea face legătura între ea şi depeşă dacă ar fi căzut în mâinile altcuiva. Trebuia să aibă grijă, foarte multă grijă.

Oricum ar fi fost, avea să scape de David Masters pentru totdeauna.

*

Lui Tom Dempsey nu îi venea să creadă. Domnişoara care stătea la numărul 15 în St. James Square avusese încredere în el pentru a livra scrisoarea. Pe deasupra, plătea bine. Aproape că îl făcu să uite de ploaie în timp ce alerga pe străzi, cu scrisoarea nepreţuită îndesată cu grijă în buzunarul interior.

Din păcate, era atât de ocupat să se felicite pentru norocul care dăduse peste el încât nu îl văzu pe individul mai în vârstă cu o geantă plină cu plicuri până când nu

dădu peste el. Scrisorile se împrăştiară în jurul lui ca nişte confetti.

— Idiotule! strigă individul în timp ce Tom privea dezastrul. Ce naiba crezi că faci?

Tom simţi că îi sparse timpanele cu strigătele lui.

— Hai, acum ajută-mă să le adun! Domnul Bowmar o să mă omoare dacă pierd scrisorile astea din cauza ta.

Cei doi băieţi se aplecară să le adune în timp ce ploaia îi lovea în spate, iar cerneala de pe plicuri se scurgea. Când o băgă pe ultima în geantă, individul plecă fără măcar să-i mulţumească.

— Nesimţitul, bombăni Tom, acum ud până la piele.

Când ajunse la adresa corectă, băgă mâna în buzunar, dar nu mai găsi scrisoarea. Căută disperat în buzunare, apoi se întoarse pe unde venise, sperând că o pierduse pe drum. Când ajunse la colţul unde îl întâlnise pe celălalt individ şi tot nu dădu de ea, fu nevoit să recunoască adevărul. Cumva îi căzuse şi se amestecase cu celelalte scrisori.

Bombăni. Ticălosul dispăruse, iar odată cu el, şi norocul lui.

Domnişoara îi spusese că, după ce livra scrisoarea şi îi aducea o confirmare din partea majordomului că o primise, avea să-i dea unul din cerceii ei. Iar acum nu avea ce să-i aducă. Dar, oricum, ce putea face el cu unul din cercei?

Al dracului ghinion!

Între timp, în birourile de la *Morning Tattler,* Charles Godwin, un tânăr reporter, era chemat în biroul editorului.

— Ascultă ce zice scrisoarea asta pe care abia am primit-o, spuse Bowmar, fluturând o bucată de hârtie. Era aşezată în vârful unui teanc de scrisori din care se scurgea cerneala. Bowmar citi cu voce tare câteva rânduri care descriau păcatele unui biet individ. Vreau să o foloseşti într-unul dintre editorialele la care te pricepi atât de bine, acelea despre societatea stricată. Este o picanterie!

Bowmar i-o înmână, iar Charles o citi. Era abilă, vie, dar putea jura că nu fusese trimisă special pentru revistă.

— Nu poţi publica asta. Sigur este ceva personal.

Charles întoarse hârtia şi nu văzu decât cerneală ştearsă. I se păru că putea înţelege un M, dar numai atât.

— Nu contează. Nu o poţi da la tipar. Este limpede că e ceva privat şi că poţi fi acuzat de calomnie. Îi înapoie scrisoarea lui Bowmar, indicând o anumită frază. Uite, chiar menţionează faptul că bărbatul este fiul unui viconte.

— Dă numai de înţeles, atâta tot. În plus, sunt o mulţime de fii de viconţi. Apoi, nimeni nu poate acuza ziarul de calomnie decât dacă ceea ce scrie aici este fals. Şi chiar dacă o s-o facă, subliniezi că începe cu „Dragă împopoţonatule” şi este semnată „Domnişoara Maimuţă”.

Nimeni nu te poate acuza că ai crezut că a fost trimisă special pentru a fi publicată.

Bowmar consideră nefondată grija lui Charles. Cele două persoane implicate cu siguranţă aveau să recunoască scopul, chiar dacă ceilalţi nu aveau să o facă. Scrisoarea era foarte personală, fiind clar rezultatul unei poveşti de dragoste care se încheiase foarte prost. Undeva, inima unei tinere domnişoare fusese frântă din cauza amăgirii unui desfrânat. I se părea o răutate să profite de nefericirea ei.

Faptul că lui Bowmar nu îi păsa şi se aştepta ca el să facă acea treabă murdară îl înfurie, lucru pentru care Charles era faimos.

— Numai un ticălos fără inimă ar putea publica această scrisoare!

Bowmar se lăsă pe spate şi pufni.

— Inimă? Inima nu are loc în această afacere, domnule. Materialele picate ca acesta o să facă să se vândă ziarul în sute de exemplare.

— Nu o s-o fac. Nu este cinstit!

Mijind ochii, Bowmar spuse:

— O s-o faci dacă vrei să îţi păstrezi locul de muncă.

De când venise să lucreze pentru Bowmar, în urmă cu doi ani, Charles se confruntase cu dileme morale. Scrâşnise din dinţi de fiecare dată şi reuşise să-şi păstreze slujba. Asta însă îi pusese capac. Îi ajunsese.

— Nu dau doi bani pe slujba mea dacă sunt nevoit să fac asta pentru a mi-o păstra. Se întoarse spre uşă.

Demisionez!

Apoi Charles ieşi fără să privească în urmă.

Capitolul 7

La cinci zile după ce familia Page plecase din Berkshire în oraş, David se întorcea acasă de la călărie. De când plecase Charlotte, călăria fusese salvarea lui, deşi nu reuşea să îşi ia gândul de la ea.

Zâmbi. Era îndrăgostit. Nu avea niciun dubiu. Abia reuşea să doarmă deoarece se gândea numai la ea.

Peste numai două zile, avea să o revadă în Londra. De data aceasta, voia să o convingă să-i dea un răspuns. O fi fost el tânăr şi uneori prost, dar nu avea să o lase să-i scape.

Desigur, tatăl lui avea să fie încântat. Oftă. Ura că îi făcea jocul, dar nu se putea abţine. Dacă pragmatismul şi dragostea coinciseseră, cine era el să se împotrivească?

Îndată ce David intră pe moşie, servitorul îl anunţă că tatăl lui aştepta să-l vadă de îndată.

David se grăbi în biroul tatălui său, surprins să-l vadă pe bărbat învârtindu-se prin cameră şi bând whisky, lucru care la ora aceea nu era semn bun.

— Voiai să mă vezi, tată?

Tatăl lui se întoarse şi îi aruncă o privire care ar fi împietrit pe oricine, atunci aruncă ziarul pe birou.

— Vrei să-mi explici cum s-a întâmplat asta?

— Cum s-a întâmplat ce anume? întrebă David buimac.

— Este aici un articol care spune nişte lucruri îngrozitoare despre un tânăr care seamănă teribil de mult cu tine.

David simţi un fior pe şira spinării. Lucruri groaznice despre el? În nenorocitul *Morning Tattler?*

Luând ziarul, începu să citească. Era un editorial plin de atacuri pompoase împotriva unui tânăr rebel. Editorul

publicase o scrisoare de la domnişoară a cărei demnitate fusese rănită de un astfel de individ:

Dragă împopoţonatule,

Am înţeles recent că pentru tine onoarea şi caracterul sunt numai nişte costume de convenienţă, ceva ce porţi numai când doreşti să cucereşti o anumită domnişoară senzuală. Ştiam amândoi că sub hainele scumpe în dungi eşti atât de plin de minciuni şi ai o inimă atât de nestatornică şi de periculoasă precum apele Tamisei.

În timp ce pariezi şi umbli din floare în floare cu prietenii tăi desfrânaţi de la Cambridge, numărând cu nerăbdare zilele până când o să devii viconte şi o să poţi duce o viaţă destrăbălată fără să fii pedepsit, aminteşte-ţi asta: a existat o domnişoară care te-a cunoscut aşa cum eşti cu adevărat. A văzut vanitatea din fiecare remarcă şi falsitatea fiecărui sărut. Ai ademenit-o cu vraja ta pentru o scurtă perioadă, dar în cele din urmă a recunoscut în tine un libertin incurabil, care se distrează decepţionând sentimentele unei tinere domnişoare şi căruia îi face plăcere să distrugă vieţile femeilor.

Dacă intenţionezi să-i ceri mâna, să fii sigur de un lucru. Dacă o să fie obligată, o să se mărite cu tine, dar nu o să-ţi treacă niciodată cu vederea infidelităţile, nu o să-ţi permită niciodată şantajul şi nu o să-ţi ofere vreodată ceea ce un bărbat aşteaptă de la soţia lui: loialitate şi sprijin. Poate că astfel o să te gândeşti de două ori înainte să aduci în patul tău o viperă.

Cu dispreţ,

Domnişoara Maimuţă

Nu putea respira, iar pulsul i se accelerase atât de tare încât avu senzaţia că avea să leşine ca o domnişoară. Domnişoara Maimuţă. Oare era scrisă de Charlotte? Cum putuse să scrie ceva atât de meschin? Fiecare cuvânt era ca un cuţit înfipt în inimă. Abia mai acordă atenţie celorlalte

aspecte ale articolului, în care editorul condamna comportamentul acestui domn faţă de o femeie respectabilă în vecinătatea oraşului Cambridge. Nu auzi întrebările tatălui său şi nici măcar nu mai observă ce se afla în jurul lor. Stătea acolo pur şi simplu, ţintuit de cuvintele ei.

De ce scrisese asta? Ce făcuse? Aveau o înţelegere! Fusese sigur că şi ea ţinea la el. Ultima oară când o sărutase, păruse fericită şi la fel de dornică să se mărite precum era el.

— Ei bine? repetă tatăl lui. Văd pe chipul tău că într-adevăr este vorba despre tine.

Încuviinţă din cap, însă fiind numai pe jumătate conştient de ceea ce făcea.

— Presupun, după cronologie, că a fost scrisă de domnişoara Page.

— Cu siguranţă, spuse el într-un târziu.

— Deci ce ai de spus în apărarea ta? Ce i-ai făcut fetei?

Se înroşi.

— Nu am făcut nimic altceva decât să o cer de soţie. Şi se comportase ca un prost, deschizându-şi sufletul pentru ca ea să aibă ce răni. Probabil că, după ce s-a întors la Londra, a auzit zvonuri despre mine.

Dar de ce le dăduse crezare? Asta îl rănea şi mai tare, faptul că ea auzise nişte grozăvii despre el şi, în loc să-i vorbească, făcuse acest gest. Nici măcar nu aşteptase să-l revadă înainte să-l acuze. Trimisese totul către publicaţia aceea nenorocită! Cum putuse să facă asta?

Ştia că era destul de iute la mânie, că auzise lucruri neplăcute despre el şi reputaţia lui, dar nu se aşteptase la o cruzime inexplicabilă. Ce fel de femeie făcea una ca asta? Singura lui consolare era că nimeni nu putea ghici că el era cel… îi îngheţă sângele în vene. O reciti, simţind fiori reci prin tot corpul, de parcă ar fi putut îngheţa orice ar fi atins.

— Toţi o să afle că este vorba de mine.

— Ridicol! rosti tatăl lui. Cel puţin a avut decenţa de a nu da nume. Singurul motiv pentru care mi-am dat seama a

fost referinţa despre halatul tău.

David îşi privi tatăl.

— Exact. Am folosit acel halat la Cambridge de multe ori. Eram renumit pentru el. Înjură. Nu o să dureze mult până ce o să se răspândească zvonul că este vorba despre mine.

Tatăl lui păli.

— Unde este acum?

— I l-am dat lui Giles.

Tatăl lui îl chemă pe Giles. Imediat ce tânărul intră, îl întrebă:

— Unde este halatul pe care ţi l-a dat fratele tău?

Giles îşi privi tatăl suspicios.

— De ce?

— Îl ai? se răsti acesta.

— Este în dulapul meu.

— L-ai purtat deja în public?

Giles înghiţi în sec, temându-se că putea fi acuzat de ceva.

— Nu, domnule!

— Bine. Arde-l!

— Poftim? De ce?

David îi aruncă ziarul, apoi se întoarse către tatăl său.

— Nu rezolvi nimic arzându-l. Sute de băieţi de la Cambridge m-au văzut purtându-l.

În timp ce Giles citea povestea, David se plimba prin cameră, incapabil să se încălzească şi să oprească frigul pe care îl simţea în oase.

— O să dăm ziarul în judecată pentru calomnie, continuă tatăl.

David se întoarse.

— Şi astfel să confirmăm tuturor că este vorba despre mine? Ai înnebunit?

— După părerea ta, oricum o să afle toţi, îl înţepă tatăl lui. În plus, dacă nemernica asta mică vrea să te distrugă public, ar trebui să sufere şi ea.

Brusc, îi apăru în minte imaginea lui Charlotte îngrozită să iasă pe râu. Sigur că era o imagine falsă. Dacă

s-ar fi temut cu adevărat de tatăl ei, de ce ar fi trimis acea scrisoare la ziar? Era suficient de isteaţă pentru a-şi da seama că Lord Page ar fi recunoscut-o imediat. Bărbatul îl văzuse pe David purtând acel halat într-o dimineaţă. Avea să pună totul cap la cap.

David se obţinu să nu înjure. Poate de asta o făcuse, pentru a-l pedepsi pe tatăl ei. Cel puţin aşa avea sens. Nu fusese destul de curajoasă pentru a-şi dezvălui identitatea, ci doar ca să-l târască după ea pe fiul prietenului tatălui ei, scandalul fiind suficient pentru a distruge planul lui Lord Page de a o mărita. Oricare ar fi fost motivele ei, erau insuportabile. Nu avea să uite niciodată ce îi făcuse. Nici nu avea să o ierte.

Frigul îi atinse acum inima.

— Oricât mi-aş dori să o distrug pe domnişoara Page în acest moment, bombăni David, ceea ce propui nu ar face decât să pună paie pe foc. O să pară un martir în timp ce eu o să fiu demonizat în presă pentru încercarea de a o corupe. Dacă dai presei chiar şi o bucăţică de adevăr, o să sară pe noi ca nişte câini turbaţi. O să scoată la iveală faptul că ai vrut să mă însor cu ea pentru avere şi faptul că tatăl ei avea interese politice. O să fim umiliţi public drept nişte canalii ordinare, ceea ce probabil chiar îşi doreşte.

Prefera furia aceasta glacială durerii pe care o simţise în inimă. Acum întâmpina şi îmbrăţişa frigul, lăsându-l să-i îngheţe sufletul şi să i-l transforme într-un bloc de gheaţă.

— Tăcerea este cel mai bun răspuns. Tăcerea şi speranţa că nimeni nu o să facă legătura între mine şi scrisoarea asta nenorocită.

Tatăl lui îl privi pe Giles.

— Ce mai cauţi aici, ca un gură-cască? Mergi şi arde halatul! Asta putem face.

— Da, domnule, bolborosi el şi dispăru din cameră.

David plecă după el, amorţit până în vârful degetelor.

— Îmi pare rău, fiule, spuse tatăl lui cu blândeţe. Este vina mea că i-am adus aici şi ţi-am cerut să o iei pe fată de soţie. Nu ştiam că este o femeie aşa de nebună.

Nu, dar David ştiuse. Ceva din acea latură a lui care

trata toţi oamenii cu precauţie ştiuse că ea şi familia ei erau o adunătură imprevizibilă. Ar fi trebuit să dea ascultare acelui instinct în loc să-şi lase mădularul să-l bage în belele, ca de fiecare dată.

Oricât ar fi detestat să recunoască asta, tatăl lui avea dreptate. Dragostea era pentru proşti şi pentru copii. David nu ar fi trebuit niciodată să amestece avantajele practice ale mariajului cu Charlotte cu nişte emoţii ciudate şi prosteşti. Astfel, nu ar fi fost pus în această ipostază, cu inima sfâşiată.

Avea să gestioneze asta cât de bine putea, învăţând din propriile greşeli. Gata cu desfrâul, gata cu grija pentru investiţiile tatălui său, gata cu orgiile şi cu băutura împreună cu prietenii lui! Cu siguranţă, se sfârşise şi cu mariajele aranjate. Îi ajunsese. Avea să-şi dirijeze viaţa cu aceeaşi eficienţă neruşinată ca a ei. După ce aveau să dispară zvonurile, iar el putea să pună la cale un plan, intenţiona să o facă pe Charlotte Page să plătească pentru că îl umilise public. Fără îndoială!

*

Charlotte era pe cale să intre în salon pentru a lua micul dejun când vocea ridicată a tatălui ei se auzi până în hol.

— Îţi spun, de data asta a mers prea departe! strigă tatăl ei.

Când inima începu să-i bată cu putere, rămase la uşă pentru a asculta.

— Nu ai de unde să ştii că a fost ea, spuse mama timidă. Serios, Rowland…

— Ce? O aperi după toată şarada asta? se auziră hârtii foşnind. Dintre toate lucrurile pe care le putea face, a trimis-o la *Morning Tattler!* L-am văzut pe tânărul Masters în halat într-o dimineaţă, ştiu că despre el se vorbeşte în scrisoare.

Inima lui Charlotte aproape că se opri. O scrisoare? Au pus mâna pe scrisoarea ei? Nu, nu era posibil. Nu avea cum

să apară în ziar.

— Pare a fi el, spuse mama, dar sunt convinsă că altă fată a scris la ziar. Ştii doar ce reputaţie are.

— Dar fraza asta: la fel de nestatornică şi de periculoasă ca apa Tamisei. Este ceva ce ea ar spune. Şi l-a mai numit un libertin incurabil înainte să ajungem la Berkshire. Nu-ţi aminteşti că i-a numit pe prietenii lui destrăbălaţi?

Charlotte simţi frica ghemuindu-i-se în stomac, strângând-o, făcând-o să tremure în timp ce recunoştea frazele din scrisoare. Oh, Dumnezeule, cum ajunsese în ziarul *Morning Tattler?*

— Nu cred că Charlotte ar…

Se auziră o plesnitură, apoi un ţipăt ascuţit. Charlotte încremeni de spaimă. Din câte ştia ea, tatăl ei nu o lovise niciodată pe mama ei. Şi o făcuse acum, din cauza scrisorii ei idioate…

— Rowland, te rog, spuse mama ei şoptit, nu rezolvi nimic dacă loveşti mobila. O să te audă servitorii. În plus, nu ai de unde să ştii sigur că a fost ea.

Se simţi brusc uşurată, dar numai pe moment. După asta, temperamentul tatălui ei ar fi fost de nestăpânit. Oare ce avea să îi facă? Nu avea să o ierte niciodată pentru asta!

— De când ne-am întors, am întrebat-o de două ori cum a fost, ţipă el, şi de fiecare dată a tăcut! Hârtiile foşniră iar. Asta punea la cale, blestemată fie! Nu o să accept, mă auzi? O să-i ceară scuze personal. O s-o fac să se târască în faţa lui şi a familiei dacă de asta e nevoie pentru a îndrepta lucrurile! Dacă nu o face, o s-o ţin suspendată de pe Podul Londrei până când o s-o facă.

Numai gândul acesta o îngrozi pe Charlotte.

Tatăl ei continua să blesteme în timp ce se plimba prin cameră.

— Îţi jur că nu o mai las să iasă vreodată din casă. O să stea pentru totdeauna încuiată în camera ei. M-am săturat de obrăznicia ei!

Era terminată. Temându-se că avea să iasă pe culoar în orice moment şi o putea prinde trăgând cu urechea,

merse spre uşa din spate a casei. Odată ajunsă afară, alergă spre cel mai îndepărtat cotlon al grădinii lor micuţe.

Se plimba pe sub salcia ei preferată, chinuindu-se să-şi dea seama ce se întâmplase şi ce ar fi trebuit să facă. Cum ajunsese scrisoarea ei la ziar? Oh, dacă îl revedea pe acel Tom Dempsey, avea ea grijă de el! Ştiuse că mersese ceva prost în momentul în care constatase că acesta nu se întorsese pentru a-şi revendica cercelul.

— Domnişoară Page! se auzi o voce în spatele ei, făcând-o să tresalte.

Întorcându-se spre grilajul de fier al gardului, rămase şocată când îl găsi pe căpitanul Harris pe alee. Se înroşi. Abia se mai gândise la el în ultimele zile, prea prinsă de suferinţa provocată de trădarea lui David.

— Ce faci aici? şopti ea, alergând spre gard.

Înainte să o poată opri, coborî de pe cal şi sări gardul ascuţit, aterizând în picioare înaintea ei.

— Am venit să te curtez, spuse căpitanul Harris, dar majordomul mi-a spus că nu accepţi vizitatori. Aşa că am venit pe alee, sperând să te pot vedea.

În aceste circumstanţe, nu ştia dacă trebuia să se simtă flatată sau speriată.

— Presupun că ai citit scrisoarea din ziar.

Miji ochii.

— Deci am avut dreptate. Tu ai scris-o.

Lăsă capul în pământ ruşinată.

— Nu am intenţionat să ajungă la ziar, jur. Trebuia să fie personală. Gândul care îi trecu prin minte îi făcu sângele să îngheţe. Cum ai ştiut că eu am fost?

Dacă *el* aflase, probabil şi ceilalţi o făcuseră.

Nu menţionase numele lui David pentru ca nimeni să nu îl identifice, dar ar fi putut să-şi dea seama că ea fusese cea care o scrisese. Nu se mai putea mărita niciodată! Cine s-ar fi însurat cu o femeie care ar fi scris o astfel de scrisoare, indiferent cât de justificată ar fi fost?

Căpitanul Harris îi ridică faţa din pământ şi o privi în ochi.

— Am fost atât de nefericit când ai plecat încât l-am

plătit pe unul dintre servitori să-mi spună unde eşti şi mi-a zis că familia ta se afla în Berkshire, în vizită la familia Master. Prin oraş deja a început să se ducă vestea că tânărul Masters este persoana despre care se vorbeşte în scrisoare. Nu am spus însă nimănui că eşti implicată în asta, îţi jur! Cu solemnitate, o luă de mână. Într-adevăr, am venit să te salvez. Nu o să-i permit tatălui tău să te mărite cu un astfel de ticălos. Sub nicio formă!

Fu luată prin surprindere.

— Ce intenţionezi să faci?

— Să mă însor cu tine, fată dragă! Îngenunche şi îi sărută mâna. Te ador. Chiar nu vezi?

Dacă se gândea la asta, nu vedea. Având în vedere săruturile explozive pe care i le dăduse David, ocheadele lui căpitanul Harris nu păreau decât o curtare timidă, nicidecum preludiul unei poveşti de dragoste.

Se încruntă. Sigur că da. Deşi era un bărbat simplu, căpitanul Harris nu era un desfrânat şi un ticălos. Nu frânsese ani la rând inimile tinerelor domnişoare şi nici nu era capabil să insulte o femeie cu săruturi care, deşi pătimaşe, erau complet nepotrivite. Dacă asta îl făcea un individ mai puţin interesat, era numai pentru că viclenia era al naibii de excitantă. Iar prezenţa căpitanului acolo, în ciuda nefericirii ei, îi demonstra că nu era deloc un bărbat machiavelic.

— Într-o oră plecăm spre Scoţia, continuă el, privind-o adorator. Chiar acum ne aşteaptă un prieten cu o trăsură care nu poate fi prinsă din urmă, indiferent pe cine ar trimite tatăl tău după tine. O să ajungem în Gretna Green în câteva zile, iar acolo o să fii, în sfârşit, la adăpost de mariajul crud pe care tatăl tău doreşte să-l aranjeze.

Era un plan îndrăzneţ şi romantic care, în urmă cu două săptămâni, ar fi făcut-o să i se arunce în braţe. Trădarea lui David o făcuse precaută. Deşi era încântată de oferta căpitanului, cuvintele reci ale tatălui ei despre intenţiile unui bărbat îi otrăviseră gândurile.

— Este prea brusc, spuse ea.

Chipul lui se întunecă.

— Poate încă mai simţi ceva pentru acel ticălos.

— Nu! Îi strânse mâna. Nu, niciodată!

Cu o privire arzătoare, îi strânse mâna la piept.

— Dacă te îngrijorează trecutul tău cu el, îţi jur că nu trebuie. Nu o să-ţi reproşez niciodată nimic din ceea ce tu şi el, duşi de val, aţi fi făcut.

— Trecutul meu? Ceea ce am făcut? Când înţelese ce insinua el, se înroşi, încercând să-şi elibereze mâna. Te asigur, domnule, că încă sunt fecioară. Nu aş fi permis niciodată...

— Desigur că nu, draga mea Charlotte, nu am vrut să insinuez altceva. Refuzând să-i dea drumul la mână, începu să i-o sărute cu patos. Îmi permiţi să te curtez, Charlotte?

O privi cu o tandreţe care mai diminuă insulta pe care crezuse că i-o adusese.

— Ştii că tata nu o să-ţi dea zestrea mea, îl preveni. Este foarte furios din cauza scrisorii.

— Nu-mi pasă, spuse el, părând sincer. Eu pe tine te vreau. O să trăim numai cu dragoste.

Promisiunea idilică o făcu să tresalte. Nu mai ştia ce însemna dragostea, dar era convinsă că nu asta simţea pentru căpitanul Harris. Şi totuşi, dacă el o iubea, nu-şi putea dori mai mult, mai ales acum, când îşi distrusese viaţa. Într-adevăr, el îşi risca viaţa pentru a o avea. Dacă afla cineva vreodată că ea scrisese acea scrisoare, el ar fi fost umilit public. Dacă bărbatul îşi asuma acest risc, asta dovedea sentimentele lui puternice.

În plus, ce altă posibilitate avea? Dacă nu se mărita cu căpitanul Harris, tatăl ei îi făcea viaţa un iad. Avea s-o oblige să-i ceară scuze lui David, ceea ce era inacceptabil. Indiferent cât de ruşinată ar fi fost pentru faptul că scrisoarea ajunsese în ziar, nu vedea niciun motiv să-i ceară scuze, având în vedere că David era cel care greşise faţă de ea.

În plus, dacă presa ar fi descoperit că ea scrisese scrisoarea, totul avea să se agraveze. Ar fi fost un scandal uriaş, iar tatăl ei ar fi făcut-o să sufere. Însă, dacă fugea cu căpitanul Harris, tatăl ei nu îi mai putea face rău. Putea

avea propria casă şi un soţ minunat, care ţinea la ea. Cu timpul, era sigură că avea să-l iubească.

Când ea zâmbi discret la acest gând, căpitanul Harris îi strânse mâna în dreptul inimii.

— Este un *da,* dragă Charlotte? întrebă el, cu ochii aproape la fel de adorabili că ai lui David.

Alungând imaginea trădătorului din gând, îi acoperi mâna cu ale ei.

— Într-adevăr, domnule. Accept propunerea ta.

Capitolul 8

Richmond, Anglia
Noiembrie 1824

Alungând fantomele trecutului, Charlotte stătea în biroul ei, la fereastră, privindu-l pe David plecând cu trăsura. Nu se schimbase. Era la fel de agresiv şi de îndrăzneţ. Îi plăcea asta la el.

În ultimii ani, se obişnuise să-i facă pe bărbaţi să-i cânte în strună. Din momentul în care înfiinţase şcoala, îşi jurase că niciun bărbat nu avea să o mai şantajeze, aşa cum făcuse tatăl ei. Niciun alt bărbat nu avea să o mai folosească pentru propriile interese aşa cum făcuse răposatul ei soţ. Pe micul ei domeniu, ea deţinea controlul.

Chiar şi vărul Michael respectase limitele pe care le impusese. Se bucurase de prietenia unui bărbat care ştia diferenţa dintre a ordona şi a sfătui, precum şi de anonimatul lui, care o încurajase să-i vorbească cu onestitate şi să păstreze distanţa.

David nu o ţinuse niciodată la distanţă, până când nu îi trimisese scrisoarea aceea prostească ce îi despărţise pentru totdeauna. Încă nu îi venea să creadă că nimeni nu aflase vreodată cine scrisese scrisoarea, dar în câteva zile toţi îşi dăduseră seama că subiectul scrisorii fusese David. Halat acela nenorocit îl dăduse de gol. De unde era să ştie

că el era singurul fiu de viconte din Cambridge care purtase vreodată un halat în dungi?

Pe atunci, Charlotte era proaspăt căsătorită cu Jimmy, şi nu era în postura de a putea face ceva. Astfel, privise stânjenită cum David era demonizat în presă. Deşi încă îl ura pentru trădarea lui, nu îşi dorise ca el să sufere umilirea publică.

Apăruseră fişe caricaturale prin magazine şi scrisori mânioase la ziar. Jumătate dintre domnişoarele din înalta societate îl respingeau. La urma urmelor, una era ca un tânăr dintr-o familie înstărită să ducă o viaţă libertină şi alta era să o facă atât de indiscret încât tinerele să trimită scrisori la ziar despre el.

Deşi prietenii lui încercaseră să-l protejeze cât de bine putuseră, fiecare cârciumăreasă cu care se încurcase vreodată îşi spusese povestea în presă, iar fiecare păcat comis vreodată fusese mărturisit pentru amuzamentul publicului.

În tot acest timp, David păstrase tăcerea, fără să-i dezvăluie numele. În acea perioadă, presupusese că fusese din cauza faptului că el nu voia ca ea să spună propria variantă, punându-l astfel într-o situaţie şi mai neplăcută.

Acum ştia totul. Câţiva ani mai târziu, aflase că nu David, ci Giles fusese cel care purtase halatul în acea noapte oribilă. Se simţise de-a dreptul ruşinată. Încă o îngrozea amintirea gestului ei teribil. Desigur, teama pe care o simţea faţă de tatăl ei fusese reală şi crezuse cu adevărat că David se jucase cu sentimentele ei. Ar fi putut să se asigure însă că scrisoarea nu avea să ajungă pe mâini greşite. Supărarea şi laşitatea ei ruinaseră reputaţia lui David pentru mult timp.

Cum ar fi fost viaţa ei dacă ar fi discutat direct cu el în loc să-i scrie scrisoarea aceea tâmpită? Dacă el ar fi ghicit că, de fapt, fusese vorba despre fratele lui şi ar fi venit să-i spună că presupusese greşit?

Oftă. Probabil nu l-ar fi crezut oricum. Fusese atât de convinsă de caracterul lui josnic, precum şi de judecata ei dreaptă! Mai târziu, greşeala ei fusese completată de

căsătoria cu Jimmy. Când îşi aminti de cererea lui Jimmy, scuturǎ din cap. Fatǎ naivǎ! Auzi, sǎ trǎiascǎ din dragoste! Ce glumǎ proastǎ se dovedise a fi!

Se întoarse de la fereastrǎ. Nu putea spune cǎ Jimmy nu ţinuse la ea. Uneori, se gândea cǎ o fǎcuse sincer. Cu siguranţǎ, petrecuserǎ şi momente plǎcute împreunǎ. În cele din urmǎ însǎ, banii întunecaserǎ totul.

Fuga ei şi scandalul îl scoseserǎ din minţi pe tatǎl ei. Fǎcuse un atac şi murise înainte sǎ-şi poatǎ schimba testamentul şi sǎ o dezmoştenească. Mama ei murise la scurt timp. Drept urmare, Charlotte moştenise o avere frumuşicǎ, ceea ce nu fǎcuse decât sǎ-i amplifice sentimentul de ruşine şi de vinovǎţie. Nu putea evita sǎ nu se învinovǎţească pentru moartea pǎrinţilor.

Jimmy îi spusese sǎ nu o facǎ. Pe atunci însǎ, Jimmy era dornic sǎ-i cheltuiascǎ banii, aşa cǎ nu prea îi pǎsa cum ajunsese ea în posesia lor. Din nefericire, era dreptul lui de soţ sǎ-i risipeascǎ averea. Nu avusese nevoie decât de doi ani pentru a o risipi, ducând un trai extravagant şi investind prost.

Când fǎcuse greşeala de a jigni un ofiţer, ceea ce dusese la moartea lui în duel, nu mai rǎmǎseserǎ bani decât pentru a plǎti înmormântarea. Chiar şi atunci fusese nevoitǎ sǎ se împrumute. Slavǎ Domnului cǎ putuse sǎ gǎseascǎ un post la o şcoalǎ de fete în Chelsea, altfel cine ştie din ce ar fi trǎit?!

— Bunǎ dimineaţa, Charlotte, rǎsunǎ o voce baritonalǎ în spatele ei.

Tresǎri, apoi se întoarse şi îşi zǎri prietenul în prag.

— Pentru Dumnezeu, Charles, nu mǎ mai speria aşa!

Charles Godwin o privi confuz.

— De fapt, având în vedere cǎ am întârziat zece minute, mǎ gândeam cǎ o sǎ mǎ primeşti bǎtând din picior, gata sǎ-mi aminteşti cât de ocupatǎ eşti când sunt examene în şcoalǎ.

Întârziase? Pentru ce venise? Brusc, îşi dǎdu seama. Îi promisese cǎ avea sǎ o ducǎ în oraş pentru a vedea Colecţia Angerstein şi a se asigura cǎ tablourile erau

potrivite ca fetele să le poată vedea.

— Oh, Dumnezeule, am uitat complet. Îmi pare atât de rău!

Cu un zâmbet uşor forţat, bărbatul intră în încăpere.

— Scurta ta scăpare de memorie are de-a face cu faptul că am văzut trăsura lui Kirkwood plecând de aici?

Cerule, ce stânjenitor! Fără să-l poată privi în ochi, merse şi se aşeză la birou.

— Chiar aşa este. A venit să discutăm o problemă de afaceri.

— Afaceri?

Trăsăturile lui frumoase fură întunecate de suspiciune.

Charles era singura persoană în viaţă, cu excepţia familiei lui David, care ştia despre ei doi. Nu îi spusese nici măcar vărului Michael, deoarece nu fusese capabilă să-i mărturisească cel mai ruşinos lucru despre ea.

Charles însă ştia. De fapt, acesta era motivul pentru care ea şi ziaristul deveniseră prieteni. Dacă cineva o putea sfătui, acela era el. La fel ca vărul Michael, niciodată nu o forţase să facă mai mult decât îşi dorea.

Arătând spre un scaun, aşteptă până când Charles se aşeză înainte să-i explice despre vizita lui David şi donaţia lui Sarah. Când menţionă suma, Charles fu uimit.

— Nu pare să fie ceva făcut de Sarah!

— Nu, recunoscu ea. Lord Kirkwood insistă că ea mereu a susţinut şcoala.

— Probabil era foarte deranjat de faptul că femeia care cândva i-a distrus reputaţia o să primească o bună parte din banii soţiei lui.

— Dacă l-a deranjat, nu a lăsat să se vadă. A zis că tot ce s-a întâmplat între noi face parte din trecut. În plus, s-a comportat ca şi când ar fi vorbit serios.

— Ah, înţeleg!

Charles nu părea însă că înţelesese. Părea bulversat. Ea se temea că ştia motivul. Deşi Charles fusese devastat de moartea soţiei lui, Judith, în urmă cu câţiva ani, în ultimele luni lăsase de înţeles că era dispus să îşi continue

viaţa. Luând în considerare comportamentul lui recent, care era mai degrabă al unui pretendent decât al unui prieten, hotărârea lui de a merge mai departe avea legătură cu Charlotte.

Nu ştia cum să reacţioneze. Îl plăcuse mereu, dar nu se gândise niciodată la el ca la un bărbat cu care se putea mărita. Fusese foarte apropiată de Judith, şi părea o lipsă de loialitate din partea ei să se gândească la el altfel decât ca la soţul prietenei sale. Presupunea că singurul motiv pentru care nu îi ceruse încă să se mărite cu el era faptul că îşi dăduse seama cât de stânjenitoare ar fi devenit relaţia lor dacă l-ar fi refuzat.

Uneori, se întreba dacă nu cumva el era vărul Michael. La urma urmelor, Charles obţinuse o moştenire de la un unchi cam în aceeaşi perioadă în care Jimmy murise şi cu aceasta reuşise să cumpere *Morning Tattler* şi să-l transforme dintr-un ziar de scandal în *London Monitor,* un ziar radicalist care susţinea reforma guvernamentală. Fiind însurat, îşi dorise să ţină legătura lui cu şcoala cât mai privat posibil.

Îi citise însă editorialele şi nu se potriveau cu stilul vărului Michael. Dacă Charles ar fi pus la cale mascarada asta cu vărul în toţi anii aceştia, atunci de ce continua să se comporte astfel, când că nu mai trebuia să protejeze sentimentele şi reputaţia lui Judith?

— Pot să văd documentul pe care ţi l-a adus Kirkwood? întrebă Charles.

— Desigur, răspunse şi i-l înmână.

Nu se grăbi şi îl citi cu atenţie, poate mai atent decât o făcuse ea.

— Numai un avocat ar putea spune cu siguranţă, dar pare legal.

— De ce nu ar fi legal?

— Deoarece nu are sens. Sarah era suficient de vanitoasă încât să îşi dorească o clădire care să-i poarte numele, dar prostia asta de a-l lăsa pe Kirkwood să supravegheze lucrările pare a fi ceva intenţionat pentru a vă aduce pe tine şi pe soţul ei împreună. Chiar şi din

mormânt, nu ar fi un lucru făcut de ea.

Charlotte se înroşi.

— Sarah nu ştia despre relaţia mea cu soţul ei.

— Nu poţi fi sigură de asta. În patul conjugal, soţii îşi spun multe lucruri.

Rămase fără suflu. Nu îi trecuse prin minte asta, dar ar fi explicat de ce Sarah fusese mereu atât de răutăcioasă cu ea.

— Ce vrei să spui? Că Lord Kirkwood a inventat această moştenire? De ce? Ce ar avea de câştigat?

El ridică din umeri.

— Poate că vrea să reia relaţia de unde aţi lăsat-o. Asta o să-i dea ocazia să o facă.

Ea râse zgomotos.

— Cred că glumeşti. Ce i-am făcut eu este de neiertat.

Charles o privi ferm.

— Eşti o femeie frumoasă şi de succes, Charlotte. Poate că, după căsnicia cu prostuţa Sarah, Kirkwood îşi doreşte o femeie cu caracter.

Gelozia din vocea lui Charles era evidentă. Se ridică, simţindu-se stânjenită de direcţia în care o lua conversaţia.

— Dacă eu, continuă Charles, care nu te cunoşteam în acel moment, am recunoscut cât de rănită ai fost când ai scris scrisoarea, poate că şi el a făcut-o.

— Nu fi naiv! Se îndreptă spre fereastră. Anthony mi-a spus, fără să ştie despre implicarea mea, că David Masters le-a vorbit prietenilor lui despre mine numai o singură dată. Deşi nu mi-a dezvăluit identitatea nici chiar în faţa lor, m-a numit diabolică şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că l-a scăpat de o femeie care era pe jumătate nebună. Ţi se pare că este un bărbat care şi-ar fi putut da seama că eram rănită?

— Pare un bărbat furios, spuse Charles. Optsprezece ani pot calma o persoană. Chiar tu ai spus că astăzi nu s-a comportat ca o persoană mânioasă.

— Nu, dar nici nu s-a comportat ca o persoană dornică să mă curteze. Când a fost nevoie, David a reuşit mereu să pară nonşalant.

— David? repetă Charles, cu atenţia caracteristică a

unui ziarist. După atâţia ani, când te gândeşti la el, încă îi spui numele de botez? Probabil că încă simţi ceva pentru el, adăugă bărbatul în timp ce ea îşi blestema limba ascuţită.

Se întoarse spre el, fermă.

— Nu fi absurd! Totul a rămas în trecut.

O analiză un moment lung.

— Dacă zici tu…

Ea îi zâmbi.

— Prostii. Fără îndoială, Sarah a făcut-o din vanitate şi s-a gândit că ar fi distractiv să-şi forţeze soţul să ia parte la asta. Îndreptându-se spre birou, luă carneţelul pe care voia să-l ia cu ea la expoziţia Angerstein din Pall Mall. Să mergem! Dacă nu plecăm curând, nu mai avem timp să vedem tablourile, căci trebuie să te întorci la redacţie.

— Pot lipsi o zi. Se ridică, privind-o în continuare. În plus, după ce terminăm cu expoziţia, ar trebui să-l vizităm pe prietenul meu, Robert Jackson. Ar putea să lămurească acest document al lui Kirkwood.

— Intenţionez să-l duc la avocatul meu.

— Nu mă înţelege greşit, draga mea, dar, deşi avocatul tău este pregătit să rezolve contracte de familie şi de afaceri, ai nevoie de cineva specializat, care cunoaşte legea privind moştenirile. Jackson se pricepe.

Oftă. Ura să îi dea dreptate.

— Foarte bine. Îşi îndreptă umerii. Dar o să plătesc serviciile avocatului.

— Pentru Dumnezeu, Charlotte, permite-mi să…

— Vorbesc serios. Fie îi plătesc comisionul, fie îi refuz serviciile.

Cu o privire exasperată, îi întinse braţul.

— Cum doreşti, doamnă. Deşi nu pot înţelege de ce trebuie să fii mereu atât de încăpăţânată.

Mai degrabă precaută. Deşi îi acceptă braţul şi îi permise să o conducă, simţise pe pielea ei că o femeie era responsabilă pentru sine. Era riscant să se bazeze pe un bărbat. Se bazase pe Jimmy să o salveze şi, în schimb, el o lăsase fără nimic. Mai târziu, fusese nevoită să se bazeze pe vărul Michael pentru ajutor, dar chiar şi bărbatul pe care

ajunsese să-l considere un prieten o abandonase.

Bărbaţii nu reprezentau soluţia problemelor ei, cu atât mai puţin Charles. Nu se aştepta decât la dragoste din partea ei, iar ea nu simţea asta pentru el. Se mai măritase o dată fără să fie îndrăgostită, aşa că nu vedea niciun motiv pentru care să o facă din nou, deşi Charles era mai bărbat decât fusese vreodată Jimmy. Oricum, nici măcar nu era sigură că dragostea era cel mai înţelept lucru. Se îndrăgostise de David, iar asta nu făcuse decât să-i frângă inima.

În plus, avea 36 de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Un mariaj la vârsta aceasta ar fi fost ceva absurd.

Totuşi, nu ar fi refuzat o poveste de iubire. Ideea apăru de nicăieri şi fu deopotrivă şocantă şi tentantă. Se mai gândise la asta, desigur, dar alungase gândul din cauza şcolii şi a nevoii de a-şi păstra reputaţia. Având însă în vedere problemele şcolii şi reapariţia neaşteptată a lui David în viaţa ei… Blestemă acest gând. Unde-i era mintea? Ar fi fost o nebunie!

— Ştii, Charlotte, ar mai fi un motiv pentru care Kirkwood a venit la tine cu această donaţie, spuse Charles privind-o.

— Şi anume? întrebă ea, rugându-se ca el să nu ghicească motivul agitaţiei bruşte pe care o simţea.

— Poate că Sarah ţi-a lăsat într-adevăr banii din vanitate. Dacă a fost însă în codicil, probabil Kirkwood a influenţat avocatul să scrie în contract că el este cel care trebuie să se ocupe de procesul prin care să intri în posesia ei.

— În ce scop?

— Pentru a putea controla modul în care sunt cheltuite fondurile şi astfel să te ducă în direcţia pe care şi-o doreşte.

— Şi care anume ar fi aceea? izbucni ea, devenind enervată în mod inexplicabil de determinarea prietenului ei de a pune totul în cea mai proastă lumină.

— Poate că a văzut asta ca o ocazie perfectă de a se răzbuna pe tine pentru ce i-ai făcut în acea vară. Poate că

se foloseşte de asta pentru a se răzbuna.

Această posibilitate o răni foarte mult, căci încă îl găsea pe David foarte atrăgător.

— Este ridicol, spuse ea cu vocea pierdută. Au trecut 18 ani. Nimeni nu poate ţine pică atât de mult timp, nici chiar Dav… Lord Kirkwood.

— Să vedem ce spune avocatul. Ascultă-mă bine, Charlotte! Este ceva putred în afacerea asta. Sunt sigur!

Din păcate, şi ea era.

Capitolul 9

Cu o noapte înainte să se întoarcă la şcoală, David stătea la o masă la Earl şi Drake, aşteptându-l pe Joseph Baines, avocat, încercând să nu se gândească la ceea ce avea să-i spună Charlotte a doua zi.

Nu o putea învinui că era suspicioasă. Probabil i se părea ciudat că revenea în viaţa ei după ce îl tratase în modul în care o făcuse. Chiar şi lui i se părea puţin ciudat după atâţia ani de corespondenţă.

Dumnezeu ştia cât de furios fusese în acea vară, mai ales după ce auzise că fugise. În ochii lui, nu numai că se jucase cu sentimentele lui şi îl umilise public, ci răsese de el măritându-se cu rivalul lui. Acest lucru încă îl deranja.

Îşi petrecuse următorii ani izolat la moşia lui, pregătindu-se pentru a reveni în societate. Nu se putea ascunde mereu. În cele din urmă, îşi făcuse curaj şi ieşise iar în societate. Încă evitat de oameni pe care cândva îi considerase prietenii lui, decisese să le arate că nu îi păsa. Deşi îşi petrecuse timpul urmărind scopuri nobile, permiţându-i prietenului său isteţ Anthony să-i conducă investiţiile, nopţile petrecea neobosit, încercând să o uite pe Charlotte.

În cel de-al doilea an al său la Londra şi la patru ani de la publicarea nenorocitei scrisori, ajunseră la urechile lui veşti despre Charlotte. Aflase că ea şi soţul ei moşteniseră

banii familiei ei, dar era pentru prima dată când auzise că era văduvă de ceva vreme şi lucra ca profesoară la o şcoală foarte prestigioasă în apropiere de Chelsea.

Din motive pe care nici el nu le înţelegea prea bine, acest lucru îl înfuriase. Făcea exact ceea ce îşi dorise dintotdeauna, ieşise din toată situaţia neatinsă, în timp ce el încă trebuia să suporte anumite aluzii la ieşirile în societate. Ea începuse o viaţă nouă, în timp ce el nu fusese capabil nici măcar să găsească o soţie potrivită având în vedere scandalul care îl urmărea şi acum. Ura asta!

La o săptămână după ce auzise veştile, beat criţă şi gândindu-se la Charlotte, David parie o sumă uriaşă la un joc de whist împotriva lui Samuel Pritchard. Victoria nu îl satisfăcuse prea mult, deoarece

Pritchard, aproape ruinat, pariase mai mult decât îşi permisese, ceea ce era mereu neplăcut.

Acela fusese momentul în care David se gândise la un mod de a-şi recupera banii de la Pritchard şi să se răzbune în acelaşi timp pe Charlotte. Mai întâi îl convinsese pe Pritchard să fie de acord să-i dea drept de retenţie asupra proprietăţii unde astăzi se afla şcoala. Deoarece o ipotecase, Pritchard nu putuse să o vândă pentru a-şi plăti datoria, dar fu de acord să-i cedeze lui David dreptul de retenţie pentru o perioadă de 15 ani. Pe atunci, Pritchard şi familia lui locuiau în Rockhurst, astfel încât bărbatul fusese recunoscător pentru şansa de a-şi salva onoarea fără să-şi ruineze familia sau să-şi vândă propria casă pe nimic.

Amintindu-şi de visul lui Charlotte de a-şi deschide propria şcoală, David o abordase prin domnul Baines, pretinzând că era un văr îndepărtat al căpitanului Harris, astfel încât să o convingă să-şi deschidă şcoala pe terenul lui Pritchard. Ea fusese atât de dornică să-şi urmeze visul încât acceptase oferta lui. Pentru a face afacerea şi mai convingătoare, investise chiar el nişte bani, fără să se gândească la faptul că într-o zi putea avea nevoie de ei pentru a-şi salva familia de la faliment.

Planul lui era să-i ceară o chirie foarte mică până când şcoala era pusă pe picioare şi începea să funcţioneze, iar ea

era satisfăcută. Intenţiona ca apoi să mărească dramatic chiria şi să-i ceară banii împrumutaţi, privind-o fericit cum se afunda.

Era un plan viclean. Unul pe care curând ajunse să-l regrete.

— Sper că nu aţi aşteptat prea mult, domnule.

Tresărind, David îl văzu pe domnul Baines care în cele din urmă ajunsese. Arătă spre halba de bere.

— Nu suficient încât să mă ameţesc.

Avocatul râse.

— Ce păcat! Aruncându-şi pălăria pe banca din faţa lui David, se aşeză pe scaun şi puse un document pe masă. Am adus contractul original pe care l-ai încheiat cu Pritchard, aşa cum ai cerut, dar nu o să-ţi fie de ajutor. L-am recitit. Opinia mea de profesionist este că nu poţi face nimic ca văduva să nu fie evacuată.

Rânjind, David băgă contractul în mapă.

— Ştiu că ai dreptate, dar tot vreau să mă mai uit peste el.

Baines ceru o halbă.

— A ţinut povestea cu codicilul?

— Sincer, nu sunt sigur. Charlotte este prea deşteaptă pentru a da crezare unei astfel de poveşti având doar cuvântul meu. Nici nu a vrut să discute despre asta până când avocatul ei nu aruncă o privire. E vreo problemă?

— Domnule! exclamă Baines, simţindu-se insultat. Documentul este inatacabil. Eu şi avocatul familiei tale ne-am asigurat de asta.

— Iartă-mă, domnule Baines! Povestea asta m-a cam dat peste cap.

— Îmi imaginez, mai ales că Pritchard este pe cale să vândă Rockhurst unui individ, Watson, din Yorkshire.

David luă o gură de bere.

— De fapt, asta ar putea fi în avantajul meu. Pentru doamna Harris, o să fie un semnal că e timpul să mute şcoala.

— Înţelegi ironia situaţiei? Baines îl fixă cu privirea. Dacă ai fi lăsat ca lucrurile să-şi urmeze cursul normal cu

Pritchard, atunci ai fi avut-o pe doamna Harris exact acolo unde îţi doreai când ai început toate astea.

— Ştiu prea bine. Mă rog numai ca ea să nu descopere asta vreodată.

— Erai mânios pe bună dreptate.

— Da. Dacă îmi amintesc bine, atunci m-ai sfătuit să nu cer dreptul de retenţie de la Pritchard.

— Nu împotriva dreptului de retenţie te-am prevenit. A fost isteţ din partea ta. Cel puţin ai prevăzut creşterea chiriei proprietăţilor din Richmond.

— Mă supraestimezi. David dădu pe gât restul de bere. Nu mi-a păsat deloc de chirii. Singurul meu scop era răzbunarea.

— Ei bine, da, în privinţa răzbunării te-am prevenit. Din fericire pentru doamna Harris, te-ai răzgândit.

David pufni.

— Ea m-a făcut să mă răzgândesc.

— Prin scrisorile ei, nu?

Râse.

— Femeia se pricepe la scris, recunosc asta. Mă gândeam la momentul în care o să-mi dau jos masca şi o să-i cer ceea ea nu putea plăti. Apoi a început să-mi trimită toate scrisorile acelea, mulţumindu-mi pentru „bunătate şi generozitate” şi cerându-mi sfatul pentru a-şi face „fetele dragi” să nu repete greşelile ei. Clătină din cap. Îţi jur, numai un bărbat cu inima de piatră i-ar fi putut rezista.

— Mda.

— Ar fi trebuit să-i spun adevărul atunci. Dar după ce tata…

Se opri, încă incapabil să vorbească cu uşurinţă despre sinuciderea tatălui său, la exact şase ani după ce Charlotte deschisese şcoala. Două sinucideri, a tatălui şi apoi a soţiei lui. Prima nu fusese vina lui, dar a doua…

Baines ridică privirea încruntat.

— Sir, se apropie un bărbat de noi.

David abia avu timp să se întoarcă înainte ca străinul să se apropie de masa lor, cu o pălărie în mână.

— Bună seara, domnule. Numele meu este Ned

Timms şi sunt…

— Ştiu cine eşti, bombăni David recunoscând numele unui cămătar notoriu care se ocupa de afaceri dubioase. Se ridică. Ai îndrăzneala să mă încolţeşti în locuri publice?

Timms avea expresia placidă a unui bărbat obişnuit să fie respins, dar care nu se descuraja.

— Nu mi-ai dat de ales, domnule. Servitorii dumitale nu m-au lăsat să intru acasă.

— Pentru că nu ai nimic să-mi spui. Soţia mea a murit de ceva timp. Oricât ai vrea, nu mai poţi scoate nimic de la ea.

— A lăsat în urma ei multe datorii.

— Da. Şi am plătit tot ce am considerat legitim.

— Datoria ei la mine era legitimă, te asigur. Căutând în buzunarul interior al hainei, scoase o casetă de bijuterii şi, deschizând-o, descoperi safirele Kirkwood, pe care David nu le mai găsise de la moartea lui Sarah. A folosit astea drept garanţie.

Cu un gol în stomac, David privea la setul de bijuterii strălucitor – cercei, lănţişor, brăţară şi inel. Făcea parte din colecţia de bijuterii care aparţinuse familiei lui de generaţii. Nici tatăl lui, în momentele cele mai negre, nu încercase niciodată să vândă sau să amaneteze vreo piesă.

Cum putuse Sarah să facă asta? Îl urâse atât de mult încât să amaneteze ceva atât de valoros pentru familia lui decât să vină să-i ceară bani?

Ştia răspunsul. Mereu se certaseră din cauza jocurilor ei de noroc.

— Dacă soţia mea îţi era datoare, atunci deţii mijloacele necesare pentru a-ţi recupera datoria. Safirele valorează cu siguranţă mai mult decât orice datorie ar fi putut avea. La urma urmelor, cei de teapa ta aşa acţionează, profitând de cei care sunt gata să primească aproape nimic pe bunurile lor de valoare.

Asta îl făcu pe nenorocit să reacţioneze, căci privirea îi deveni ucigătoare.

— Da, dar este o amintire de familie atât de frumoasă! Mă gândeam că vrei să o păstrezi în familie. Aş fi

fericit să ţi-o înapoiez la un preţ rezonabil…

— Du-te dracului! izbucni David, ştiind foarte bine că preţul rezonabil al individului ar fi fost mai mult decât valoarea bijuteriilor. Nu o să primeşti nicio leţcaie de la mine. Tu şi ai tăi mi-aţi omorât soţia. Nu-mi pasă de tine şi nici de banii tăi nenorociţi!

Bărbatul miji ochii.

— Ai face bine să-ţi revizuieşti atitudinea, domnule. Sunt convins că ziarele ar da orice pentru o bârfă mică despre cât de mult era soţia ta dispusă să sacrifice pentru a obţine bani pentru… plăcerile ei.

Dintre toţi oamenii, el era cea mai nepotrivită persoană căreia să îi spună asta. Înaintă, forţându-l pe Timms să se dea câţiva paşi înapoi.

— Mă ameninţi, vierme ce eşti! Aş zice să te mai gândeşti. Sunt bun prieten cu magistraţii locali, iar dacă cineva s-ar uita cu atenţie la afacerile tale, ar găsi anumite ilegalităţi. Eşti gata să rişti?

Timms se opri când se lovi de una dintre mesele din apropiere.

— Iartă-mă, domnule, spuse el uşor revoltat. M-am gândit că îţi fac o favoare. Văd că m-am înşelat.

— Chiar foarte mult. Acum că ne-am înţeles, sper că nu o să mai purtăm această discuţie. M-ai înţeles?

Încuviinţând din cap, Timms se strecură printre David şi masă.

— Nu o să te mai deranjez, domnule, rosti, apoi plecă.

David încă tremura de nervi când se întoarse să-şi reia locul la masă, alături de Baines.

— Presupun că ai auzit.

— Da. Eşti sigur că nu le vrei înapoi?

— Foarte sigur. Cum ar fi putut să le mai privească fără să se gândească la locul unde stătuseră şi la motivul pentru care ajunseseră acolo? Se gândea la ce o fi fost în mintea soţiei lui ca să dea ceva cu o valoare sentimentală atât de mare pentru familia lui. Se mai gândea şi la cât de mult greşise faţă de ea. Mai ceru o halbă cu bere. Nu ar fi trebuit niciodată să mă însor cu Sarah.

— Ai făcut ceea ce trebuia.

— Nu mă prea consolează.

Ar fi trebuit să se însoare cu Charlotte.

Fusese foarte aproape să îi mărturisească înşelăciunea chiar când tatăl lui falimentase familia. Asta şi sinuciderea tatălui său schimbaseră totul, căci acum căzuse pe umerii lui David susţinerea familiei. Făcând faţă datoriilor împovărătoare, ştia că exista o singură cale pentru a se salva, şi anume să se însoare cu o moştenitoare. Astfel că se însurase cu Sarah, iar mascarada continuase. La urma urmelor, nu-şi putea permite ca soţia lui să afle că susţinea financiar şcoala unei alte femei. Simţi un fior rece. Oare asta provocase suferinţa lui Sarah? Oare aflase cumva de legătura lui cu Charlotte? Îi venea greu să creadă că ei i-ar fi păsat. Imediat după fuga lor, mariajul devenise unul mai degrabă formal, deşi fusese deopotrivă alegerea ei şi a lui. De aceea sinuciderea ei îl tulburase. Nu ar fi ghicit niciodată că soţia lui frumoasă şi frivolă putea suferi vreodată atât de mult încât să-şi ia viaţa. Nici mesajul ei scurt nu îi oferise prea multe informaţii.

„Iartă-mă, David, dar nu mai pot îndura viaţa asta insuportabilă”.

El spusese tuturor că se sinucisese din cauza datoriilor la jocurile de noroc. Ce altceva ar fi putut spune? Că soţia lui se simţise complet nefericită, iar el fusese un mare nenorocit deoarece nici nu observase? Era evident că nu înţelegea femeile. Mai întâi Charlotte, apoi Sarah…

Îşi trecu degetele prin păr. Cât de mult îşi dorea să poată da timpul înapoi şi să facă totul altfel! Să nu se încurce cu Pritchard. Să nu se însoare cu Sarah. Să nu o piardă pe Charlotte.

Durerea pe care o ignorase atât de mult timp îl făcu să simtă o durere în piept. Dacă ar fi mers la ea în ziua în care scrisoarea ajunsese la ziar? Dacă i-ar fi cerut să îi spună de ce o scrisese? Care fusese motivul pentru care se mâniase atât de mult încât să permită ziarelor publicarea lor? Acum, când o cunoştea mai bine, îşi dădu seama cât de ciudată fusese toată situaţia.

Pe atunci, fusese mult prea determinat să-şi salveze reputaţia pentru a face ceva ce la acel moment părea atât de prostesc încât să discute cu ea. Şi la ce îi folosise mândria? În timp ce îi blestema numele şi complota la răzbunarea lui prostească, James Harris o convinsese să se mărite cu el. Faptul că ea se întorsese spre Harris pentru a o consola îl rănise mult. Nici măcar faptul că Harris se dovedise a fi un soţ dezamăgitor nu îi potolise gelozia. Gelozie? Prostii. Refuza să fie gelos pe soţul lui Charlotte, pe pretendenţii şi pe prietenii ei bărbaţi. Nu avea să-i permită să însemne atât de mult pentru el. Lăsase totul în urmă.

Înjurând printre dinţi, David puse halba goală pe tava unei slujnice care trecu pe lângă el şi strigă:

— Încă una!

Nu avea să-i permită lui Charlotte să-i intre pe sub piele. Nu făcea decât să pună capăt problemelor din trecut. Să corecteze greşeli dezastruoase. Nimic mai mult.

Sigur. Iar Taj Mahal era numai o clădire.

— Cea mai mare greşeală pe care am făcut-o a fost să îi ascund adevărul lui Charlotte, bombăni el. Am crezut sincer că lucrurile o să se rezolve înainte de a ajunge aici. M-am aşteptat ca până acum să se fi recăsătorit şi să fi închis şcoala definitiv. La urma urmelor, este o femeie frumoasă.

— Fără îndoială, recunoscu Baines cu mai mult entuziasm decât ar fi fost nevoie. Când David îl privi, acesta continuă grăbit: Zic numai, domnule.

David se abţinu să-i răspundă. De ce naiba îl provoca pe Baines, singurul bărbat cu care putea vorbi despre asta? David nu îşi deschisese sufletul în faţa prietenilor, căci ar fi fost îngroziţi de comportamentul lui demonic faţă de o femeie care nu le greşise cu nimic. Singurul mod în care şi-ar fi putut explica atitudinea ar fi fost să-i dezvăluie acţiunile din trecut, ceea ce nu voia să facă.

Slujnica puse în faţa lui David altă bere, iar el privi în gol spre spuma din halbă.

— În opt luni, Pritchard o s-o evacueze fără să stea pe

gânduri. Nu mă îndoiesc. Trebuie să o mut de acolo înainte să se întâmple asta. Bău. La dracu', o s-o mut de acolo!

Baines îl privi în ochi, peste halbă.

— De ce nu îi spui adevărul?

— Că vărul Michael, bărbatul în care a avut încredere atâţia ani, a plănuit să o distrugă? Că am urât-o atât de mult? O să fie devastată, apoi nu o să mai aibă încredere în mine pentru a mă lăsa să o ajut. Nu are bani să salveze şcoala şi nici nu acceptă să-i dau eu. Este prea mândră pentru a face asta.

Privi în jos, la berea lui.

— Este mai bine aşa. Tot ce trebuie să fac este să o ademenesc cu cele 30.000 de lire şi să-i ofer creditul lui Sarah până când Charlotte o să vadă sigla noii şcoli şi o să se mute. Să sperăm că o s-o facă înainte ca Pritchard s-o evacueze.

— Îţi doresc succes! spuse Baines. O să ai nevoie.

David se încruntă.

— Crezi că nu ştiu?

Avea, de asemenea, timp să stea în prezenţa ei pentru a sparge barierele trecutului. Oare avea să reuşească?

În ziua următoare, în timp ce se apropia de şcoală, îl cuprinseră emoţiile. Cele două zile pe care le avusese la dispoziţie pentru a analiza poate că o determinaseră să refuze moştenirea. Atunci ce avea să facă?

Aşteptându-se să fie însoţit spre biroul ei, fu surprins când în schimb fu condus pe un hol întunecos şi invitat într-un salon micuţ, în timp ce aştepta ca majordomul să o cheme, băgă în gură o bomboană cu mentă, apoi începu să se învârtă prin cameră. Observase curios cărţile despre călărie, carafa cu vin, pernuţele brodate cu citate ciudate precum „Pâinea şi gemul încălzesc inima" şi „Adevărul străluceşte mereu pe un chip curat". Când intră Charlotte, el ridicase o pernuţă pentru a citi mai bine.

— Bună dimineaţa, Lord Kirkwood, spuse ea cu vocea aspră şi formală. Văd că admiri lucrările elevelor mele.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Ei bine, nu sunt citate obişnuite pentru a fi brodate pe perne, nu-i aşa?

Râse în timp ce închise uşa în spatele ei.

— Nu. Materialele obişnuite sunt de obicei cam anoste. Le las pe fete să inventeze ce vor. Apoi le expun pe cele mai interesante în salon. Mi se pare că le determină să muncească mai mult şi mai creativ.

— O idee inovatoare.

— Mi-e teamă că este prea inovatoare pentru părinţii mofturoşi.

— Şi totuşi, continuă să-şi înscrie fetele aici.

Amuzamentul ei dispăru.

— Nu în ultima vreme. Aşezându-se pe marginea unui scaun Windsor, arătă spre scaunul din faţa ei. Sper că nu te deranjează că ne-am întâlnit aici. În biroul meu, de obicei oamenii tot dau buzna. Aici avem mai multă intimitate. Nu vreau ca personalul ori servitorii să ne audă discutând această problemă delicată până când... nu o să fie rezolvată.

Deşi îşi dorise intimitatea pentru motive foarte decente, ideea de a rămâne singur cu ea îl făcu să i se accelereze pulsul. Se aşeză brusc, luptându-se să-şi mascheze reacţia nepotrivită. Nu îl ajuta nici faptul că ea era atât de aranjată, purtând o rochie simplă, albastră, care îl făcea să-şi coboare privirea spre sânii ei strânşi de corset.

Se ridică iar şi începu să se plimbe prin încăpere, încercând să-şi ţină trupul trădător sub control.

— Am primit invitaţia mamei tale la cina pe care o organizează la tine acasă în cinstea Ameliei şi a maiorului Winter, spuse Charlotte, întrerupând liniştea apăsătoare.

Winter era vărul lui David, care se însurase cu Amelia, una dintre fostele eleve ale lui Charlotte.

— Mărturisesc că m-a surprins faptul că m-a invitat, continuă Charlotte. În aceste circumstanţe, mă gândeam că o să fie un eveniment restrâns, în familie.

— Aşa e. Cred că este prea devreme, dar mama s-a cam plictisit de restricţiile doliului, aşa că s-a convins că o cină restrânsă nu o să ofenseze sensibilităţile nimănui.

Când i-a scris soţiei vărului meu despre asta, Amelia a insistat să fii şi tu inclusă. Să înţeleg că Amelia nu ştie despre trecutul nostru?

— Nu, răspunse ea şoptit.

Se întreba dacă Charlotte ştia că, înainte să îşi îndrepte atenţia către Sarah, el o curtase pe Amelia, care îl refuzase.

— Intenţionezi să vii? întrebă el, dorindu-şi să nu-i fi păsat atât de mult de răspunsul ei.

— Desigur. O să am ocazia să îi văd pentru prima dată pe Amelia şi pe maiorul Winter de când s-au întors în Anglia. Voiam să merg la Devon să-i vizitez îndată ce ar fi ajuns la părinţii ei, dar problemele şcolii…

Se întrerupse, deoarece nu era nevoie să-şi încheie propoziţia. El ştia mai bine decât oricine că nu era un moment bun potrivit ca ea să plece.

— Ai avut timp să-i arăţi contractul avocatului tău?

— Da. A spus că totul este în regulă.

Respiră uşurat.

— Deci vrei să spui că accepţi moştenirea?

— Mai întâi, am câteva întrebări.

Zâmbind, o fixă cu privirea.

— Ce fel de întrebări?

— De ce ai vrea să renunţi la timpul tău preţios pentru a supraveghea construirea şcolii mele?

— Este una dintre condiţii. Dacă accepţi banii, sunt obligat de termenii contractului, la fel ca tine.

Era adevărat într-o oarecare măsură, nu?

— Lasă-mă să te întreb altfel. Nu trebuia să ai grijă de această problemă. Dacă ai fi fost singur când ai găsit codicilul, ai fi putut să-l arzi şi nimeni nu ar fi ştiut. Însă nu ai făcut-o. Vreau să ştiu de ce.

Femeia avea o capacitate înnebunitoare de a pune întrebări pertinente. Poate că era timpul să o facă să se simtă la fel de inconfortabil cum se simţea el.

— Indiferent ce ai crede despre mine, Charlotte, eu am conştiinţă.

Iar ăsta era adevărul.

Ea se înroşi.

— Şi totuşi, poate că nu ţi-ar fi rănit prea mult conştiinţa să faci în aşa fel încât banii să ajungă la mine fără să fii şi tu implicat. De ce nu ai făcut-o?

— Poate pentru că am crezut că o să fie o provocare să te ajut să construieşti şcoala. În perioada asta, sunt prea puţine situaţiile care să mă provoace. Merse înţepat pe lângă ea. Ai terminat cu întrebările?

Strecurându-se cu grijă printre el şi scaun, se aşeză lângă şemineu.

— Numai una. Făcu o pauză, privind spre flăcări. Sarah ştia despre… i-ai spus vreodată că tu şi eu…

— Nu, răspunse el scurt. Şi cum înţeleg că nici tu nu i-ai spus, mă îndoiesc că a aflat singură. Mama nu cred că i-ar fi menţionat, şi nici măcar Giles. Cum îţi imaginezi, nici eu nu am vorbit nimănui despre asta.

— Cu excepţia lui Anthony, Foxmoor şi Lord Stoneville, bolborosi ea. Presupun că asta nu se pune având în vedere că nu mi-ai menţionat numele. Într-adevăr, sunt recunoscătoare pentru faptul că nu au aflat cine era cu adevărat „nenorocita aia răzbunătoare”.

Suspină, simţind că trecutul îl bântuie iar.

— Să dăm dracului totul!

— Îmi pare rău. Nu am vrut să îţi reproşez asta. Înţeleg de ce ai spus-o. Când Anthony a menţionat întâmplător asta încercând să explice de ce urai presa…

— Anthony ar fi trebuit să-şi vadă de treabă! izbucni el.

Ea îi zâmbi amar.

— Ceea ce vreau să spun este că sunt conştientă de faptul că nu ai niciun motiv să mă placi.

Nu putea răspunde fără să mintă.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu problema noastră.

— De fapt, are mare legătură. Se îndreptă de umeri. Vezi tu, nu am arătat documentul doar avocatului meu. I l-am arătat şi lui Charles Godwin.

El încercă să-şi păstreze calmul.

— L-ai arătat unui ziarist nenorocit?

În ochii ei apăru teama.

— Nu! Adică, da, dar nu datorită afilierii lui la presă. L-am consultat deoarece îmi este prieten.

Deşi ştia asta, încă îi provoca un impuls nedorit de gelozie.

— Şi cât de apropiat îţi este Godwin?

Chipul ei deveni ferm.

— Prietenia mea cu Charles nu este problema dumitale, domnule.

David se abţinu să nu înjure. Îl numise *Charles* pe Godwin, dar lui încă i se adresa cu *domnule.*

— Iar moştenirea nu este problema lui. Din câte ştiu eu, Charles Godwin nu are experienţă în probleme legale.

— Aşa este, dar cunoaşte câte ceva despre părţile implicate. Ca şi mine, crede că e ciudat că Sarah a lăsat ceva şcolii.

— Spune-i lui Godwin să-şi ţină pentru el părerile despre răposata mea soţie.

Charlotte privi în pământ.

— Charles a avut o sugestie interesantă despre cum a apărut această *donaţie.*

Inima lui David începu să bată cu putere.

— Oh?

— A fost de acord că Sarah ar fi lăsat banii şcolii dintr-un impuls vanitos pentru a avea numele pe clădire, dar i s-a părut suspectă implicarea ta. Crede că ai întors situaţia în avantajul tău.

Afurisitul de Godwin! Bărbatul era deosebit de isteţ.

— Şi de ce aş fi făcut asta?

— Mai întâi, să-ţi explic cum l-am cunoscut pe Charles.

— Ştiu deja, a făcut parte din acelaşi regiment cu răposatul tău soţ. Privi suspicioasă.

— Unde ai auzit asta?

„Mi-ai spus tu într-una dintre scrisori”.

Se încurcase.

— Probabil că Sarah mi-a menţionat cândva, zise el.

Chipul ei se mai lumină.

— Oh, desigur.

— Dar nu înţeleg ce legătură are asta.

— O să înţelegi. Inspiră adânc. După ce s-a înrolat Charles, eu, Jimmy, Charles şi soţia lui am fost invitaţi la cină de un ofiţer, iar acolo conversaţia a degenerat într-un scandal. Împreunându-şi mâinile, începu să se plimbe. Când bărbaţii au început să-i plângă de milă domnului Masters pentru că fusese umilit de o femeie fără suflet prin ziare, Charles a sărit în apărarea femeii.

Începuse să respire sacadat, iar tonul era mai agitat. Nici respiraţia lui David nu era mai regulată.

— Am aflat, spuse ea, că Charles lucra pentru *Morning Tattler* când a sosit scrisoarea. I-a spus editorului că sigur scrisoarea era personală şi că nu fusese trimisă pentru a fi publicată. Când editorul a publicat-o, el a fost atât de dezgustat, încât a demisionat şi s-a înrolat în armată.

În vreme ce David încă încerca să asimileze informaţia, ea se întoarse şi îl privi tulburată.

— Aşa am devenit prietenă cu Charles. În timp, i-am dezvăluit implicarea mea în această situaţie, precum şi faptul că scrisoarea mea nu a fost niciodată scrisă pentru a fi publicată. Vocea ei se transformase într-o şoaptă. Jur că acesta este adevărul. Trebuia să ajungă la casa ta din oraş. Băiatul care a luat-o a dus-o la ziar. Nu am aflat niciodată de ce sau cum.

David nu putea decât să se holbeze de ea, căci rămăsese fără cuvinte. Piesa din puzzle care lipsea, şi anume cum putuse ea să fie atât de rea încât să-l umilească public. Aflarea veştii că totul fusese doar un accident nu făcu decât să-i sporească sentimentul de vinovăţie şi golul din stomac.

— Înţelegi acum, continuă ea, că Charles ştie totul despre noi.

— Aşa se pare, rosti David.

— A sugerat că tu… te-ai implicat în această situaţie pentru că vrei să deţii controlul şi îţi doreşti să distrugi toată munca mea. Privi în pământ. S-a gândit că această

moştenire este modul tău de a te răzbuna pentru ce ţi-am făcut.

— Să mă răzbun, repetă el.

Îl acuza cam târziu, iar ironia era prea dureroasă.

Dar nu *ea* se gândise la această posibilitate, ci Godwin. Asta îl făcu să-şi iasă din minţi. Se îndreptă spre Charlotte.

— Crezi că aş fi aşteptat 18 ani, tocmai când soţia mea a ales să se sinucidă, şi apoi să pun la cale un plan pentru a folosi banii răposatei mele soţii pentru a mă răzbuna pe tine?

— Eu… nu am spus că sunt de acord cu el, răspunse, dându-se câţiva paşi în spate.

— Nici nu ai zis că îl dezaprobi. O luă de braţ, trăgând-o mai aproape. Crede-mă, Charlotte, dacă aş fi vrut să mă răzbun pe tine, aş fi făcut-o acum mulţi ani.

Aşa cum aproape o făcuse.

— Exact asta i-am spus şi eu lui Charles, spuse ea calmă.

Tresări.

— Atunci de ce ai deschis subiectul?

Privirile li se întâlniră, iar ochii ei erau la fel de albaştri precum cerul de vară.

— Să aflu ce ai avea de spus.

Respira sacadat, iar chipul ei avea o expresie care îi era dureros de familiară. Brusc, se simţi obosit de încurcături, de trecutul lor, de problemele care păreau să domine viaţa lui Charlotte în ultima vreme.

Era momentul să le pună capăt, mai ales că acum o avea atât de aproape.

— Dacă aş fi vrut răzbunare, spuse el privindu-i gura, aş fi făcut ceva mai direct, mai personal.

Ea înghiţi în sec.

— Cum ar fi? şopti ea.

Îi cuprinse capul în mâini.

— Ca asta, şopti el.

Apoi o sărută.

Pentru o clipă înlemni, buzele ei tremurând sub ale

lui. Apoi, spre surprinderea lui, le despărţi uşor, iar el ştiu că nu avea să-i reziste. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă. Numai că era mai bătrân, iar revenirea era mai plăcută.

Între ei se aprinse focul atât de intens încât el avu impresia că putea să îi facă scrum. Mâinile lui ajunseră imediat în părul ei şi o ţineau nemişcată pentru a o săruta prea apăsat şi lacom pentru a mai fi precaut, iar ea îi răspundea cu aceeaşi poftă.

Limba lui pătrunse în cavitatea ei caldă şi primitoare, întâlnind-o pe a ei, de parcă nu s-ar mai fi săturat unul de celălalt. Dumnezeu ştia că aşa era! Timp de 18 ani, îşi imaginase că avea să o sărute din nou, iar dorinţa era atât de mare, încât nu o mai putea controla. Nu intenţionase asta, dar, Dumnezeule, avea să profite!

Capitolul 10

Charlotte nu mai putea gândi şi respira. Ştia un singur lucru – David o săruta ca şi cum nu s-ar fi despărţit niciodată.

În subconştient, ştia că tot ce se întâmpla între ei nu era deloc înţelept din atât de multe motive. În acest moment, zidul pe care îl ridicase în ultimii zece ani între ea şi bărbaţi se prăbuşise. Era prea extaziată de faptul că se afla din nou în braţele lui pentru a mai fi precaută.

Erau deopotrivă o bucurie şi un chin sărutul şi atingerea lui. Avea gust de bomboane de mentă şi mirosea a acelaşi parfum înţepător pe care obişnuia să îl poarte, un amestec de rozmarin şi vin. Totul îi era atât de familiar!

— Ah, Charlotte, şopti el când începu să o sărute pe gât, a trecut atât de mult timp!

Mult prea mult.

— Nu prea pare o răzbunare… dacă mă întrebi pe mine, spuse ea.

Buzele lui găsiră adâncitura gâtului şi zăboviră puţin înainte să coboare.

— Abia am început.

Cuvintele lui aspre o făcură să vibreze, mai ales când se aşeză pe cel mai apropiat scaun şi o trase în poala lui.

Şocată, se dădu în spate şi-l împinse uşor în piept.

— Dumnezeule, David!

— Ştt, dulceaţă, spuse el în timp ce îi mângâia coapsele pe sub fusta ridicată. Aplecându-se, îi îmbrăcă gâtul cu săruturi fierbinţi. Lasă-mă să-mi termin răzbunarea!

Mâinile ei rămăseseră nemişcate pe pieptul lui. „Dulceaţă”. Nimeni altcineva nu îi spusese astfel. O duse cu gândul la săruturile înfierbântate din tinereţe, la modul în care o făcea să se simtă de fiecare dată când intra în încăpere, la ultima dată când o sărutase nebuneşte.

Fără să-şi dea seama prea bine ce făcea, îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi nu se opuse când el îi desfăcu şalul. În timp ce buzele lui se mişcau cu o căldură infernală pe gâtul ei, mâinile lui coborâră în corsaj şi îi desfăcură cămăşuţa. Ea era în continuare agăţată de gâtul lui, vrând să simtă doar gura lui priceputǎ, care acum îi săruta sânii. Când în sfârşit o simţi, gemu, ceea ce îl încurajă să mângâie celălalt sân.

Cum uitase senzaţia atingerii unui bărbat? Iar acest bărbat acum era David… Părea incredibil. Sugea avid unul din sfârcuri în timp ce pe celălalt îl excita cu degetul mare, ca în acelaşi timp mâna lui liberă să alunece pe sub fustă şi să mângâie pielea goală a coapselor de deasupra jartierelor.

Îi simţi bărbăţia întărindu-se, chiar şi prin stofa pantalonilor.

— Ştii, spuse ea, Charles a avut… o altă teorie despre tine şi rolul tău în această… moştenire.

— Spune-mi, bombăni el, apoi îi muşcă uşor sfârcul, făcând-o să simtă fiori pe şira spinării.

— A zis că poate tu ai manipulat situaţia astfel încât să poţi relua totul de unde am rămas în urmă cu 18 ani în urmă.

Mâna lui David ezită în timp ce îi explora coapsa.

— Şi tu ce ai avut de spus în privinţa aceasta?

— Că e nebun.

Îşi ridică privire înfierbântată.

— Este evident că nu a fost atât de nebun precum ai crezut tu.

Înainte să poată reacţiona la acea afirmaţie uimitoare, o sărută din nou, cu o mână cuprinzându-i sânul, iar cu cealaltă îndreptându-se spre partea aceea a corpului care dorea cu ardoare să fie atinsă.

Cineva bătu la uşă.

Încremeniră amândoi. În timp ce se ridica, îşi dădu seama unde se afla şi ce făcea, alungând plăcerea.

David o privi serios.

— Ignoră-l! îi ceru el. O să plece.

Din păcate, ea ştia că nu era aşa. Eliberându-se din braţele lui, se ridică şi începu să-şi aranjeze nervoasă hainele.

— Da? strigă ea. Ce este?

Toţi din şcoală ştiau că nu trebuiau să o deranjeze când petrecea târnp în salon, mai ales dacă nu erau invitaţi. Şi totuşi, ce se întâmpla era o nebunie. Uşa nici măcar nu era încuiată.

— Noile candidate pentru postul de profesoară de dans au sosit, doamnă, spuse Terence.

Charlotte se apropie de uşă.

— Spune-le că vin imediat, ordonă ea, rugându-se ca vocea să nu îi trădeze starea agitată.

— Foarte bine, doamnă.

În timp ce paşii lui Terence se îndepărtau, ea încercă din răsputeri să îşi păstreze calmul şi să scape de excitarea care îi răvăşise simţurile. Apoi, respirând sacadat, se întoarse spre David, care se ridicase deja de pe canapea, fixând-o cu privirea.

— Iată-mă, spuse ea agitată, încă nepregătită să se gândească la ce făcuseră, cu atât mai puţin să vorbească despre asta. Am rămas fără profesoară de dans în urmă cu o săptămână şi trebuie să mă ocup de asta.

— Desigur, spuse el cu blândeţe. Înţeleg.

Tresări. Nu era răspunsul la care se aşteptase.

— Da?

— Sigur. Scoase ceasul de buzunar. Cam cât o să dureze? Două ore? Trei? O să profit de ocazie pentru a studia cu atenţie şcoala, pentru a şti ce fel de proprietate consideri că e adecvată.

— Dar nu ar trebui… nu trebuie să… se bâlbâi ea.

— Nu îţi face griji din cauza mea, spuse el dând indiferent din mână. Sunt sigur că mă descurc singur până când termini tu.

O cuprinse o panică tipic feminină.

— Doar nu intenţionezi să rămâi aici în timp ce eu sunt ocupată cu altceva!?

Îşi întoarse privirea spre ea.

— De ce nu?

— Pentru că nu poţi să rătăceşti prin şcoala mea de fete de unul singur, răspunse ea fermă.

— Atunci spune-i lacheului tău neînfricat să mă însoţească.

Îl privi cu o oarecare aroganţă.

— Nu mă pot lipsi de Terence acum.

Păru confuz.

— Atunci o să hoinăresc de unul singur.

— Este inacceptabil!

— Nu ai încredere în mine, Charlotte? întrebă el cu blândeţe.

Nu pentru fete îşi făcea ea griji.

— Nu are nicio legătură cu ele.

— Atunci?

De parcă nu ar fi ştiut! De fiecare dată când se apropia de ea, se întâmplau lucruri ciudate şi se temea că, dacă rămâneau din nou singuri, ajungea să facă mai mult decât să se sărute şi să se atingă.

Nu era gata pentru asta. Avusese nevoie de ani întregi pentru a-şi repune viaţa pe un făgaş bun, în care simţise siguranţă, stabilitate. Nu mai contase dacă în acei ani se simţise uneori singură, deoarece fusese în siguranţă. Pentru prima dată în viaţa ei, se simţise altfel.

Asta până când Pritchard îşi scosese proprietatea la vânzare, punându-i şcoala în pericol. În plus, David reintrase în viaţa ei, trezind sentimente vechi şi făcând-o să-şi dorească să lase totul deoparte pentru a fi din nou în braţele lui.

Nu avea să suporte.

— Mă îngrijorează modul în care alţii o să privească prezenţa ta aici.

— Probabil la fel ca Godwin. O să se creadă că sunt un prieten al şcolii. O privi cu viclenie. Sau poate se gândesc că aştept ca doamna Harris să-mi permită să fac dragoste pasională cu ea înflăcărată pe canapea.

Se panică.

— Ei bine, vezi tu, nu poţi…

— Te tachinez. O căuta cu privirea. Nimeni nu te tachinează?

Întrebarea o luă prin surprindere. Godwin era prea serios pentru asta, iar profesorii erau prea conştienţi de rolul ei de angajator. Vărul Michael o tachina, dar el o abandonase, aşa cum avea să o abandoneze şi David când situaţia urma să se înrăutăţească.

— De fapt, nimeni nu prea îndrăzneşte.

— Atât de serioasă ai devenit?

Îi zâmbi forţat.

— Sper că nu.

— Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine ceva distracţie.

— Să înţeleg că intenţionezi să mă ajuţi în privinţa asta? spuse ea tăios, fără să se poată abţine.

El se încruntă.

— O să-ţi spun ce *nu* intenţionez să fac. Nu am de gând să ignor faptul că în urmă cu câteva minute ne strângeam în braţe. Se apropie de ea, păşind hotărât. Nu o să mă comport ca şi cum nu este nimic între noi, când ştiu că te-ai bucurat de fiecare sărut şi mângâiere la fel de mult ca mine. Se opri în faţa ei. Şi sunt determinat să nu plec de aici până când nu rezolvăm câteva probleme.

— Precum?

Îl privi din cap până în picioare, hotărâtă să nu se lase

intimidată de statura şi de masculinitatea lui.

— Intenţionezi să accepţi moştenirea?

— Intenţionezi să mă seduci?

Dacă el era direct, putea fi şi ea.

Pe chipul lui se citi prudenţa.

— Seducţia implică o diviziune inegală a puterii. Nu intenţionez să mă joc cu tine. Se apropie suficient ca ea să poată simţi mirosul de mentă din respiraţia lui. Dacă o să împărţim acelaşi pat, dulceaţă, o s-o facem pentru că amândoi ne dorim asta. De asta să fii sigură!

— Nu pot împărţi patul cu tine.

Vocea lui deveni gravă – o tonalitate erotică, cea care mereu îi trezise simţurile.

— Te temi să nu te apropii din nou prea mult de mine?

— Mă tem să nu-mi pierd munca de o viaţă, îl contrazise ea.

David scrâşni din dinţi.

— În ciuda a ceea ce afirmă Godwin, nu intenţionez să-ţi distrug şcoala.

— Nu am vrut să spun asta, rosti ea grăbită. Făcu câţiva paşi în spate, simţind nevoia să-şi revină, ceea ce era imposibil, având în vedere că el nu o scăpa din ochi. Tu nu ai la fel de mult de pierdut ca mine. Nu ai muncit ani întregi pentru a-ţi construi reputaţia, convingând elevele, făcând pe plac părinţilor. Îl privi cu dârzenie. Sunt mândră de ceea ce am făcut şi nu intenţionez să arunc totul din cauza unei plăceri trecătoare. Reputaţia instituţiei stă pe umerii mei şi, având în vedere în ce ape tulburi ne scăldăm acum, nu vreau să fac nimic care să o ruineze, adăugă ea când observă că păruse deranjat de afirmaţia ei dinainte. Ar fi scandalos ca oamenii să creadă că eu şi tu…

— Da, spuse el, probabil că ar fi. Păstră tăcerea un moment lung. Cum ţi-am spus clar că nu vreau să te oblig la plăceri trecătoare, nu trebuie să te temi de mine. Astfel, nu ai avea niciun motiv să refuzi moştenirea.

Cu greu se abţinu să nu râdă. Nu trebuia să se teamă? Cum să nu o facă dacă el reprezenta tentaţia constantă de

a se lăsa atinsă, de a se încrede în el, de a căuta un sprijin? Nu era sigură că putea să aibă încredere în el, pentru numele lui Dumnezeu! Cum putea să fie sigură că nu făcea o greşeală imensă lăsându-l să se apropie? Ce alternativă avea?

— Dacă accept moştenirea, asta nu înseamnă că accept să mut şcoala.

— Înţeleg, spuse el laconic. Încă vrei să-i scrii binefăcătorului tău despre posibilitatea cumpărării proprietăţii?

— De fapt, deja am făcut-o. Sper să primesc veşti de la el în curând.

— Între timp, ce-ar fi să ne uităm la alte proprietăţi? Scoase o hârtie din buzunar. Am o listă cu cele disponibile chiar aici. După ce termini interviurile, putem merge să le vedem. Între timp, o să dau un tur de şcoală.

Îl privi uimită.

— Ar trebui să fie o experienţă unică pentru tine să stai după o femeie.

— Poate periculos, dar nu unic. Am mai făcut asta. O privi în ochi. S-a dovedit a fi cea mai mare greşeală a vieţii mele.

Ea oftă, amintindu-şi când fuseseră împreună ultima oară în tinereţe, când ea îi ceruse să aştepte răspunsul la propunerea lui. Pretinse că nu ştia la ce se referă.

— Atunci poate că nu ar trebui să mă aştepţi. Mi-ar displăcea să te dezamăgesc. Te poţi întoarce la amiază.

— Şi să risc să nu mai fiu primit? Nicio şansă!

Charlotte zâmbi discret.

— Nu aş face niciodată ceva atât de prostesc.

— Bine. Pentru că oricum nu o să stau la distanţă.

Când cuvintele lui fură însoţite de o privire lacomă, care îi provocă un fior, îşi dădu seama că insistenţa lui nu avea nimic de-a face cu moştenirea, ci cu ea. Nu ştia exact ce simţea în această privinţă.

— Chiar trebuie să plec, bolborosi ea. Trebuie să merg la interviu.

— Desigur. Făcu o plecăciune. Pe curând! În timp ce

deschidea uşa, îi spuse: Trebuie să fii conştientă de un lucru. Nu pe mine m-ai văzut sărutând-o pe Molly în ultima seară a vizitei tale.

Oprindu-se în uşă, îl privi peste umăr.

— Ştiu, răspunse ea scurt.

Apoi plecă.

Capitolul 11

David rămase încremenit în uşă, uluit de ceea ce auzise. Ştia? Cum aflase? Când, pentru numele lui Dumnezeu? Chiar el aflase în urmă cu numai opt ani, după ce tatăl lui îşi luase viaţa.

Aflând motivul pentru care tatăl lor decisese să-şi curme zilele, într-o noapte el şi Giles se îmbătaseră cu whisky. Ajunseră să discute despre femeie, despre modul în care mariajul cu o moştenitoare avea să rezolve problema lui David privind acoperirea datoriilor lăsate în urmă de tatăl lor. Asta o adusese în discuţie pe Charlotte, iar Giles recunoscuse că se întrebase adesea dacă Charlotte îl văzuse pe el cu Molly în seara în care purtase halatul lui David.

Când David îşi dăduse seama că fusese posibil, îşi descărcase furia pe fratele lui. Se încăieraseră, beţi fiind, şi o vreme chiar încetaseră să-şi vorbească. În timp, recunoscuse faptul că în realitate era furios pe el însuşi, pentru că nu analizase mai atent situaţia şi nu o obligase să-i spună ce se întâmplase. Pe atunci, deja coresponda de câţiva ani cu Charlotte dându-se drept vărul Michael şi înţelesese la ce dăduse cu piciorul cu atâta uşurinţă.

Dacă ar fi mers la ea după ce Giles îi spusese adevărul? Dacă nu i-ar fi păsat de lume şi s-ar fi însurat cu ea, în loc să o ia de soţie pe Sarah?

Îşi trecu degetele prin păr. Familia lui şi-ar fi pierdut mare parte din proprietăţi. Surorile lui nu şi-ar mai fi găsit

soţi pe măsură, iar Giles nu ar mai fi fost un avocat respectat. În plus, Charlotte ar fi trebuit să-l susţină cu venitul obţinut de la şcoală. Ar fi fost intolerabil! Nu ar mai fi regretat însă atât de multe lucruri, precum faptul că o dorise pe Charlotte, dar ea nu îl dorise pe el sau se temea să-l dorească.

Înjură printre dinţi. I se păruse minunat să o strângă în braţe, să o sărute, dar infernal să o privească îndepărtându-l. Era sigur că şi ea se simţea la fel de atrasă de el. Erau pe cale să o facă atunci când fuseseră întrerupţi.

Încă excitat, se plimba prin cameră. Ce trebuia să facă în privinţa aceasta, a atracţiei nechibzuite dintre ei, a dorinţei atât de palpabile pe care încă o simţea? Nu putea sta lângă ea fără să vrea să o posede, dar era clar că ea nu avea nicio intenţie să-i permită acest lucru.

— Mă scuzaţi, domnule, se auzi o voce dinspre uşă, dar doamna Harris mi-a cerut să vă fac un tur al şcolii. Înţeleg că aveţi un prieten care doreşte să-şi înscrie fiica?

Se părea că, în cele din urmă, reuşise să se lipsească de servitorul ei pugilist. Cât de inteligent din partea lui Charlotte să-i justifice astfel prezenţa pentru a evita un posibil scandal!

— Am foarte mulţi prieteni care ar fi onoraţi să-şi înscrie fetele aici, spuse el evaziv.

— Bine, răspunse ferm lacheul. În ultima vreme, cam ducem lipsă. Încercând să nu insiste asupra motivului, David îl urmă pe bărbat.

— Terence, aşa-i? întrebă David.

— Da, domnule, răspunse el.

Probabil bărbatului nu îi plăcea prea mult ce făcea. Nu ar fi fost surprinzător, având în vedere că talentele lui puteau fi folosite altfel. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât David, iar braţele lui erau lungi precum crengile de stejar. Părea de parcă în fiecare dimineaţă, la micul dejun, mânca o viţică.

— Eşti acelaşi Terence care s-a luptat cu Jack Higgins în urmă cu 12 ani la Salcey Green?

Terence Sullivan îl omorâse în acea zi, în ring, pe Higgins, un pugilist de renume. Astăzi ar fi avut probabil aceeaşi vârstă şi aceeaşi statură ca el.

— Vreţi sau nu să vedeţi şcoala? întrebă Terence defensiv.

Se pare că îi atinsese coarda sensibilă.

— Doar dacă vrei să îmi arăţi. Nu mă deranjează să hoinăresc singur dacă ai îndatoriri mai presante.

Terence îi aruncă o privire discretă.

— Iertaţi-mă, domnule! Prefer să nu vorbesc despre acele vremuri.

— Cum doreşti. Deşi sunt curios despre cum a ajuns marele Terence Sullivan să fie angajat drept lacheu.

— Aşa am început. M-am apucat de lupte mai târziu. După lupta cu Higgins, m-am întors la asta. Îşi strânse pumnii. Numai că nimeni nu voia să mă angajeze, asta până când doamna Harris şi-a încercat norocul cu mine.

— Ah!

Nu era de mirare că era atât de protector cu Charlotte.

— Aici suntem în ceea ce eu numesc sala cea mare, începu Terence, dornic în mod evident să schimbe subiectul.

Timp de o oră, luptătorul îl purtă pe David prin fiecare cameră. Lui David i se păru fascinant să poată vedea locul cu ochii lui, după ce ani întregi văzuse totul numai prin ochii lui Charlotte datorită scrisorilor ei.

În ziua în care semnase dreptul de retenţie cu Pritchard, se aflau într-o clădire construită în epoca reginei Elizabeth, o clădire pe care şi-o amintea rece şi cavernoasă, cu o mulţime de îmbunătăţiri deloc potrivite făcute de bunicul lui Pritchard. Acum nu o mai recunoştea.

— Am aflat de la răposata mea soţie că doamna Harris a făcut renovări când s-a mutat aici.

— Într-adevăr, răspunse Terence. Vărul ei i-a permis să facă asta.

David se abţinu să nu râdă, căci el fusese cel obligat să îi ceară lui Pritchard aprobarea pentru fiecare

modificare. În zilele acelea, Pritchard fusese încântat că altcineva făcea îmbunătăţiri pe proprietatea lui, având în vedere că pentru el fusese o povară.

Ce diferenţă puteau face puţină vopsea şi o aranjare atentă a mobilierului! Mobila din mahon şi draperiile de un verde-închis îi confereau o grandoare care ar fi putut inspira orice tânără. Aceasta nu era o cutie de lemn în care fetele erau aşezate precum biscuiţii, ci un loc în care să cutreiere şi să descopere, un loc în care oricine putea învăţa despre trecutul Angliei. Nu era de mirare că nu-şi dorea să plece.

David înţelegea foarte bine ataşamentul pe care cineva l-ar fi putut avea faţă de o clădire. Muncise din greu pentru a păstra moşia familiei sale, evitând să fie distrusă de timp. În plus, efortul pe care îl depusese pentru a o încuraja pe Charlotte să se îndrăgostească de acest loc îl făcu să simtă o durere în piept.

— E păcat că vărul ei nu vine niciodată aici, adăugă Terence, altfel ar fi văzut cât de mult a investit.

— Înţeleg că o ajută numai cu condiţia anonimatului, spuse David, curios să afle părerea lacheului despre această înţelegere ciudată.

— Da.

Terence îl duse pe un hol, trecând pe lângă câteva clase unde fetele erau învăţate aritmetică, istoria naturală şi latină, o programă neobişnuită pentru tinere.

— Nu a încercat niciodată să afle identitatea acestuia? insistă David.

— Nu este permis. A trebuit să semneze un document prin care să declare că înţelege faptul că ar putea pierde chiria atât de mică a proprietăţii dacă ar încerca vreodată să afle.

David îl privi înţelegător.

— Da, dar cu siguranţă te-a lăsat să cercetezi.

— Nu dacă asta înseamnă să încalce înţelegerea. Mi-a spus să nu-mi bag nasul, iar eu mereu fac ceea ce mi se spune.

— Ah!

Slavă Domnului pentru servitorii loiali!

— Deşi cred că ştiu ce fel de bărbat este, continuă Terence în timp ce îl conducea într-o sală care era evident folosită pentru dans.

Părea interesant.

— Oh?

Terence se opri în mijloc.

— Stăpâna zice că probabil este un filantrop căruia nu îi place ca oamenii să-şi bage nasul în afacerile lui. Miji ochii. Eu cred că e un bătrân urât şi bogat care a pus ochii pe ea, dar care ştia că nu putea avea nicio şansă să o câştige. Astfel că a aranjat totul pentru ca ea să-i fie îndatorată.

— Te referi la donaţiile în bani şi la chiria bizar de scăzută, spuse David sarcastic, uşor enervat din cauza faptului că Terence se apropiase atât de mult de adevăr sau ceea ce reprezentase cândva adevărul.

— Nimeni nu dă niciodată ceva gratis.

— Interesantă teorie, adăugă David, străduindu-se să nu îl contrazică. Şi ce anume crezi că îşi doreşte de la ea?

— Acelaşi lucru pe care şi-l doresc cei mai mulţi domni de la văduvele tinere şi frumoase. Se încruntă. Cândva, o să-şi facă apariţia şi o să fie mult de răscumpărat.

— Se pare că întârzie cam mult, spuse David iritat. Nu a ajutat oare şcoala în toţi anii aceştia?

Lacheul ridică din umeri.

— Nu am spus că planul lui este isteţ. Nu trebuie să fii prea deştept pentru a fi un nenorocit libidinos.

— Dar se pare că trebuie să ai bani mulţi.

Terence îl fixă cu privirea.

— Aşa cum obişnuia bătrânul meu tată să spună, „niciodată să nu ai încredere într-un bogătaş”.

Avea dreptate.

— Atunci mă bucur că nu sunt atât de bogat, spuse David laconic.

— Motiv pentru care nici eu nu sunt atât de sceptic în privinţa dumneavoastră, rosti Terence.

David fu surprins, dar apoi izbucni în râs.

— Eşti cel mai neobişnuit lacheu din câţi am întâlnit.

Încrucişându-şi braţele la piept, Terence ridică din umeri.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Nu asta am intenţionat.

Pentru prima dată, bărbatul zâmbi.

— Ştiu.

În mod ciudat, schimbul de replici mai risipi tensiunea dintre ei. Plimbându-se în continuare prin şcoală, David spuse:

— Se pare că petreci mult timp protejându-ţi stăpâna de atenţiile nedorite.

— Destul de mult.

— Dar dacă atenţia nu este refuzată?

— Asta nu se întâmplă, spuse lacheul hotărât.

— Nici măcar cu Charles Godwin? îndrăzni el.

Terence îl privi suspicios.

— De ce vreţi să ştiţi asta?

Alese să fie sincer.

— Mi se pare util să aflu mai multe despre competitor înainte să intru în ring.

Terence păru deranjat.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, domnule, m-aş îngriji mai bine să plec cu toţi dinţii în gură de aici.

David zâmbi.

— Crede-mă, şi asta mă preocupă destul de mult. Ai uitat că te-am văzut luptând?

Când lacheul râse destul de reţinut, ştiu că făcuse un pas înainte, deşi încă nu aflase nimic în plus despre relaţia lui Charlotte cu Godwin. Terminară de vizitat interiorul. Se îndreptau deja spre intrarea din faţă pentru a putea vedea grădinile când Charlotte apăru în capătul scărilor.

— Terence, poţi veni puţin, te rog?

— Desigur, doamnă!

— Merg să mă plimb prin grădini, zise David.

Nu îi trebui mult timp să se plimbe prin grădinile din faţa casei. Terminase deja şi admira cireşii înfloriţi de pe

marginea proprietăţii Rockhurst când un chip neaşteptat apăru dintre copaci. Pritchard. Un nenorocit imposibil de confundat!

Samuel Pritchard era primul născut al unui comerciant bogat din Londra. Deşi acum se apropia de vârsta de 60 de ani, mare parte din viaţa lui fusese un nenorocit, aşa cum o demonstrau trăsăturile dure şi privirea pierdută. Într-adevăr, din cauza aplecării spre depravare, Pritchard ajunsese la mila lui David în timpul acelui joc de cărţi disputat în urmă cu mulţi ani.

David fusese beat atunci, aşa cum fusese mai mereu în perioada în care se aflase în dizgraţie. Când Pritchard comentase răutăcios despre gustul lui la haine, David se hotărâse să-l lase fără o leţcaie, ceea ce reuşise să facă, căci individul plătea şi acum.

— Ia te uită, nu este chiar vărul Michael? remarcă Pritchard.

— Mai bine te-ai ruga să nu te audă nimeni, Pritchard! izbucni David. Oare ai uitat că, dacă îmi dezvălui identitatea, o să pui capăt înţelegerii noastre? Să fii sigur că m-aş bucura să-ţi cer să-mi dai pe loc cele 50.000 de lire. Având în vedere că nici acum nu poţi plăti suma, cum nu ai putut nici atunci, eu ţi-aş sugera să-ţi ţii gura.

Deşi bărbatul păli, zâmbetul viclean nu îl părăsi.

— Deci biata văduvă încă nu ştie cine eşti cu adevărat, nu? Ei bine, nu o să dureze mult până când o să afle – peste opt luni, când o să fie dată afară. Atunci nimic din ce o să spui sau din ce o să faci nu o să mă împiedice să-i spun cine este adevăratul vinovat pentru problemele ei.

David se abţinu să nu îl lovească pe nenorocit.

— De ce nu-mi vinzi Rockhurst şi încheiem treaba? Ştii că aş plăti mai mult decât merită.

Pritchard luă o poziţie sfidătoare.

— De ce, ca să o poţi muta pe biata văduvă cu tot cu şcoală acolo? Nu, mulţumesc! Cum dreptul de retenţie mă împiedică să vând clădirea în care se află şcoala, intenţionez să profit de asta. Nu o să-i permit mironosiţei

să-mi facă probleme. Vreau să plece definitiv de pe proprietate, ea şi cârdul ei de fete.

— Un om de afaceri inteligent ar vedea numeroasele avantaje în a găzdui o şcoală de fete. Nu sunt dificile şi sunt dispuse să plătească pentru renovări.

— Dar nu sunt dispuse să plătească o chirie prea mare, nu?

— O să plătesc eu chiria dacă este necesar, spuse David. Pritchard ar fi fost un prost dacă ar refuza o astfel de ofertă. Aş adăuga faptul că bunătatea pe care o s-o arăţi faţă de şcoală te-ar putea ajuta să-ţi repari proasta reputaţie pe care o ai în societate.

Pritchard miji ochii.

— Am constatat că o reputaţie proastă te ajută mai mult decât una bună. Îşi îndreptă privirea spre un individ slab, care dădea târcoale cireşilor la o oarecare distanţă de el, părând că îi studia. Watson este foarte hotărât să cumpere Rockhurst şi să o transforme într-un hipodrom. Şi ştii de ce?

David continuă să-l privească glacial.

— Deoarece i-am promis că, îndată ce dreptul de retenţie o să expire, o să transform clădirea în care se află acum şcoala într-un hotel grandios, cu restaurant şi bar care atrag orice tânăr. În fiecare săptămână, jumătate din comunitatea pasionaţilor de curse o să vină aici, plătind bani buni pentru gin şi bere, în timp ce prietenul meu o să le ia banii pentru cursele de vizavi. Chipul nenorocitului se luminã, înţelegi de ce nu vreau ca văduva să rămână şi de ce am oferte mai bune decât orice sumă în plus mi-ai putea oferi tu pentru chiria ei.

David simţi un gol în stomac. Un hotel. Clădirea s-ar fi pretat perfect pentru asta. Ce inteligent din partea lui Pritchard că se gândise să combine cursele de cai cu un hotel, mai ales că Richmond se afla atât de aproape de Londra şi de Tamisa!

— Oraşul nu o să-ţi permită niciodată, ripostă David.

— Nu? Deja au fost de acord să aprobe licenţa atât pentru mine, cât şi pentru Watson. Zâmbi. Foarte greu,

desigur. Ştiu că am obligaţii financiare cu altcineva, ceea ce mă împiedică să recuperez posesia asupra proprietăţii până anul următor. I-am asigurat însă că o să se rezolve.

Deci asta plănuia nenorocitul.

— Şi sunt gata să vadă şcoala ruinată în avantajul tău?

Pritchard râse cu superioritate.

— Nu le pasă de asta. Când le-am precizat faptul că fetele nu cheltuiesc atât de mult în oraş, comparativ cu cât ar aduce cursele de cai, efectiv tânjeau după planul meu. Consilierii oraşului nu sunt proşti, îşi dau seama când un plan are sorţi de izbândă.

— Nu ţi-a făcut nimic! izbucni el. Înţeleg că eşti furios pe mine, dar dacă te foloseşti de ea pentru a mă pedepsi…

— Nu fi prost, Kirkwood. Este vorba despre afaceri. Nu are nimic de-a face cu tine sau cu ea. Într-adevăr, trebuie să îmi mulţumeşti. Îl privi batjocoritor. Prezenţa ta aici indică faptul că a găsit o cale mai bună pentru a se salva. Îşi mişcă şoldurile într-un mod vulgar care nu lăsa loc de îndoială pentru ceea ce voise să spună. Îţi oferă nişte… servicii suplimentare, aşa-i? Totul în schimbul averii pe care ai moştenit-o de la biata ta soţie.

David văzu negru în faţa ochilor. Înainte să poată spune ceva, mâinile lui se aflau deja în jurul gâtului lui Pritchard, pe care îl proptise de cel mai apropiat copac.

— Ascultă-mă bine, nenorocitule, şi bagă la cap ce îţi spun! Dacă mai insinuezi vreodată ceva atât de meschin despre ea sau despre altcineva, te prind, îţi tai boaşele şi ţi le bag pe gât! Înţelegi?

În timp ce se străduia să-şi recapete suflul, ochii lui Pritchard scăpărau de frică. Încuviinţă din cap, în semn că înţelese, încercând degeaba să slăbească mâinile lui David din jurul gâtului. Brusc, David îl eliberă, privindu-l cum cade lângă copac, suspinând.

— Fă ce vrei cu Rockhurst. Nu uita că încă am dreptul de retenţie pentru clădirea şcolii, iar în opt luni, multe lucruri se pot întâmpla.

Încă tremurând de furie, se întoarse şi plecă înainte

să-l nenorocească pe individ. Totuşi, îl auzi pe Pritchard zicând:

— Ai zice că blestemata asta de femeie e nevastă-ta sau ceva… Dumnezeule!

Cuvintele îi răsunară în cap tot drumul înapoi spre şcoală. Soţia lui.

Lăsă ideea să-i calmeze furia. Dacă s-ar fi însurat cu Charlotte? Atunci ea nici măcar nu ar mai fi avut nevoie de şcoală. La urma urmelor, îşi putea permite să o susţină. Dacă ar fi făcut-o soţia lui înaintea celor opt luni, nu ar mai fi trebuit să-i dezvăluie rolul pe care îl jucase în toţi anii aceştia. Ea pur şi simplu ar fi închis şcoala şi gata.

Da, era soluţia perfectă. Simplă, practică…

Ei bine, nu practică pe deplin. Erau multe probleme dificile, precum faptul că el încă era în doliu. Nici măcar nu ar fi trebuit să se gândească la o nouă căsătorie, nu înainte de şase luni, dar cu cât întârzia mai mult, cu atât exista şansa ca ea să afle ce punea Pritchard la cale şi, mai ales, de ce.

Din fericire, societatea nu era atât de strictă în privinţa doliului la bărbaţi. Nu avea moştenitori, aşa că oamenii se aşteptau să-şi caute o soţie care să-i ofere unul cât mai curând. Deşi Charlotte probabil că ar fi refuzat să se mărite înainte de încheierea perioadei de doliu, cu siguranţă ar fi putut să o facă să se răzgândească. Se încruntă. Presupunea că o putea convinge să se mărite cu el. Dar abia dacă avea încredere în el. Nici măcar nu se putea gândi s-o ceară până când ea nu-şi schimba atitudinea faţă de el.

Foarte bine, avea să continue cu planul lui de a o convinge să mute şcoala, oferindu-i moştenirea lui Sarah. În tot acest timp, voia să profite de atracţia care încă exista între ei. Nu ar fi trebuit să-i fie prea greu. Era o văduvă vibrantă, senzuală, care îşi petrecuse ultimii 16 ani singură. Cu siguranţă, era dornică să schimbe acest lucru.

Asta, dacă nu cumva nu fusese singură. La urma urmelor, exista un motiv pentru care societatea le numea pe văduve „fericite”. În plus, nu îi răspunsese la întrebarea

lui legată de relaţia pe care o avea cu Godwin.

Se încruntă. Dacă bărbatul împărţise patul cu Charlotte, asta avea să se încheie chiar acum. La fel ca orice relaţie care ar fi existat între ei. David nu avea să-i permită acelui ziarist nenorocit să o aibă pe Charlotte.

„Ai grijă, omule! Tot o dorinţă atât de obsesivă te-a băgat în belele şi prima dată”.

De data aceasta, era diferit. Atunci fusese tânăr şi naiv. Crezuse în dragoste, confundase o dorinţă perfect normală pentru o femeie drăguţă cu o emoţie ridicolă. Aceasta era numai o decizie practică. Dacă între timp avea să o câştige pe Charlotte în calitate de soţie şi o ducea în patul lui, cu atât mai bine. De ce să nu poată avea soţia pe care şi-o dorea? Absorbit de gânduri, David nu îl văzu pe Terence venind decât când fu gata să dea peste el.

— Văd că v-aţi întreţinut cu vecinul nostru, spuse Terence direct.

Ia te uită! Lacheul probabil văzuse întâlnirea pe care o avusese cu Pritchard. David se gândi să-l dojenească pentru că nu-şi vedea de treaba lui, dar apoi îşi dădu seama că era mai bine să-l aibă drept aliat.

— Ţi-a insultat stăpâna. Nu am făcut decât să-l avertizez să nu o mai facă.

În ochii bărbatului văzu ceva ce semăna cu admiraţia.

— Cu pricepere, aş zice. Se pare că, în cele din urmă, o să reuşiţi să plecaţi de aici cu toţi dinţii în gură.

David mulţumi pentru complimentul subînţeles încuviinţând din cap.

— Trebuie să-ţi cer să nu îi menţionezi doamnei Harris faptul că m-am pierdut cu firea. Nu aş vrea să fiu pus în situaţia să-i mărturisesc ce a zis acel nenorocit despre ea.

Dacă Charlotte încerca să afle şi descoperea că Pritchard era proprietarul, David nu ar fi vrut ca ea să cerceteze şi mai mult relaţia lor.

— Cum doriţi. Terence merse în spatele lui. De fapt, mi-a cerut să vă spun că regretă faptul că e ocupată cu interviurile toată după-amiaza. A spus că, dacă lăsaţi lista pe care i-aţi arătat-o, o s-o analizeze.

— La dracu’, bombăni el.

Lacheul tresări.

David îşi păstră calmul cu greu. Era evident că Charlotte se temea că, dacă rămânea până ce se elibera, putea să o tenteze să ajungă în patul lui. Avea dreptate să se teamă, deoarece de data asta el nu intenţiona să renunţe. Nici nu avea să-i permită să dicteze termenii noii lor relaţii.

— Îi poţi spune stăpânei tale că o să fiu foarte bucuros să-i dau lista diseară, când o să vină la casa mea din oraş pentru cina organizată de mama. Dacă nu poate veni, atunci o să fiu aici în dimineaţa următoare pentru a i-o înmâna personal. Ai înţeles?

— Perfect, domnule!

— Bine.

David se întoarse şi se îndreptă spre grajduri. Încercase să fie răbdător. Îi oferise lui Charlotte şansa să refuze moştenirea, precum şi implicarea lui. Gata! Era timpul să preia controlul asupra situaţiei. Indiferent prin ce mijloace, acum era hotărât să o facă pe Charlotte soţia lui. Nici şcoala, şi nici teama ei nu aveau să-i stea în cale.

Capitolul 12

Charlotte stătea în trăsură, privind tremurând casa familiei Kirkwood.

— Este totul în regulă, doamnă? întrebă Terence în timp ce deschise portiera.

— Este numai… Nu am mai fost aici de când am însoţit-o pe Lady Amelia la balul primăverii organizat de familia Kirkwood acum şase ani.

Era balul dat pentru a găsi o moştenitoare care să-i fie soţie lui David.

Pe atunci, Charlotte ştia ce presupunea invitaţia, şi anume faptul că Lady Kirkwood voia să-i arunce în faţă faptul că David îşi văzuse de viaţa lui în ciuda aparentei încercări a lui Charlotte de a-l distruge.

— Doar nu sunteţi emoţionată să o revedeţi pe tânăra domnişoară! spuse Terence.

— Sigur că nu.

Amelia era singurul motiv pentru care se afla acolo.

Nu avea nicio legătură cu tacticile viclene ale lui David, care o tachina cu o listă de proprietăţi şi o ameninţa că avea să se prezinte din nou la uşa ei dacă nu venea în seara aceea. Nu avea nimic de-a face nici cu ea, care îşi dorea cu disperare să-l revadă.

Suspină. Foarte bine, poate că îşi petrecuse toată ziua în oraş retrăind săruturile lui delicioase şi mângâierile, întrebându-se dacă ar fi îndrăznit să le repete, însă nu era o fetişcană care nu mai rezista dorinţei de a-şi vedea alesul. Era o femeie matură cu o reputaţie bună, a cărei şcoală era apreciată pentru educaţia oferită tinerelor domnişoare. Era, de asemenea, o văduvă care nu mai fusese atinsă intim de 16 ani. Până astăzi. De ce toate lecţiile pe care le preda fetelor ei îşi pierdeau însemnătatea de fiecare dată când îl vedea pe David Masters?

— Să bat la uşă, doamnă? întrebă Terence.

— Desigur.

Imediat ce o anunţă majordomului şi se întoarse să o însoţească, ea îşi îndreptă umerii şi urcă scările. Nu avea să permită ca revederea unui bărbat să o tulbure. Simpla idee era absurdă.

După ce intră în casă, încrederea ei se prăbuşi. În timp ce majordomul merse să-i anunţe sosirea, primul lacheu îi aruncă o privire pe furiş. Fără îndoială, sosirea ei la această oră la o astfel de petrecere avea să fie subiectul discuţiei în pavilionul servitorilor toată săptămâna. Din fericire, Amelia dădu buzna în foaier la momentul potrivit, întâmpinând-o cu îmbrăţişări şi săturări.

— Arăţi minunat! strigă Amelia, în timp ce se dădu câţiva paşi în spate pentru a o privi din cap până în picioare. Crede-mă când îţi spun că aceşti şase ani par să nu fi trecut peste tine!

— Nici peste tine. Încântată să-şi revadă prietena, Charlotte o privi de sus în jos, de la coafura elegantă până

la tivul rochiei de seară din mătase verde-închis. Nimeni nu ar putea spune că deja ai născut doi copii, mai ales într-o ţară străină!

— Da, ce surpriză că se pot aduce copii pe lume în afara acestei insule binecuvântate care este Anglia, spuse laconic maiorul Winter, în timp ce i se alătură soţiei sale.

— Nu începe iar, îl dojeni în glumă Amelia. Se aplecă spre Charlotte. Încă este de părere că noi, englezii, suntem prea plini de noi.

Americanul îşi cuprinse soţia de talie şi o privi drăgăstos.

— Presupun că unii dintre voi au motive pentru a se simţi astfel. Alţii însă…

— Şi eu în ce categorie mă încadrez, domnule? întrebă Charlotte.

— În cea superioară, desigur. Zâmbind cu prietenie, îi întinse mâna. Mă bucur să vă revăd, doamnă. Sper că m-aţi iertat că v-am răpit cea mai bună elevă, acum mulţi ani.

— Şi dacă nu v-am iertat, ce ar mai fi de făcut, acum? îl tachină ea în timp ce îi întinse mâna.

— O s-o rog pe soţia mea să vă înduplece. Se pricepe foarte bine la asta.

— Sunt convinsă, recunoscu Charlotte.

Amelia reuşise să facă asta cu maiorul Winter. Diferenţa în ceea ce priveşte comportamentul lui era notabilă, spre deosebire de perioada în care ajunsese prima dată aici. În ciuda comentariului său despre englezi, părea mai fericit, mai relaxat.

În ce mod ciudat putea schimba dragostea o persoană! Încercând să-şi reţină uşoara invidie, auzi în spatele ei o altă voce.

— Ce se petrece aici? Giles Masters intră pe culoar, părând la fel de desfrânat ca întotdeauna. De ce staţi toţi aici când ceilalţi vă aşteaptă sus?

Râzând, Amelia o luă de braţ pe Charlotte şi plecară discutând, lăsându-i pe bărbaţi să le urmeze. Îndată ce intrară în salon, starea de disconfort a lui Charlotte reveni. Toţi erau rude ale lui David. Pe lângă fratele lui şi maiorul

Winter, cele două surori se aflau acolo cu soţii lor.

Desigur, în centru era mama lui David. Având în vedere că perioada de doliu pe care familia lui trebuia să o ţină pentru Sarah trecuse, mai puţin pentru David şi Lady Kirkwood, aceasta se îmbrăcase splendid, într-o rochie de seară din mătase gri cu un strat de voal negru, ornată cu mărgele negre şi un colier remarcabil. Era evident că nu intenţiona să permită unui lucru atât de neînsemnat precum moartea nurorii ei să îi afecteze stilul vestimentar.

Nu intenţiona nici să o întâmpine cu braţele deschise pe femeia care cândva îi răpise fiul mult iubit. Charlotte nu o învinuia pentru asta şi încerca să nu se simtă jignită de salutul rece al vicontesei.

Apoi, Charlotte îl observă pe David, care stătea în spatele încăperii, iar atunci absolut totul în jurul ei dispăru. Nu mai auzi niciun cuvânt din ceea ce spunea Amelia şi nici nu observă când Giles se întoarse să discute cu una dintre surorile lui. Ea avea ochi numai pentru David. Când se întoarse, iar el o observă, simţi cum i se tăie respiraţia. O analiză, încântat de rochia ei de seară. O alesese cu greu. Rochia ei preferată, rubinie, părea prea îndrăzneaţă pentru o familie care ţinea doliu, iar cea galbenă era prea veselă. În cele din urmă se hotărî asupra unei rochii gri, care era mai discretă.

Din nefericire, era şi cea mai provocatoare pe care o avea, aspect care lui David nu îi scăpă, căci o dezbrăca din priviri. Se opri intenţionat asupra sânilor şi a locului unde i se întâlneau coapsele, amintindu-i fără rezerve că la amiază gura şi mâinile lui o atinseseră în cel mai intim mod.

Sub asaltul privirii lui înflăcărate, sânii ei se întăriră, simţind în zona intimă o căldură bruscă. Când privirile li se întâlniră, ardoarea de pe chipul lui o făcu să-şi dorească să-i sară în braţe.

Ori să se întoarcă şi să fugă.

În acel moment, el se îndreptă spre ea, aşa că era prea târziu să fugă. Ignorând privirea descurajantă a mamei lui, se apropie cu paşi hotărâţi, care făcură ca pulsul lui Charlotte să se accelereze. Deşi purta eşarfa neagră la

mână şi avea cele mai sobre haine dintre toţi cei aflaţi în încăpere, părea cel mai viu, cel mai robust dintre bărbaţii îmbrăcaţi în hainele lor de un albastru-deschis şi cu butoni aurii. Nici chiar maiorul Winter, cu înfăţişarea lui aspră, nu se putea compara cu David.

— Ai venit, spuse el cu o voce masculină, în timp ce se apropia de ea. După ce m-ai trimis la plimbare azi după-amiază, am crezut că nu o să vii.

— Te-am trimis la plimbare! spuse ea zâmbindu-i forţat, pentru a-i aminti că nu erau singuri. Nu am făcut asta. Probabil că ora vizitei tale nu era oportună.

Amelia îi privea îndeaproape.

— Ai vizitat-o astăzi pe doamna Harris? îl întrebă ea pe David, plină de curiozitate.

— Aveam de discutat o problemă legată de şcoală, răspunse el, nepărând deloc îngrijorat de ceea ce puteau crede ceilalţi despre asta.

— M-a sfătuit cum să îi fac faţă domnului Pritchard şi escrocheriilor lui, explică grăbită Charlotte. O privi pe Amelia. Ştii, bărbatul acela groaznic care stă vizavi şi pe care l-am menţionat în scrisorile mele.

Prietena ei păru contrariată.

— Da, îmi amintesc acele scrisori. Nu-mi amintesc însă să-mi fi spus despre ajutorul lui Lord Kirkwood. Se întoarse spre soţul ei. Dar tu, dragule? Ştiai că vărul tău îmi ajută prietena cu atâta bunătate?

— Nu aveam nicio idee, spuse maiorul Winter, printre dinţi. Dar Kirkwood a fost mereu un domn.

Cu excepţia momentului în care o trăsese pe Charlotte în poala lui şi îi dezvelise sânii pentru gura lui lascivă. Totuşi, acesta nu era un contraargument pe care să-l poată oferi maiorului Winter.

— Măcar atât puteam face, să o sfătuiesc pe doamna Harris, rosti David. La urma urmelor, ea a fost cea care ne-a adus împreună pe mine şi pe răposata mea soţie.

Exagera puţin, căci tot ce făcuse Charlotte fusese să-i predea lui Sarah lecţii despre cum putea să-i evite pe vânătorii de avere, deşi primul lucru pe care îl făcuse fata

aceea recalcitrantă fusese să se mărite cu primul care îi ieşise în cale.

Se părea că şi maiorul Winter o considera o exagerare, deoarece îşi privi contrariat vărul.

— Credeam că Amelia a fost cea care v-a făcut cunoştinţă. Ignorând privirea mânioasă a lui David şi pe cea dojenitoare a Ameliei, continuă: Nu a fost Amelia cea care ţi-a adus scrisoarea de la Sarah? Asta după ce ţi-a respins propunerile, aş putea adăuga.

— Lucas! exclamă Amelia în timp ce David îşi fixa vărul cu privirea.

— Ce e? întrebă maiorul Winter. Este adevărat.

— Da, dar nu este genul de subiect pe care să îl deschizi într-un astfel de moment. Serios, uneori cred că ai fost crescut la stână.

— Prostii, spuse Charlotte detaşată. Sunt convinsă că mi-ai zis asta la un moment dat.

Știau amândouă că nu fusese aşa. Vestea o zdruncină pe Charlotte. David o curtase pe Amelia? Oare fusese îndrăgostit de ea? Cum de nu aflase despre asta?

— Lucas, dragule, spuse Amelia cu blândeţe, ce ar fi ca tu şi Lord Kirkwood să mergeţi să ne aduceţi nişte vin? Sunt convinsă că doamna Harris este însetată după o călătorie atât de lungă de la Richmond.

— Desigur, răspunse maiorul Winter, dându-şi seama când i se cerea să plece.

Deşi David le privi cu îngrijorare atât pe Charlotte, cât şi pe Amelia, îşi urmă vărul.

Îndată ce plecară, Amelia întrebă:

— Eşti bine?

De ce o tot întrebau asta?

— Desigur. De ce nu aş fi?

— Arăţi de parcă ai văzut o fantomă. Miji ochii. Se întâmplă ceva între tine şi Lord Kirkwood?

— Nu găsesc niciun motiv pentru care ai crede una ca asta, spuse Charlotte grăbită, inima bătându-i cu putere, gata să-i sară din piept.

— Poate pentru că te priveşte la fel cum mă priveşte

Lucas pe mine. Sau poate pentru că ai devenit albă ca varul când nătângul meu soţ a menţionat că, demult, Lord Kirkwood m-a curtat.

— Nu îmi pasă câtuşi de puţin de asta.

— Atunci de ce ai devenit brusc atât de nervoasă?

— Ce vrei să spui?

Amelia privi cu subînţeles mâinile lui Charlotte care se jucau nervoase cu bareta săculeţului. Zâmbind, Charlotte le ordonă mâinilor ei irascibile să se oprească.

— Trebuie să înţelegi, spuse Amelia, curtarea lui Lord Kirkwood nu a fost nici pe departe romantică. Doar mi-a spus că ne potrivim şi că îi plac. Nu mi-a adresat cuvinte de dragoste, nu a încercat să mă sărute. Ştiam că făcea asta numai datorită averii mele. De ce crezi că l-am refuzat înainte de a mă cere oficial?

Charlotte se simţi uşurată.

— Te asigur că, orice ar fi fost între tine şi Lord Kirkwood, pentru mine nu înseamnă nimic.

Ce minciună gogonată! Asta îi aminti că, în cei 18 ani, el trecuse prin multe situaţii pe care ea nu avea cum să le cunoască. Ceva îl transformase pe David din peţitorul îndrăzneţ din tinereţe în acest bărbat care poseda o intensitate atât de feroce încât uneori o speria.

Oare ce provocase asta? Mariajul lui eşuat? Sinuciderea tatălui său? Umilirea pe care o suferise? Sau poate toate trei la un loc?

Sub masca aceasta cordială pe care o purta în lume se ascundea un bărbat profund. Era evident că păstra secrete atât faţă de ea, cât şi faţă de alţii. Nu înţelegea însă *ce* anume.

— Vezi, continuă Amelia, este evident că ţii la Lord Kirkwood. Dacă şi el ţine la tine…

— Nu fi prostuţă! Încă este în doliu.

— Nu o să poarte doliu tot timpul. Încă şase luni, apoi o să fie liber să se recăsătorească. Şi cum încă nu are un moştenitor…

Cuvintele acelea o făcură să simtă fiori reci pe şira spinării. Nici nu se gândise la asta. În cei doi ani cât fusese

măritată cu Jimmy, nu rămăsese însărcinată, deşi îşi petrecuseră foarte mult timp în dormitor. Presupusese mereu că era stearpă, ceea ce ar fi însemnat că nu îi putea oferi lui David moştenitorul de care avea nevoie. Se luptă să ignore durerea care o cuprinse. Nu conta dacă putea sau nu, căci era ridicol numai gândul că se putea mărita cu David. El nu menţionase una ca asta. În plus, putea avea orice femeie şi-ar fi dorit. De ce ar fi ales una care deja era prea bătrână pentru a avea copii? Una care îi greşise atât de mult în trecut?

— Apropo de copii, spuse Charlotte, disperată să oprească această discuţie nebunească despre ea şi David, ce mai fac îngeraşii tăi?

Ca toate mamele iubitoare, Amelia fu fericită să vorbească despre fetele ei şi despre reuşitele acestora. Chiar când stabileau o zi în care Charlotte să vină să vadă copiii, bărbaţii se întoarseră cu mâna goală. Vinul fusese luat, căci cina era pe cale să fie servită. Spunându-le soţilor Winter că voia să îi arate lui Charlotte noul tablou pe care îl achiziţionase, David o scoase aproape forţat pe hol. Odată ce se îndepărtaseră, bombăni:

— Astăzi m-ai expediat atât de repede încât nici nu am avut ocazia să…

— Nu te-am expediat, protestă ea, încercând să ţină pasul cu el în timp ce el pe jumătate o conducea, pe jumătate o ţâra pe culoarul unde erau agăţate nişte tablouri. Când ajunseră la primul tablou şi el se întoarse spre ea, continuă: Ce puteam face, dacă am avut oameni la interviu şi a durat mai mult decât am anticipat?

— Sunt sigur că nu a fost vina ta, spuse el glacial.

Îl privi cu dârzenie.

— Dacă nu poţi accepta faptul că am responsabilităţi…

— Accept asta foarte bine, spuse el şoptit. Ceea ce nu pot accepta este faptul că eşti gata să-ţi laşi şcoala la care ţii atât să fie distrusă de propria neglijenţă.

— Neglijenţă? Cum îndrăzneşti!

— Moştenirea lui Sarah este singurul lucru care stă

între şcoală şi faliment. Dacă nu l-ai fi trimis pe Terence la amiază să mă alunge, ţi-aş fi spus ce am aflat de la Pritchard şi de la potenţialul lui cumpărător când i-am întâlnit în zonă.

Pulsul i se acceleră.

— Tu… ai vorbit cu domnul Pritchard?

— Într-adevăr. M-a informat că primăria deja i-a aprobat domnului Watson licenţa pentru cursele de cai. Acum tot ce trebuie este ca el şi Pritchard să se înţeleagă în privinţa preţului. Pritchard crede că în curând o să ajungă la un consens. O privi încruntat. Nu poţi avea un hipodrom vizavi, Charlotte.

— Sigur că nu.

— Deci trebuie să accepţi să muţi şcoala.

Îl privi.

— Nu până când nu primesc veşti de la vărul meu.

— La naiba, Charlotte, vărul tău nu poate face nimic în privinţa lui Pritchard!

— Nu ai de unde să ştii asta!

— Dacă ar fi putut, nu crezi că ar fi făcut-o deja?

Înghiţi în sec. Cea mai grea lovitură fusese abandonul vărului Michael.

— A încercat când señor Montalvo voia să construiască un parc de distracţii. A intervenit pentru noi.

— Din câte am înţeles, asta a dus la evadarea uneia dintre eleve, provocând încă un scandal în şcoală. Câtă bunătate din partea lui!

Sarcasmul lui o enervă.

— Nu te băga în ce nu înţelegi, David!

— Oh, înţeleg foarte bine, tresări el. Preferi să ai mai degrabă încredere într-un individ anonim, care îţi scrie scrisori şi care, din câte ştiu, este un nenorocit, în loc să ai încredere într-un bărbat care te cunoaşte de ani întregi şi care nu-ţi vrea decât binele.

— De ce ar trebui să cred că îmi vrei binele? După ceea ce ţi-am făcut, nu ai avea niciun motiv să mă ajuţi.

Se apropie de ea, privindu-i gura.

— Ştii mai bine decât oricine motivele mele. Este

acelaşi motiv pentru care, în ciuda fricilor tale, ai decis să vii aici în seara asta.

Privirea lui era insinuantă, iar brusc ea simţi că i se taie respiraţia.

— Am venit aici pentru lista pe care mi-ai promis-o.

— Pe dracu'!

— Am venit să o văd pe Amelia.

Se aplecă spre gura ei.

— Mincinoaso! şopti el.

Sunetul paşilor pe scări îl făcu să înjure printre dinţi. Se dădu înapoi şi se întoarse spre tablou chiar înainte ca majordomul să ajungă în capătul scărilor şi să anunţe că cina era servită. Când ceilalţi intrară în salon, Lady Kirkwood strigă:

— Haide, David! Vii la cină sau nu?

Când David ezită, Charlotte îl privi panicată. Sigur că venea. Asta trebuia să facă. Dacă nu, ar fi dat de înţeles familiei că între ei se petrecea ceva. O clipă, se gândi că el ar fi fost în stare de asta. În schimb, o privi frustrat, ceea ce îi făcu sângele să se învolbureze.

— Te rog, nu! spuse Charlotte.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca familia lui să creadă că îl tenta să încalce regulile doliului.

Scrâşni din dinţi, îşi privi mama şi spuse:

— Desigur, mamă!

— Giles o să aibă grijă de doamna Harris.

Giles se îndreptă pe culoar spre ea. David se opri suficient cât să-i şoptească:

— Nu am terminat, dulceaţă!

Apoi plecă să i se alăture mamei lui.

Cuvintele lui o făcură să simtă un fior rece în timp ce ea şi Giles aşteptau ca toţi ceilalţi să coboare scările. „Nu am terminat". Era atât o promisiune, cât şi un avertisment. Nu ştia care o îngrijora mai tare.

— Mergem? întrebă Giles zâmbind, oferindu-i braţul în timp ce ultimul cuplu cobora în faţa lor.

Cel puţin el putea fi simpatic. Într-adevăr, părea mult mai relaxat în prezenţa ei decât fusese ultima oară când îşi

vorbiseră, în urmă cu câţiva ani, la o petrecere la care participaseră amândoi.

Aruncându-i o privire furişă în timp ce coborau scările, îşi aminti când de mult semăna cu David. Nu era de mirare că îi confundase în acea noapte fatidică. În întuneric nici nu era greu, deoarece aveau aceeaşi culoare a părului, aceeaşi conformaţie, deci oricine i-ar fi putut confunda. Dar cât de diferită ar fi fost viaţa ei dacă nu ar fi făcut-o!

În timp ce coborau, Giles încetini, ca toţi ceilalţi să nu îi poată auzi.

— Arăţi încântător în seara asta, şopti el.

Ea zâmbi.

— Văd că nu te-ai schimbat, domnule Masters!

— Permite-mi să mă distrez, te rog. Viaţa unui avocat este foarte anostă.

— Mi-e greu să cred asta. Nimeni nu se pricepe atât de bine la ceea ce face dacă nu este pasionat de asta, iar din câte am înţeles, tu te pricepi destul de bine.

El ignoră complimentul.

— Am auzit că în ultima vreme te-ai întâlnit cu fratele meu.

— Mă ajută cu nişte probleme privind şcoala, spuse ea, nefiind sigură cât de multe îi spusese David fratelui său despre moştenire.

— O să-i faci iar rău? întrebă Giles direct.

Ea tresări.

— Iartă-mă! Am fost nepoliticos. În plus, nu e treaba mea.

— Atunci de ce ai întrebat? întrebă Charlotte, privindu-l suspicioasă. Te-a trimis mama ta să investighezi?

Giles râse.

— Deloc. Îşi aşeză mâna peste a ei. Poate că doar încerc să-mi dau seama dacă am vreo şansă în ce te priveşte.

Clătinând din cap, îşi trase mâna.

— Ai uitat că ştiu cât de desfrânat eşti?

El oftă teatral.

— Văd că nu ar fi trebuit să-ţi spun secretul meu când

ne-am văzut ultima dată.

Atunci aflase că pe Giles îl văzuse afară, de la fereastră, nu pe David.

— De ce mi-ai spus? întrebă ea.

Zâmbetul lui păli.

— Deoarece trebuia să ştiu sigur că relaţia dintre tine şi David a fost ruinată de faptul că m-ai văzut cu Molly. Îi căută privirea. De ce nu mi-ai spus că nu ai intenţionat niciodată să trimiţi scrisoarea la ziar?

Se părea că Giles auzise de la David acest lucru.

— Ce sens ar mai fi avut? Pe atunci era deja însurat. Dacă i-ai fi spus despre scrisoare, nu ar fi făcut decât să-i provoace regrete, iar eu nu am vrut ca fantomele trecutului să-i distrugă mariajul cu Sarah. Îi făcusem deja destul de mult rău. Am crezut că ar fi fost mai uşor pentru el să continue să creadă că eram „nenorocita aia răzbunătoare”.

Ajunseră la baza scărilor şi se îndreptară spre salon, dar Giles o opri puţin în uşă.

— Cu siguranţă, acum nu asta crede. Deci încerci iar o relaţie cu el? insistă el când ea nu îi răspunse.

Îl privi hotărâtă.

— Sincer, nu ştiu.

Uneori, ideea de a fi din nou cu David era atât de tentantă încât abia îi putea rezista. Cât de drăguţ ar fi fost să aibă un partener care să rezolve problemele şcolii, pe cineva cu care să poată împărtăşi poverile! Dar ar fi presupus căsătoria, iar ea se îndoia că el îşi dorea asta de la ea. Chiar dacă ar fi făcut-o, David nu s-ar fi simţit la fel de ataşat de şcoală ca ea. Oare se aştepta ca ea să o închidă? Să o vândă? Să renunţe la tot ce muncise o viaţă şi să joace rolul soţiei devotate? Mai jucase acest rol o dată şi o costase totul. Nu intenţiona să mai treacă vreodată prin asta. Niciodată.

— Ai grijă cu fratele meu, Charlotte! spuse Giles cu blândeţe. Moartea lui Sarah l-a afectat mai mult decât ne-am aşteptat şi nu aş vrea…

— Nu îţi face griji, spuse ea emoţionată, nu intenţionez să-l rănesc.

— Mai mult mă tem că *el* te-ar putea răni pe tine. Nu a mai fost el însuşi de mult timp şi cred că nu ştie ce îşi doreşte.

Simţise şi ea asta. Mariajul cu Sarah îl schimbase, iar o femeie înţeleaptă ar fi avut grijă cu un bărbat care îşi pierduse soţia recent.

— Nu-ţi face griji pentru mine! Ştiu cum să mă comport cu bărbaţii.

— Pentru binele tău, sper că aşa este. Zâmbi. Mi-ar prinde bine atenţia unei femei ca tine.

Ea râse.

— Îţi jur, domnule Masters, spuse ea cu acelaşi ton relaxat, eşti la fel de incorigibil precum obişnuia fratele tău să fie. Diferenţa este că el s-a maturizat. Se pare că tu nu ai făcut-o.

— Maturizarea este supraestimată, rosti Giles senin. O evit cât pot de mult.

Încă zâmbea când intrară în încăpere şi descoperiră că toţi îi aşteptau. Lady Kirkwood părea extrem de glacială, iar David era foarte furios.

Evident, avea să fie o noapte lungă.

Capitolul 13

David nu se mai simţise de mult atât de frustrat. Mama lui îi aşezase atât de departe unul de celălalt la masă, încât Charlotte ar fi putut foarte bine să se afle la kilometri distanţă. Bine măcar că nu stătea lângă netrebnicul lui frate. În schimb, ea îşi petrecuse cina între Amelia şi Lucas, fiind întreţinută de poveştile despre viaţa lor în Maroc.

Ar fi trebuit să-i mulţumească vărului său pentru faptul că îi scăpase acel amănunt, că odată o curtase pe

Amelia. În caz contrar, nu ar fi putut fi sigur de sentimentele lui Charlotte pentru el. Era evident că acele veşti o supăraseră. Foarte bine. Era cazul să simtă şi ea gelozia pe care o simţise el în ultimele zile.

Când în sfârşit se ridicară de la masă, bărbaţii se retraseră în birou, iar femeile în salon. Din fericire, cum era o petrecere în familie, bărbaţii se alăturară doamnelor după numai câteva pahare. Din nefericire, când intrară în salon, una dintre surorile lui le ieşi în cale, invitându-i la dans.

David o privi încruntat.

— Ar fi foarte nepotrivit.

— Ei bine, tu nu o să dansezi deoarece încă ţii doliu, spuse ea arţăgoasă, dar ceilalţi o pot face.

— Sigur că poţi, spuse mama ei, mereu gata să le facă pe plac fiicelor sale. David o să ne privească, iar eu o să cânt.

— Mamă, nu este câtuşi de puţin… începu el.

— Oh, nu fi atât de scorţos! zise ea înlăturându-şi mănuşile în timp ce se îndrepta spre pian. Suntem în familie. Nimeni nu o să ştie. Nu este ca şi cum am organizat vreun bal.

Poate că nu, dar aşa părea. În clipa în care deciseseră să danseze, toţi se grăbiră să se ridice, dădură scaunele şi covorul la o parte şi pregătiră muzica. Charlotte se simţi stânjenită, deşi David observă că asta nu o împiedică să accepte invitaţia la dans făcută de Giles. Minunat! Acum trebuia să stea pe margine şi să-şi privească fratele ticălos cum o învârtea prin cameră. Acelaşi individ care nu fusese capabil să-şi ţină bărbăţia în pantaloni fusese responsabil de distrugerea relaţiei lui cu Charlotte. La naiba cu el!

Privindu-i alunecând graţios pe ring, îşi dădu seama că în toţi anii aceştia nu o văzuse niciodată pe Charlotte dansând. Nu avuseseră ocazia să danseze în săptămâna pe care şi-o petrecuse la Berkshire. De atunci, puţinele ocazii în care o întâlnise în societate, ea fusese prea ocupată să-şi încurajeze elevele la dans.

Ce păcat, fiindcă dansa încântător! Graţia ei pe ringul de dans eclipsa orice altă femeie. Buclele ei arămii vibrau la

fiecare mişcare, iar rochia albastră îi acoperea şoldurile de parcă era o floare în bătaia vântului. O floare pe care fratele lui era dispus să o smulgă. La fiecare piruetă, o privea pe furiş, provocator.

David îşi strânse mâinile la spate, încercând să-şi stăpânească impulsul de a merge s-o smulgă din braţele fratelui său. Avea să poarte o discuţie cu Giles mai târziu. Momentan, se mulţumea imaginându-se în locul acestuia, odihnindu-şi mâna pe talia ei suplă, zâmbindu-i, pierzându-se în ochii ei luminoşi, făcând-o să râdă, aşa cum făcea Giles acum.

Ea şi Giles erau gata să-şi încheie pirueta, iar muzica pianului începuse să se domolească atunci când mişcarea din hol le atrase atenţia.

— La dracu', nu aştept! strigă cineva pe un ton pe care el îl cunoştea bine. Vreau să ştiu ce se întâmplă acolo!

David avu la dispoziţie numai câteva clipe pentru a-şi reveni înainte ca tânărul ciufulit să dea buzna în încăpere, plin de furie. Cu excepţia lui Winter, care îi şoptea ceva la ureche agitat soţiei lui, probabil încercând să-şi dea seama cine era individul, toţi cei de la petrecere încremeniră. Ştiau foarte bine cine era. Era Richard Linley, fratele lui Sarah. Evident, era beat. La naiba!

— Bună seara, Richard! David înaintă pentru a-şi întâmpina cumnatul. Ce te aduce aici în seara asta?

— Nu-mi vine să cred! strigă Richard, mereu de nestăpânit când era băut. Dai o petrecere? Aici?

Mama lui se ridică din spatele pianului.

— Nu este o petrecere, dragule, ci o adunare de familie.

— La care se dansează? Uşor dezechilibrat, îi aruncă o privire acuzatoare lui David. De ce nu dansezi chiar pe mormântul ei?

David se simţi vinovat.

— Nu fi prost, Richard! începu mama lui. Noi doar…

— Taci, mamă! îi ordonă David. Prinzându-l pe tânăr de braţ, îl conduse spre uşă. Hai mai bine să continuăm această discuţie în altă parte, vrei?

— Chiar aşa, nu vrei scandal în faţa prietenilor tăi, nu? Mereu îmi zicea că ţie îţi pasă numai de aparenţe.

Auzind acuzaţia preferată a răposatei lui soţii din gura cumnatului său, se enervă. Nu încercă să nege, ci îl trase pe Richard pe hol.

Tânărul încercă să se elibereze din strânsoare, cu un aer defensiv.

— Nu ţi-a păsat niciodată de ea. N-ai dat doi bani pe ea!

— Ce, tu ai dat? izbucni David. Ai ademenit-o să joace cărţi cu tine şi cu prietenii tăi pungaşi, ai prezentat-o cămătarilor. I-ai fi putut la fel de bine pune cuţitul în mână.

În momentul în care Richard se albi, regretă că îi permise tânărului beat să îl facă să spună ceva atât de crud. Când Richard îşi aranjă hainele şi îşi coborî privirea în podea, David se mai relaxă. Odată ce reuşea să se liniştească, individul putea fi destul de rezonabil, mai ales dacă s-ar fi trezit din beţie.

— Acum, spune-mi, continuă David, de ce ai venit aici? Nu obişnuieşti să mă vizitezi noaptea.

Privind nervos spre încăperea din care mai mulţi membri ai familiei lui David trăgeau cu urechea la ceea ce se întâmpla, Richard spuse:

— Putem merge într-un loc mai ferit?

— Desigur.

Cerând servitorului să le aducă nişte cafea în birou, David îl conduse acolo pe cumnatul lui. Ştia despre ce dorea Richard să îi vorbească, iar pentru asta avea nevoie ca individul să fie treaz. Imediat ce intrară, Richard se aruncă într-un scaun şi îşi îngropă capul în mâini. Gestul îi aminti lui David de cât de tânăr era.

La vârsta de 23 de ani, Richard era cel mai mare dintre fraţii lui Sarah şi moştenitorul averii tatălui său bancher. Când îl cunoscuse David, avea, ca toţi tinerii bogaţi, obiceiuri proaste precum băutura, jocurile de noroc şi femeile. Îndată ce atinsese vârsta majoratului, comportamentul lui începuse să se schimbe. Apoi murise Sarah. Acum tatăl lui ajunsese la capătul răbdării.

Deşi iniţial Linley presupusese că David nu era decât un vânător de averi, în cele din urmă bărbatul ajunsese să-şi schimbe părerea. După ce David reuşise să salveze averea familiei lui cu ajutorul investiţiilor norocoase şi al banilor lui Sarah, Linley începuse să-l consulte în probleme de afaceri. În ultimii ani, se înţeleseseră atât de bine încât recent îi ceruse sfatul lui David şi în chestiuni mai personale, cum ar fi fost modul potrivit de a se comporta cu fiul lui nechibzuit.

David se temea că nu îi fusese de prea mare folos. Moartea lui Sarah îl distrusese pe tânăr. Fiind preferatul acesteia, Richard fusese mereu singura persoană care se bucurase de afecţiunea ei. Acum, că ea nu mai era pentru a-l răsfăţa şi a-l mângâia, se simţea pierdut, iar nici David, nici Linley nu ştiau ce să facă în această privinţă.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă David, neştiind dacă trebuia să folosească un ton ferm sau indulgent.

Fermitatea nu îl ajutase în privinţa lui Giles, dar nici indulgenţa. Unii bărbaţi trebuiau să se maturizeze singur. David presupunea că Richard era unul dintre ei.

Richard îşi ridică privirea şi luă una dintre ceştile de cafea pe care le adusese servitorul. O ţinea în mâini, privind conţinutul întunecat.

— Am nevoie de 1.000 de lire. Tata nu o să-mi dea şi m-am gândit că…

— Am mai vorbit despre asta săptămâna trecută, zise David cu blândeţe. La început, nu m-a deranjat să-ţi acopăr datoriile, dar acum tatăl tău mi-a cerut să nu o mai fac. Zice că o să joci în continuare, iar el nu doreşte să-ţi hrănească viciul.

Începuse să-i ceară bani după moartea lui Sarah. Înainte de asta, nu îi ceruse nici măcar un bănuţ. Tatăl lui spusese că avusese doar datorii mici la jocurile de cărţi, însă în ultima perioadă părea să calce pe urmele lui Sarah. Acest lucru îi alarma atât pe David, cât şi pe Linley.

Richard sorbi din ceaşca de cafea ce îi tremura în mâini.

— Nu este pentru jocurile de noroc, îţi jur! Este… eu…

Ei bine, e o tânără pe care am lăsat-o însărcinată şi zice că o să-i spună tatii dacă nu îi dau bani.

— Deci te şantajează, nu? întrebă David, fără să-şi ascundă nemulţumirea din voce.

Tânărul se înroşi, apoi aşează ceaşca înapoi pe masă.

— Nu o pot lăsa să-i spună. O să mă jupoaie de viu!

— Foarte bine! Trimite-o pe fată la mine şi am eu grijă de asta.

Panica de pe chipul lui Richard îl dădu de gol. Individul minţea. David îl privi încruntat.

— Doar nu credeai că sunt atât de prost încât să-ţi dau 1.000 de lire pe care să le dai tu unei fete.

Richard se ridică, cu pumnii strânşi.

— Eşti la fel de rău ca tata! Sunteţi amândoi atât de plini de voi! Banii nici măcar nu sunt ai tăi. La dracu', sunt ai lui Sarah, iar ea ar fi vrut să mă ajute. Ştii bine asta!

— Dar eu nu sunt Sarah! Ştiu că uneori este nevoie de o mână de fier pentru a aduce pe cineva pe drumul cel bun. Mâna de fier pe care propriul său tată o folosise în cazul lui. Du-te la tatăl tău şi spune-i adevărul! Promite-i tot ce o să-ţi ceară şi ţine-te de promisiune! Doar aşa poţi pune capăt acestei nebunii.

— Poate că nu vreau să-i pun capăt, rosti Richard dispreţuitor. Poate că nu vreau să ajung ca tine sau ca el, bătrâni, ursuzi şi plictisitori.

— Este alegerea ta. Îţi spun însă din experienţă că jocurile de noroc, femeile şi băutura te pot priva de multe lucruri, pe care mai târziu o să regreţi că le-ai pierdut.

Desigur că aceste cuvinte îi trecură pe lângă ureche. Aşa se întâmpla de obicei. Imediat ce Richard ieşi valvârtej, David se aşeză istovit pe scaunul de la birou. La naiba, uneori chiar se simţea bătrân şi plictisitor! Însă era mai bine decât să sufere agonia regretului pentru greşelile făcute în tinereţe.

Nu reuşise să-l salveze. Însă refuza să stea şi să vadă cum Richard făcea aceleaşi greşeli. Avea să-i bage minţile în cap cu forţa, chiar dacă pentru asta trebuia să întrerupă orice legătură.

*

Charlotte, Giles şi Richard plecară de lângă uşa salonului şi dădură buzna în birou.

— Săracul, şopti ea.

— Sărac pe dracu', bombăni Giles. Iertaţi-mi limbajul, dar îl înnebuneşte pe David, adăugă el când îşi dădu seama cui i se adresase.

— Ar fi trebuit să vă aşteptaţi la asta. Tânărul suferă.

Faptul că îşi descoperise rudele petrecând nu îl ajutase prea mult. Poate că Charlotte nu ar fi trebuit să-i permită lui Giles să o ia la dans, dar de mult timp nu mai avusese şansa să o facă, iar Lady Kirkwood făcuse totul să pară un act nevinovat.

Tresări. În secunda în care David îşi exprimase nemulţumirea, ar fi trebuit să treacă de partea lui.

— Fratele tău o să fie bine?

Giles încă privea spre uşa de la intrare, pierdut.

— Giles? insistă ea.

— Hm… îşi întoarse privirea spre ea. Iartă-mă… eram pierdut în gânduri. Nu ai nici cea mai mică idee prin ce a trecut David de când s-a însurat cu fătuca aia răsfăţată. Deşi între ei era diferenţă de doar 11 ani, se comporta mai degrabă ca un tată cu ea, nu ca un soţ, având în vedere că nu era în toate minţile. Sunt convins că de aceea îl priveşte Richard cu aceiaşi ochi. Îşi trecu degetele prin păr. Presupun că nu ar trebui să vorbesc morţii de rău.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse ea, deşi virulenţa din vocea lui o şocă. Ştim toţi cât de… dificilă putea fi Sarah uneori. Îmi doresc să fi putut să o atenţionez mai mult în privinţa pericolelor aduse de jocurile de noroc.

— Nu a fost vorba numai despre jocurile de noroc. Sarah avea şi alte probleme.

Charlotte îl fixă cu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Avea o parte întunecată. Una pe care nu i-a arătat-o nici măcar lui David.

Charlotte simţi un fior rece pe şira spinării.

— Dar pe care ţi-a arătat-o ţie?

Giles o privi cu o prudenţă neaşteptată.

— Nu mai contează. Nu mai este printre noi.

Era gata să insiste asupra laturii întunecate a lui Sarah, când David apăru în prag. Îndată ce îl observă, Charlotte simţi un nod în gât, un sentiment de îngrijorare amestecat cu milă. Avea aerul unui bărbat care se luptase cu demonii şi nu ieşise neatins din confruntare. Voia să-l aline, dar nu erau nici locul, nici momentul potrivit. Acum avea nevoie de familie. Se îndreptă spre el.

— Cred că este mai bine să plec, şopti ea. Nu vreau să deranjez.

— Nu deranjezi. Privi spre locul în care se aflau mama şi surorile lui. Dacă vrei să pleci, te conduc acasă. Dă-mi numai o clipă, să vorbesc cu mama.

— Am venit cu trăsura. Nu am nevoie de însoţitor.

O privi îngrijorat.

— Londra este un loc periculos pe timp de noapte, Charlotte.

— Aşa cum a fost şi în ultimii ani, şi totuşi am continuat să merg oriunde mi-am dorit. Terence încă nu m-a dezamăgit, continuă ea domol, când îi văzu privirea. În plus, dacă mă conduci acasă, cum te poţi întoarce?

El oftă.

— Atunci lasă-mă măcar să te conduc până la trăsură.

— Foarte bine. Adevărul era că se bucura de şansa de a vorbi în privat cu el, pentru a se asigura că era bine.

Avu nevoie de câteva minute pentru a mulţumi gazdelor şi pentru a-şi lua rămas-bun de la prietenii ei. După ce stabili cu familia Winter ziua şi ora la care Amelia să vină să viziteze şcoala cu fetele ei, i se alătură lui David.

El era nerăbdător să plece, având în vedere cât de repede o conduse pe scări. Când ajunseră la baza scărilor, ea înţelese că nerăbdarea lui avea alte motive. Înainte să ajungă la ieşire sau să atragă atenţia lacheului care se afla în capătul opus al culoarului, o trase în cea mai apropiată bibliotecă. Închise uşa şi o luă în braţe.

— David…

— Nu spune nimic, Charlotte, şopti el. Nu acum. Lasă-mă să mă bucur de asta!

Apoi o sărută cu atâta dorinţă încât o trecură florii. Cerule, ce ştia să facă bărbatul acesta cu gura! Era în acelaşi timp tandru şi îndrăzneţ şi atât de dornic încât îi făcu inima să-i sară din piept. Când în cele din urmă se opri, ea lăsă să-i cadă săculeţul pentru a-l prinde de rever şi al trage din nou spre ea, căci nu era gata să pună capăt interludiului.

Doar de atât avu nevoie. Cu un geamăt gutural, o propti cu spatele de uşă, devorând-o, limba lui explorând-o cu nesaţ în timp ce trupul lui aluneca pe al ei într-o mişcare fără îndoială intimă. Ea îi simţi imediat bărbăţia excitată. Mâinile lui hoinăreau de sus în jos, de la sâni la şolduri şi înapoi. Când îi cuprinseseră sânii, ea îl împinse.

— Nu, spuse ea încet. Nu aici.

Când pricepu, chipul i se întunecă. Dumnezeule, aproape că spusese că în altă parte ar fi fost bine! Însă era adevărat. Îl dorea. Mereu îl dorise. Oare era atât de rău să aibă o aventură? Era o femeie matură, putea face tot ce îşi dorea. Iar el nu mai era însurat.

Îi sărută obrazul, apoi bărbia şi urechea.

— Atunci unde? şopti el. Când?

Abia putea gândi, căci el se juca în continuare cu sânii ei, întărindu-i sfârcurile.

— Trebuie să aşteptăm până când se sfârşeşte doliul.

— Nu, la naiba! Limba lui îi explora urechea, muşcându-i uşor lobul. Nu! Şi nici tu nu îţi doreşti asta!

Avea dreptate.

— Bine… Atunci trebuie să fim discreţi.

— Discreţi, da, îi spuse el la ureche, apropiindu-se şi mai mult, erecţia lui excitând-o, făcând-o să-şi dorească cu nerăbdare să ajungă în patul lui.

Nu mai gândea limpede, iar atingerea lui părea să-i trezească trupul la viaţă.

— Ştiu doar că nu trebuie să fie aici.

— Ai dreptate. Şi totuşi, îi ridică piciorul şi se împinse

în ea, mimând actul pe care îşi dorea să-l săvârşească. Nu aici.

Probabil că înnebunise pentru că se gândea serios la asta, dar şi pentru că îi permitea să o atingă. Puteau fi descoperiţi în orice clipă.

— Trebuie să ne oprim.

— Da, zise el, dar încercă să o sărute iar.

De data aceasta îl împinse cu suficientă putere încât să-l îndepărteze. Privirea lui arzătoare o făcea să simtă focul în inimă.

— Nu aici! repetă ea cu fermitate. Nu în seara asta. Trebuia să fugă de el. Trebuia să se gândească la ce făcea înainte să comită un gest pe care avea să-l regrete. Trebuie să plec. Vorbim despre asta mai târziu.

— Mâine. Ochii lui străluceau în lumina focului. O să discutăm mâine, când o să te iau să vizităm proprietăţile.

— Proprietăţile? întrebă ea uimită.

— Cele pentru noua şcoală. Îţi aminteşti? Asta pentru a nu fi nevoită să ai de-a face cu hipodromul de vizavi.

— Oh, da.

Uitase complet de asta. În acel moment, abia mai putea gândi.

Încercând să-şi recapete suflul, se aplecă pentru a-şi lua săculeţul de jos, când îşi aminti altceva.

— Parcă i-ai spus lui Terence că o să-mi dai o listă cu proprietăţi pentru a o putea analiza.

— Desigur. Scoase din buzunarul hainei o bucată de hârtie împăturită, dar când ea vru s-o ia, o apucă de încheietură. Trebuie să-mi promiţi că nu o să mergi fără mine.

— De ce?

— Deoarece este periculos pentru o femeie să facă asta singură. Unii vânzători sunt lipsiţi de scrupule, iar unele proprietăţi nelocuite probabil că găzduiesc vagabonzi…

— O să mă însoţească Terence.

Se încruntă şi o strânse şi mai tare de mână.

— Nu îţi dau lista dacă nu îmi promiţi!

— Oh, foarte bine, îţi promit.

Îi oferi lista, ea o îndesă în săculeţ şi deschise uşa ca să tragă cu ochiul pe culoar. Din fericire, lacheul lui David era implicat într-o discuţie aprinsă, astfel încât cei doi putură să se îndrepte spre ieşire ca şi cum abia coborâseră scările.

În timp ce aştepta să-i fie adusă trăsura, îşi spuseră foarte puţine, dar ea îi simţea trupul lângă al ei, îi simţea căldura şi puterea, care puteau fi ale ei oricând şi-ar fi dorit. Gândul acesta era în acelaşi timp excitant şi terifiant. Cerule, când se transformase într-o neruşinată?

Brusc îl observă pe acelaşi lacheu holbându-se la ea şi se înroşi. Ce servitor impertinent! Privirea pe care i-o aruncase stăpânului său era, fără îndoială, răuvoitoare.

David nu păru să observe, căci o însoţi pe scări când ajunse trăsura, ca şi cum ar fi fost dreptul lui. Poate că era, dar numai pentru că aşa voia el.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme, spuse ea, în timp ce se apropiau de landou.

— Ce întrebare?

— Despre motivul pentru care ai decis să te îngrijeşti de moştenirea pe care Sarah a lăsat-o şcolii, când ai fi avut tot dreptul să nu o faci. Suma de 30.000 de lire este însemnată. Nimeni nu ar fi aflat dacă ai fi păstrat această informaţie pentru tine. De ce nu ai făcut-o?

O privi afectat.

— Dulceaţă, ştii deja răspunsul.

La auzul acestor cuvinte, pulsul i se acceleră şi se bâlbâi. Îşi aşeză braţul pe talia ei pentru a o îndruma, apoi o lăsă să alunece suficient cât să îi aprindă dorinţa. Când ajunseră la trăsură, era deja tentată să-l invite acasă la ea şi să nu îi mai pese de prudenţă. Văzu însă chipul impasibil al lui Terence în timp ce îi pregătea scara, iar asta o făcu să se gândească de două ori. Când Terence se aşeză în spatele trăsurii, David o ajută să urce.

— Nici tu nu ai răspuns la întrebarea mea de mai devreme.

— Care dintre ele? rosti ea în timp ce se aşeza pe

banchetă.

Se aplecă spre ea, prin uşa deschisă, şi îi spuse:

— Cât de apropiat îţi este Godwin?

Râse. Era groaznic, dar se bucura să-l vadă pe David comportându-se ca un iubit gelos. Oare să-i spună adevărul? Sau să-l mai chinuie puţin? Alese adevărul.

— Să zăcem că nu mi-a fost niciodată un prieten la fel de apropiat precum mi-ai fost tu.

Păru uşurat.

— Bine. O mai privi o dată din cap până în picioare, cu subînţeles. Foarte bine, căci intenţionez să-ţi fiu un prieten şi mai apropiat.

Deşi nu era deloc înţelept, se bucura de asta.

— Noapte bună, David! spuse ea încet, bucurându-se în secret de frustrarea provocată de dorinţa nesatisfăcută care îi întuneca chipul.

Și ea îi împărtăşea sentimentele.

— Pe mâine, dulceaţă! Închise uşa, apoi strigă către vizitiu: Du-te!

În timp ce trăsura se îndepărta, nici Charlotte, nici David nu îl observară pe Richard Linley ascuns în umbră, pe scările care dădeau spre pivniţă. Asistase la toată scena, iar chipul lui era desfigurat de furie.

Capitolul 14

David îşi petrecu noaptea lungă şi rece visând-o pe Charlotte în patul lui, visând la pielea ei de porţelan şi la roşeaţa din obraji, în timp ce-şi satisfăceau cele mai îndrăzneţe fantezii. Se trezi excitat şi nervos, mâna lui făcând deja ceea ce trupul îi cerea. După ce se calmă, rămase întins pe spate, cu faţa la tavan, încercând să-şi tempereze bătăile inimii. Ce se întâmpla cu el? De ce se afla în acelaşi loc ca acum 18 ani, mai obsedat de Charlotte ca niciodată?

Crezuse că reuşise să o uite după ce se însurase.

Hotărât să înceapă o viaţă nouă alături de Sarah, îşi propusese să uite de el şi de Charlotte. Deşi speranţa unui mariaj decent dispăruse, reuşise să se simtă bine în prezenţa prietenilor lui, implicat în proiectarea clădirilor, în investiţii.

Se convinsese chiar că reuşise să scape de pasiunea nebunească pentru Charlotte, iar faptul că îi scria ca un prieten complet dezinteresat reuşise să mai astâmpere intensitatea dorinţei din tinereţe, transformând-o într-o simplă afecţiune.

Ce naiv fusese! Dorinţa lui era mai arzătoare ca niciodată. Având în vedere ceea ce ea spusese şi făcuse cu o seară înainte, era evident că şi ea simţea la fel. Îi oferise suficient de multe şanse să protesteze, iar ea vorbise numai despre implicaţii. Îşi întinse picioarele în pat. Atât timp cât şi ea îşi dorea asta, el se putea ocupa fără probleme de implicaţii.

Se îmbrăcă şi porni spre periferia Londrei. Trebuia să se mai oprească de câteva ori înainte să ajungă la Richmond pentru a o lua pe Charlotte să viziteze acele proprietăţi. Din fericire, era o zi cu soare, ceea ce însemna că îşi putea lua faetonul, având astfel loc numai pentru ei doi. Lacheul ei pugilist trebuia să rămână acasă, iar astfel puteau fi din nou singuri. Slavă Domnului!

Ajunse la şcoală dimineaţa târziu şi îl găsi pe Terence alergând spre uşă, în timp ce Charlotte vorbea cu cineva înăuntru, pe un ton ridicat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David când îl întâlni pe lacheu pe trepte.

— Doamna Harris l-a întâlnit pe domnul Watson în timp ce se afla pe proprietatea de vizavi, iar el i-a spus nişte lucruri groaznice despre vânzare. Mă îndrept acum spre biroul avocatului să văd dacă i-a răspuns vărul ei la scrisoare.

Vorbise cu posibilul cumpărător al lui Pritchard? La naiba! Ultimul lucru pe care David şi-l dorea era ca ea să-şi bage nasul în treaba asta. Nu ştia exact cât de multe aflase Watson despre înţelegerea lui cu Pritchard sau ce i-ar fi

putut spune individul despre asta.

— Este foarte supărată, domnule, continuă Terence. Nu cred că este cel mai bun moment pentru a veni în vizită.

— O să fiu prudent.

Cel puţin până când putea rămâne singur cu ea să o întrebe.

Continuând să urce scările, o auzi mânioasă în foaier, plângându-se majordomului.

— Viermele ăla ar trebui împuşcat! Cum îndrăzneşte să-mi vorbească astfel? Este la fel ca domnul Pritchard, jur!

David intră în şcoală, dar ea era prea nervoasă ca să observe. Rar o vedea pe Charlotte foc şi pară, cu buclele tremurându-i pe sub bonetă, gesticulând fervent.

— Şi oare ce a vrut să spună cu insinuările lui despre vărul Michael? strigă ea.

David simţi un fior rece pe şira spinării, iar atunci majordomul îl observă.

— Doamnă, rosti bărbatul încet.

Ea îl ignoră.

— Nenorocitul a insinuat că se aşteaptă ca pe viitor să facă afaceri cu vărul meu.

— Doamnă, aveţi un vizitator! o întrerupse majordomul.

Asta îi atrase atenţia. Când se întoarse şi îl văzu pe David acolo, rămase cu gura căscată.

— David!

— Bună dimineaţa, Charlotte! spuse el prudent. Am nimerit într-un moment prost?

— Nu… eu… Mă bucur să te revăd.

Având în vedere modul în care chipul ei se transformase, nu părea să fi aflat adevărul.

Slavă Domnului! Bătăile inimii începură să i se accelereze numai la vederea ei îmbrăcată în acea rochie din mătase roşie. Avea un desen floral, discret, de la corsaj până la tiv, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă rochia se desfăcea şi cât de mult i-ar fi trebuit pentru a face asta… cu dinţii. Trebuia să înceteze să se gândească la modalitatea în care avea să o dezbrace. În acest moment

aveau probleme mai importante de rezolvat.

— Eşti gata să mergem să vedem proprietăţile?

Ea privi nervoasă spre uşă, acolo unde faetonul aştepta.

— Acum?

— Am stabilit să mergem în această dimineaţă, iar vremea este foarte plăcută. M-am gândit că am putea profita din plin de ea. David îi întinse braţul. Mergem?

— Abia am avut timp să mă uit peste listă.

— Fără scuze, Charlotte. Apoi vorbi în şoaptă: în plus, o să ne ofere şansa de a încheia… discuţia de ieri-seară din bibliotecă.

Se înroşi. Asta îi acceleră şi lui pulsul. Dar, chiar în momentul în care el se temea că avea să spună ceva care o putea face să se răzgândească, ea îşi îndreptă umerii.

— Foarte bine. Dă-mi numai o clipă să găsesc un înlocuitor cât sunt plecată.

— Mă pot ocupa eu de asta, doamnă, dacă doriţi, spuse majordomul cu bucurie.

Cel puţin David avea unul dintre servitori de partea lui.

— Oh, bolborosi ea. Mulţumesc!

În numai câteva clipe, erau deja plecaţi. În timp ce David îşi conducea faetonul, îşi dădu seama că ea era în continuare agitată. Aşteptă până ce se îndepărtară, pentru a deschide subiectul.

— Am auzit că ai avut divergenţe cu Watson.

Înjură printre dinţi, deloc tipic pentru o doamnă. El nu se putu abţine să nu râdă.

— În ultimii ani, vocabularul ţi s-a îmbogăţit considerabil.

— Nu este amuzant.

— Personal, mi se pare foarte amuzant. Rar are cineva ocazia să audă înjurând o directoare de şcoală atât de respectată.

— Atunci ar fi trebuit să fii acolo când am vorbit cu domnul Watson, spuse ea cu tristeţe. Mi-e teamă că… mi-am pierdut cumpătul într-o oarecare măsură.

— Într-o oarecare măsură?

Îl privi fix.

— Foarte bine. Recunosc că am ţipat la el. Nu mă poţi învinui, individul e diavolul în persoană.

— Ce a zis Watson? întrebă David cu emoţie, rugându-se ca ea să aibă încredere în el. Simţind că îl fixa cu privirea, se strădui să pară foarte puţin interesat, concentrându-se să conducă faetonul pe drumul denivelat.

Îşi dădu seama că ea decisese să aibă încredere în el când se sprijini de braţul lui şi oftă adânc.

— A confirmat ce ai spus despre licenţă. Când mi-am ieşit din minţi, mi-a dat de înţeles că vărul Michael se joacă cu mine.

El simţi un gol în stomac din cauza fricii.

— În ce fel?

— Domnul Watson părea să creadă că şi proprietatea mea era de vânzare.

Probabil înţelesese greşit. Nu avea niciun sens, Pritchard nu putea vinde.

— Îl cunoaşte pe vărul tău? zise David, întrebându-se cât de mult ştia Watson despre situaţia lui cu Pritchard.

— Nu am îndrăznit să întreb, având în vedere înţelegerea mea cu vărul Michael. Dacă află…

— Ştiu, o să pierzi chiria mică. Atunci ce a zis Watson?

— Era foarte misterios. A spus că proprietarul şcolii intenţionează să facă în curând ceva foarte profitabil şi că aş face bine să eliberez clădirea înainte să mă arunce în stradă.

Ah, asta avea sens. Trebuia să-i mulţumească lui Watson pentru că o avertizase.

— Bărbatul ştie ce zice. Într-o zi, vărul tău o să înceteze să te sponsorizeze.

— Chiar dacă o să facă asta, nu o să mă arunce niciodată în stradă fără să îmi dea timp să pot face alte aranjamente, spuse ea cu fermitate. Domnul Watson face ameninţări în van pentru a mă pune pe fugă. Nu vrea să ne aibă vizavi, plângându-ne de cursele lui de cai.

David zâmbi.

— Eşti sigură că asta-i tot? Vărul tău încă este un străin pentru tine, la fel motivele lui. Nu ştii de ce îţi cere o chirie atât de scăzută.

Îşi prinse boneta în timp ce trecură peste o groapă.

— Nu îl cunoşti.

— Nici tu.

— Dar îi cunosc caracterul.

David înjură printre dinţi. Câte lucruri nu cunoştea despre caracterul lui!

— Nu ai cum să înţelegi, David. Când am pus şcoala pe picioare, aveam numai 22 de ani. Până atunci, fusese doar un vis şi m-am gândit că e nevoie de ani întregi de muncă în calitate de profesoară înainte să mă pot gândi să candidez ca director undeva. Oftă adânc. Apoi am primit scrisoarea lui, în care spunea cât de mult regretă că Jimmy m-a lăsat pe drumuri şi că simţea că era de datoria lui să îndrepte lucrurile. Privi câmpurile pe lângă treceau. Tu ştii mai bine decât oricine cât de puţin meritam ajutorul lui.

Dumnezeule, cum putea suporta să o audă vorbind astfel?

— Charlotte…

— Nu, lasă-mă să termin. Îşi strânse bareta săculeţului. Acum ştiu că probabil nu este vărul soţului meu. Poate că este unul dintre prietenii soţului meu care s-a îmbogăţit sau un bărbat bogat a cărui fiică a fost la şcoala mea. Îşi îndreptă umerii. Nu îmi pasă cine este. M-a ajutat să mă pun pe picioare şi să-mi transform viaţa în ceva minunat. A văzut cât de mult valoram şi a crezut în mine ca nimeni altul. Fără el, nu mi-aş fi realizat niciodată visul la o vârstă atât de fragedă.

Visul ei? Dumnezeule! Dacă Charlotte nu putea fi convinsă să-şi închidă şcoala după ce se mărita cu el? Dacă era mai mult decât o sursă de venit pentru ea? Nici măcar nu se gândise la asta. Ea însă nu avea să fie atât de naivă să creadă că putea fi soţia unui viconte şi, în acelaşi timp, să conducă o şcoală de fete. Urma să aibă responsabilităţi sociale şi de altă natură. Charlotte putea înţelege asta, sigur avea să o facă.

— Vezi tu, spuse ea încet, nu o să tolerez să vorbească cineva de rău despre vărul meu. Îi datorez totul acestui bărbat, oricine ar fi el.

Tresări când auzi veneraţia din vocea ei. Nu îi venea să creadă, era gelos pe el însuşi! Se simţea şi mai rău ştiind că individul pe care era gelos nici măcar nu merita recunoştinţa ei. Niciodată nu o făcuse.

„Poate că ar trebui să-i spun”.

Dar apoi ea avea să-i urască atât pe el, cât şi pe Michael. Îl putea îndepărta definitiv, iar el nu mai avea cale de întors. Trebuia să meargă înainte, era singura soluţie.

— Deci, spuse ea mai relaxată, căci era evident că pusese capăt subiectului referitor la vărul ei, unde mergem?

— La o proprietate din Hampstead Heath. Apoi mai vizităm vreo două în Acton, care sunt foarte aproape una de cealaltă.

— Da, sunt zone foarte bune.

— Eşti surprinsă?

— Am presupus că având în vedere suma mică de care dispun…

— Crede-mă, niciuna dintre ele nu se află în cea mai bună condiţie. Avantajul este că pe proprietate se află deja ridicată câte o clădire. Astfel, o să ai de ales – dacă decizi să construieşti una nouă, poţi să le demolezi şi să o iei de la zero. Dacă vrei să economiseşti, poţi doar să le renovezi.

— Testamentul lui Sarah permite asta? întrebă ea.

— Testamentul ei permite orice spune executorul judecătoresc. La propriu. Important este ca acea clădire să îi poarte numele. Astfel, urmezi litera legii testamentul ei. Trase frâiele. Nici eu nu le-am văzut pe primele două. Clădirile s-ar putea să nu fie într-o condiţie suficient de bună pentru a fi renovate sau poate că nu sunt suficient de mari pentru ce ai tu nevoie.

Se apropiară de Kew Bridge, care trecea peste Tamisa. Brusc o simţi tresărind. Atunci îşi aminti de teama ei de apă.

— Eşti bine? întrebă el, încetinind caii.

— Da. Îi zâmbi cu subînţeles. Nu-mi vine să cred că ţi-ai amintit de… ciudăţenia asta a mea prostească.

— Nu este prostească. În general, îmi amintesc când îmi plânge o femeie în braţe. Nu-mi amintesc să mi se mai fi întâmplat. Cel puţin nu din cauza fricii, o tachină el.

Îi zâmbi curajoasă.

— Nu am o problemă cu asta. Trec podul de fiecare dată când merg în oraş. M-am obişnuit.

Observându-i paloarea, o privi sceptic.

— Nu pari obişnuită.

— O să fiu bine, promit. Treci odată!

— Foarte bine. Îi luă mâna pentru a o sprijini şi dădu bice cailor. Să ştii că nu o să permit nimănui să te rănească.

— Ştiu.

Când trecură peste Tamisa, îl strânse atât de tare de braţ, încât el se întrebă dacă nu cumva avea să rămână cu vânătăi. Îndată ce trecură, ea se relaxă, deşi continuă să-l ţină de braţ.

— Ţi-am mulţumit pentru că mă duci să văd proprietăţile?

El pufni.

— Până acum te-ai comportat de parcă vreau să îţi fac rău.

Ea râse.

— Nu mă pot abţine, deoarece urăsc ideea de a muta şcoala. Îl strânse de braţ. Însă o să fiu deschisă. Mă bucur că tu eşti cel care mă însoţeşte. Vezi? Pot fi rezonabilă.

— Corect.

Rezonabil ar fi fost dacă i-ar fi permis să se ocupe el de asta de acum înainte. Iar acest lucru se putea întâmpla numai dacă o convingea să se mărite cu el.

„Pe rând. Mai întâi, culcă-te cu ea. Căsătoria o să vină ca o consecinţă”.

Odată ce se căsătoreau, cu siguranţă problema şcolii nu avea să mai conteze. Cel puţin aşa spera el, însă când ajunseră la prima proprietate şi agentul le-o prezentă, David îşi dădu seama că avea să fie mai greu decât s-ar fi aşteptat să o convingă să mute şcoala. După ani petrecuţi

într-o clădire în stil elizabetan, acum avea aşteptări nerealiste. Chiar înainte să intre, Charlotte se plânse că terenul era prea mic, că drumul era prost şi că nu avea copacii potriviţi.

— O să poţi planta copaci, sublinie el.

— Da, dar o să fie nevoie de ani întregi pentru a ajunge la înălţimea celor care se află momentan pe proprietatea care ne găzduieşte acum.

Deja îl irita la culme.

— Ce-ai zice dacă aş aranja gardul viu astfel încât să pară nişte copaci? se oferi el.

— Foarte amuzant. Să ştii că pomii sunt foarte importanţi, asigură umbră.

— Desigur, umbra este esenţială pentru educaţia tinerelor domnişoară. În curând, o să-mi spui că lumina soarelui face rău.

Charlotte râse.

— Eu prefer copacii.

— Foarte bine. Următoarea proprietate are mulţi copaci.

Astfel, plecară spre Acton. Din nefericire, deşi prima proprietate de acolo avea efectiv o pădure, avea şi grădini mari şi o clădire anostă în stil paladin, care ar fi necesitat îngrijiri permanente. Interiorul era plin de mucegai, pereţii trebuiau vopsiţi, iar tavanul era negru din cauza cenuşii şi a fumului de lumânare. Mai rău, scările trebuiau reparate. Totuşi, cu puţin efort, ar fi putut fi recondiţionată. Nu şi după părerea lui Charlotte.

— Este prea întunecoasă, spuse ea după ce agentul le arătă tot spaţiul. Nu are suficient de multe ferestre.

— Înţeleg, zise David glacial. Exteriorul ultimei proprietăţi are prea mult soare, iar interiorul acesteia are prea puţin. Poate că ar trebui să-ţi explic conceptul de lumină solară. De obicei, rămâne afară. De aceea, pentru interior, avem lumânări.

Îl privi încruntată.

— Vrei să încetezi să mai râzi de mine?

— Nu sunt sigur. Dacă intenţionezi să nu mai spui

lucruri ilare…

— Intenţionez să te las aici şi să merg singură la următoarea proprietate dacă nu te comporţi cuviincios, îl dojeni ea.

— Nu ştii unde este.

— Atunci îţi iau faetonul şi mă întorc singură acasă.

— Ah, sigur nu vrei să ratezi următoarea proprietate.

— De ce?

— Deoarece are o clădire de două ori mai mare decât cea care găzduieşte în prezent şcoala.

Ea oftă.

— Tu chiar ştii cum să ajungi la inima unei femei.

Dumnezeule, spera să fie aşa! Să cutreiere zona rurală împreună îl făcuse să se simtă flămând. Se simţea de-a dreptul nesătul. Numai prezenţa agentului îl împiedică să nu o ia în braţe, să o ducă în faeton şi să o sărute cu aceeaşi dorinţă incontrolabilă cu care se lupta de vreo două ore. Din fericire, niciun agent nu îi aştepta la proprietatea următoare. Zâmbi.

— Presupun că nu putem reveni mâine, spuse ea, în timp ce el se urca la locul lui. Astfel m-aş putea întoarce la şcoală să văd dacă am primit vreo scrisoare de la vărul meu.

Nu exista nicio scrisoare. David aşteptase întâlnirea de astăzi, pentru a şti ce să îi răspundă.

— Îţi garantez că o să adori această proprietate. Se urcă pe locul vizitiului şi luă frâiele. În plus, pentru mine este clar că vărul tău a adoptat tactica neglijenţei. Probabil crede că, dacă o să continue să îţi ignore scrisorile, o să cedezi şi o să pleci.

— Nu vreau să mai aud critici la adresa vărului meu, bombăni ea în timp ce se aşeza. Parcă eşti Terence. Nici el nu are încredere în vărul Michael.

O fixă cu privirea.

— Garda ta de corp nu are încredere în niciun bărbat care se apropie de tine.

— Gardă de corp? Este lacheul unei doamne.

— Poate că de asta l-ai angajat, dar îl foloseşti drept

garda ta de corp.

Ea se juca acum cu bareta săculeţului.

— De ce spui asta?

— Femeile nu angajează de obicei pugilişti pe post de lachei. Îşi întoarse privirea înapoi la drum. Ştiai că a omorât un bărbat în ring?

— Da.

— Şi că a fost judecat pentru asta?

— Şi a fost achitat. Aşa cum trebuia. Dacă boxul nu ar fi fost ilegal, probabil că procesul nici măcar nu ar mai fi avut loc. Merita mai mult, având în vedere modul în care l-a învins pe Jim Belcher la Salisbury.

David o privi mirat.

— Nu-mi spune că urmăreşti boxul.

Ridică din umeri.

— Obişnuiam să o fac, când trăia Jimmy. Se entuziasma prea tare şi îi ceream mereu să mă ia cu el pentru a-l împiedica să nu parieze excesiv. Însă nu meciurile urmăream. Erau puţin cam sângeroase pentru gustul meu. O clipă, tăcu. Mai ales când se luptau femeile.

Adevărul îl lovi brusc, atât de dureros încât simţi o presiune în capul pieptului.

— Tatăl tău obişnuia să o lovească pe mama ta?

Se întoarse spre el.

— Poftim? Nu!

— Nu? insistă el, căci nu o credea.

Ea oftă.

— Nu, dar… era cât pe ce de câteva ori. De obicei, prefera pedepsele mai subtile.

Având în vedere că nenorocitul nu ezitase să îşi ameninţe fiica ani la rândul cu ceea ce o îngrozea mai tare, David îşi putea imagina foarte bine genul de pedepse pe care i le aplica mamei ei.

O vreme, nu-şi spuseră nimic.

— Când eram mică, obişnuiam să mă rog să intervină cineva şi să ne apere, mai ales când tata îi spunea lucruri teribile mamei, rosti ea încet. Credeam că, dacă vreun bărbat ne-ar putea lua apărarea măcar o dată în faţa lui, o

să înceteze să ne trateze astfel. Desigur, nimeni nu a făcut-o.

David îşi dori din nou ca el să fi fost alături de ea.

— Şi oricum, continuă ea, probabil nu ar fi funcţionat. Nu ar fi făcut decât să-l înfurie şi mai tare.

Când crescuse, angajase un lacheu care ar fi putut, la ordinele ei, să alunge pe oricine. Dar înainte…

— De aceea te-ai măritat cu Harris?

— Ce vrei să spui?

— Te-ai măritat cu el pentru că aveai nevoie să te apere de tatăl tău după apariţia scrisorii? David îşi dădu seama că, dacă ea nu ar fi trimis scrisoarea la ziar, nu s-ar fi gândit la pedeapsa pe care i-ar fi aplicat-o tatăl ei. Asta presupunând că tatăl tău a bănuit cine a scris-o, adăugă el.

— Oh, a bănuit, spuse ea îngândurată. A ştiut imediat că eu am fost.

Îl trecu un fior rece.

— De aceea ai fugit cu Harris.

— Da, recunoscu ea. Chiar în acea zi. În timp ce tata încă o certa pe mama din cauza asta, Jimmy a venit la mine şi m-a găsit singură în grădină, îngrijorată de ceea ce avea să se întâmple. S-a oferit să mă ia cu el. Ştiam că tata o să mă închidă pentru totdeauna dacă nu aş fi profitat de şansa de a pleca atunci, aşa că am făcut-o.

David strânse cu putere frâiele. Harris o ceruse în căsătorie pentru că el nu o făcuse. Deoarece el fusese prea laş, îngrijorat de propria reputaţie şi prea mândru să afle de ce Charlotte se transformase peste noapte din iubita lui în cel mai aprig duşman.

— Băiat deştept, Jimmy ăsta, spuse el răguşit.

Ajunseră la următoarea proprietate. Opri în faţa clădirii şi se întoarse spre ea.

— A ştiut să profite de vulnerabilitatea ta.

— Nu s-a întâmplat aşa.

— Nu? Nu a profitat oare de zestrea şi de moştenirea ta?

— Da, dar nu a făcut-o din acest motiv.

— Serios? Atunci nu este Harris motivul pentru care le

înveţi pe elevele tale că trebuie să evite cu orice preţ vânătorii de averi?

— Nu.

Înainte să poată răspunde la acea remarcă surprinzătoare, ea coborî din faeton şi se îndreptă spre treptele casei.

Dând frâiele grăjdarului, alergă după ea cu un sentiment de teamă.

— Atunci care este motivul?

Se opri în capătul scărilor.

— Unde este agentul?

Asta îl distrase momentan.

— Nu este. Proprietarul mi-a dat cheia. Nu a vrut să bată tot drumul doar pentru a ne arăta proprietatea. Mi-a zis să mă uit liniştit.

Când îşi dădu seama ce ar fi putut presupune asta, inspiră adânc.

— Deci… avem locul ăsta numai pentru noi?

El descuie uşa.

— Exact. Deschizând uşa, o privi cu subînţeles. Intrăm?

Privi în direcţia în care grăjdarul ducea faetonul, spre cel mai apropiat grajd, şi brusc se simţi învăluită de panică. Sentimentul fu înlocuit imediat de un zâmbet discret.

— De ce nu?

El îşi simţi pulsul accelerându-se. O conduse înăuntru, apoi închise uşa şi o încuie. Nu uitase însă de conversaţia lor anterioară. Sprijinindu-se de uşă, îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Răspunde la întrebare, Charlotte. Dacă Harris nu a inspirat acea lecţie, atunci cine a făcut-o?

— Regret să-ţi spun, David, mărturisi ea fără să-l privească. Tu ai făcut-o.

Capitolul 15

Charlotte se întoarse şi-l văzu pe David roşu de mânie.

— Pe dracu', bombăni el.

— Te rog, trebuie să înţelegi că…

— La naiba, nu te-am curtat pentru banii tăi!

— Ştiu, spuse ea cu blândeţe. Mă rog, ştiu acum.

Părea că trecutul îl bântuia. Nu suporta să vadă asta, să ştie că îl judecase greşit în urmă cu mulţi ani.

Îndreptându-se de spate, privea podeaua de marmură a sălii.

— Pe atunci, credeam că te-ai prefăcut că ţii la mine pentru a pune mâna pe averea mea. Am crezut asta ani la rând. Nu a ajutat prea mult nici faptul că te-ai însurat cu Sarah pentru banii ei.

— Pentru că nu am avut de ales, bombăni el, mergând în urma ei.

— Acum înţeleg. Giles mi-a explicat foarte bine.

— Aseară mi-a spus că, acum câţiva ani, v-aţi întâlnit la un eveniment. Pe el l-ai crezut când ţi-a spus că nu m-am culcat cu Molly, şi totuşi mie nu mi-ai oferit şansa de a-ţi explica.

— Nu crezi că de atunci nu m-a chinuit lucrul ăsta? Se opri, simţind un gol în stomac când îşi aminti efectul pe care mărturisirea lui Giles din acea seară îl avusese asupra ei. Oricum mă simţeam prost pentru că scrisesem acea scrisoare îngrozitoare care a ajuns să fie publicată, dar când mi-am dat seama cât de mult m-am pripit…

Suspină. El se apropie de ea. O cuprinse de talie şi o trase în braţele lui.

— De ce nu ai venit la mine? De ce nu m-ai întrebat despre Molly?

— Pentru că am fost proastă, tânără şi îngrozită de tatăl meu. Am crezut că voi doi… că tu i-ai spus, iar el o să mă oblige să…

— Dumnezeule, dulceaţă! spuse el grav. Nu ţi-aş fi făcut niciodată una ca asta.

— Înţeleg asta acum. Când am trimis scrisoarea, o parte din mine se ruga să vii la mine după ce o citeşti,

spuse ea aproape şoptit. Mi-am dorit atât de mult să dovedeşti că greşeam, şi totuşi nu am îndrăznit să cred…

— În schimb, a ajuns în ziare, iar eu am fost prea mândru şi îngrozit pentru a încerca să te recâştig. Ce prost am fost! Angoasa din vocea lui era inconfundabilă. Ţi-a spus fratele meu cel guraliv ce i-am făcut când mi-a spus că, de fapt, el se culcase cu Molly în noaptea aceea?

Îl cuprinse de mâna care îi îmbrăţişa talia.

— Nu, răspunse ea.

— I-am dat o bătaie soră cu moartea.

Mirosul parfumului său înţepător o sufoca, iar când el îi sărută urechea, ea simţi pulsul accelerându-i-se.

— Mult timp nu ne-am vorbit deoarece eram foarte furios. Din cauza lui am pierdut singura femeie la care am ţinut vreodată.

Cuvintele tandre o făcură să-i tresalte inima. Se convinsese că relaţia lor putea funcţiona, că era posibil să aibă o relaţie atât timp cât nu i-ar fi permis inimii să o conducă. Trebuia să se protejeze. Avea atât de multe motive, încât nu voia să aştepte mai mult de la el.

Când îi vorbi despre ce simţea, speranţele îi crescură periculos de mult. Nu îndrăznea să creadă. În schimb, se întoarse în braţele lui şi îi atinse buzele cu degetul.

— Ştt, gata cu vorba!

Apoi buzele ei înlocuiră degetul.

El ezită o fracţiune de secundă, apoi, oftând, o sărută cu patos, lipindu-se de ea, în timp ce limbile lor se contopeau. Continuând să o sărute, îi desfăcu fundele rochiei, una câte una.

Ea nu protestă, ci îşi trecu mâinile peste gâtul lui, în timp ce el îi desfăcea corsajul şi-l împingea spre talie, pentru a-i putea mângâia sânii prin cămăşuţă, jucându-se cu sfârcurile care se întăriseră sub atingerea degetelor lui. Când încercă să-i dea jos haina, el spuse:

— Nu aici.

Simţi că i se opreşte inima.

— Dar am crezut că… Am crezut că vrei…

— Vreau, o lămuri el imediat. Dar nu aici. Am aşteptat

jumătate din viaţă să te am şi nu vreau să o fac aici, pe podeaua rece. Prinzând-o de talie, o conduse spre o uşă deschisă. Vino, dulceaţă! Pe aici.

Câteva secunde mai târziu, o conduse într-un salon mic. Charlotte privi în jur, plină de dorinţă. Acolo se aflau numai un scaun şi o masă şubredă pe care se afla un coş de picnic. Cea care îi dădu de înţeles ce se petrecea fu salteaua de paie din faţa şemineului.

— Tu… ai plănuit asta? îl acuză ea, apoi îşi dădu seama cât de prostesc sunase.

Casa încuiată, comentariul lui de la şcoală… Desigur că plănuise totul.

Zâmbindu-i viclean, David îi dădu drumul şi merse să aprindă maldărul impresionant de lemne din şemineu.

— Eu mereu am un plan. Încercă de mai multe ori cremenea, până când scânteie. Ar fi trebuit să ştii asta despre mine.

Râse când îşi aminti de picnicul de pe Insula Şeii pe care i-l pregătise cu mulţi ani în urmă.

— Iar eu mă gândeam cât de neruşinaţi suntem pentru că facem asta în casa unui străin. Să mă simt flatată sau insultată că ai fost atât de sigur că o să accept?

— Sigur? Clătinând din cap, aprinse un foc micuţ. Niciun bărbat nu a mai fost vreodată atât de sigur în privinţa unei femei. Se ridică şi-i întâlni chipul care nu trăda nicio emoţie. Cred că este bine să fii mereu pregătit. Dar am zis că sentimentul trebuie să fie reciproc, şi am vorbit serios. Dacă vrei să pleci…

— Nu, îl întrerupse ea.

El se apropie cu ochii scânteindu-i, îşi dădu haina jos şi o aruncă pe singurul scaun.

— De ieri nu mă pot gândi la altceva decât la momentul în care o să fac dragoste cu tine.

Adevărul era că nici ea nu se putuse gândi la altceva.

— Nu te temi că ar putea veni cineva…

— Nu, spuse el apropiindu-se şi mai mult. Suntem singuri aici, îţi jur!

— În cazul acesta…

Ea începu să-şi desfacă restul fundelor, dar el o opri.

— Lasă-mă pe mine, şopti. Nici nu ştii de câte ori mi-am imaginat că te dezbrac.

În timp ce el desfăcea fundele una câte una, ea simţea că i se tăia respiraţia. Era fericită că şi el era la fel de tulburat.

Cumva, într-un mod pervers, acest lucru o făcea mai îndrăzneaţă, îi desfăcu nasturii cămăşuţei, simţindu-şi pulsul accelerându-i-se la gândul că avea să-l vadă gol pentru prima dată.

— Presupun că proprietarul acestei case elegante nu ştie că ţi-ai însuşit-o pentru o aventură clandestină.

Îşi dădu jos cămăşuţa.

— Sigur că nu. Dar nu cred că i-ar păsa. Dacă ar fi fost în locul meu, ar fi făcut acelaşi lucru.

Rămase perplexă.

— Cine este? întrebă ea în timp ce îşi dădea jos rochia şi jupa, pe care le aruncă apoi pe scaun, alături de haina lui.

— Stoneville.

Trecu în spatele ei pentru a-i desface şnurul, iar ea îi putu simţi respiraţia fierbinte pe gât.

— Stoneville!

Lord Stoneville nu era numai prietenul lui David, ci şi un prieten al şcolii, alături de Anthony şi Simon Tremaine, duce de Foxmoor. Dar de ce…

— A rămas fără fonduri şi a decis să scape de locul acesta. I-am spus că o să vin să arunc o privire. După ce îi desfăcu şi corsetul, el trecu din nou în faţa ei. Am omis să-i spun că o să mă însoţeşti, desigur, dar din fericire se distra prea bine la oraş pentru a veni să ne prezinte proprietatea.

— Ce noroc, spuse ea tremurând, simţindu-se foarte expusă numai în cămăşuţă.

Înainte să îi poată înlătura ultima urmă de modestie, ea continuă să-l dezbrace, simţind nevoia să-şi ţină mâinile ocupate şi gândurile departe de propria nervozitate. Trecuseră atâţia ani de când avusese ultima dată relaţii intime cu soţul ei! Dacă nu îl putea satisface pe David?

Mereu avusese mai multă experienţă decât ea.

Îi înlătură lavaliera şi îi desfăcu nasturii cămăşii, dezvelindu-i pieptul. Când se întoarse să-i descheie pantalonii, bărbăţia lui se întări imediat la atingerea ei.

Trecându-şi mâinile prin părul ei, el îi desfăcu agrafele.

— Îţi dai seama că nu te-am văzut niciodată cu părul desprins? Atingându-i încheietura, îi ridică o buclă şi i-o prinse în pumn, apoi îi gâdilă faţa cu ea, sărutând-o. Mereu m-am întrebat cum ar fi să te am în faţa mea cu părul desprins, ca o Lady Godiva renăscută.

Imaginea o impulsionă atât de mult încât îi descheie nasturii pantalonilor cu şi mai multă grabă şi cu destulă îndemânare, având în vedere că el era deja foarte excitat. Cine ar fi crezut că David era un romantic? Cu fiecare cuvânt reuşea să mai doboare o cărămidă din zidul ei de apărare, iar ei părea că nu îi păsa. El era acolo, cu ea. Doar de asta îi păsa.

Între timp, el îi descheiase cămăşuţa şi i-o ridicase, obligând-o să se oprească suficient cât să o poată da jos. Odată dezbrăcată în faţa lui, el se dădu un pas în spate.

— Lasă-mă să te privesc, Charlotte, înainte să-mi pierd minţile.

Trecuseră mulţi ani de când nu mai stătuse astfel în faţa unui bărbat, fiind conştientă că nu mai era la fel de tânără ca atunci. David se obişnuise cu femei mai tinere în patul lui, căci Sarah avea numai 26 de ani când murise. Oare avea să-i pese că sânii ei nu mai erau atât de fermi şi de ridicaţi? Sau că avea puţină burtă?

O privi cu admiraţie.

— Dumnezeule, dulceaţă, ce privelişte! spuse el răguşit.

— Crezi? spuse ea râzând. În ultima vreme nu prea mi s-a mai părut astfel.

— Atunci înseamnă că nu ai acordat atenţie listei lungi de admiratori. În tonul lui se simţi gelozia. Te asigur că nu calităţile tale de profesoară sunt cele care îi încântă.

Complimentul o încântă, chiar dacă era exagerat. O

listă lungă de admiratori… Nu observase asta.

— Şi te consideri unul dintre admiratorii mei, domnul meu? întrebă ea reticentă.

— Sper ca în curând să mă pot considera chiar mai mult de atât, şopti el apropiindu-se de ea.

Ea îi zâmbi.

— Oh, nu, nu încă! Este rândul meu să te privesc.

După ce îi dădu jos cămaşa, îşi plimbă degetele încet pe pieptul lui lat, coborând lent, pentru a-i scoate pantalonii şi lenjeria intimă. Apoi se îndepărtă şi ea pentru a-l privi pe cel pe care îl dorise atât de mulţi ani.

Nu fu surprinsă să-l descopere atât de bine făcut, cu muşchi foarte bine definiţi şi cu o talie foarte fermă pentru un bărbat de vârsta lui. Mărimea bărbăţiei lui însă o lăsă cu gura căscată. Fie Jimmy nu era atât de dotat precum crezuse ea, fie David era dotat din cale afară.

Era mai păros decât soţul ei, ceea ce îi accentua masculinitatea şi îl făcea să pară periculos, mai ales când o strânse în braţe cu o poftă de netăgăduit, sărutând-o cu o pasiune ieşită din comun.

Mângâindu-i sânii fără ruşine, îi făcu pulsul să se accelereze, în timp ce ea îi explora fiecare parte a corpului. Coapsele şi fesele era la fel de musculoase, precum ale unui bărbat care îşi petrecea mult timp călărind.

Într-o clipă, începură să se sărute şi să se atingă cu înfrigurare, până când o întinse pe salteaua de paie din faţa şemineului şi îi desfăcu picioarele pentru a-şi face loc. Îi mângâie cu mădularul lui lung, excitat zona intimă, accentuându-i dorinţa. Când însă se rezumă numai la atât, făcând-o să-i cuprindă coapsele pentru a-l forţa să o facă a lui, îi şopti:

— David, te rog, te vreau… înăuntrul meu.

El zâmbi.

— Intenţionez să te mai chinui o vreme, dulceaţă, pentru a mă răzbuna pentru tortura la care m-ai supus în ultimele zile.

— Să nu îndrăzneşti, şopti ea, deşi ideea de tortură la care se gândise nu îi displăcea.

— Asta, bolborosi el, ignorându-i protestul, este pentru seara trecută.

Începu să-i sărute sânii, unul câte unul, suflând uşor pe sfârcurile ude, încât Charlotte crezu că avea să ţipe.

— Ce am făcut noaptea trecută?

David respira din ce în ce mai greu.

— Ţi-ai afişat sânii frumoşi prin faţa mea fără să mă laşi să-i sărut.

— Ştii de ce, spuse ea, uşor nemulţumită.

Mângâierile lui o făceau să-şi piardă minţile.

— Data viitoare când o să vii la cină, dulceaţă, o să mă asigur ca niciuna dintre rudele mele să nu fie acasă. Ochii îi scânteiară. Iar pe tine o să te am la desert.

Aplecându-se asupra ei, sprijinindu-se pe antebraţ, începu să-i mângâie pielea cu atâta delicateţe încât ea abia se mai putu abţine.

— Şi asta, spuse el, învăluind-o într-o plăcere nebună, este pentru că m-ai împiedicat ieri după-amiază să te am pe canapea.

Îşi lăsă două degete să alunece uşor în ea, în timp ce degetul mare îi tachina mugurul, până când o făcu să tremure şi să geamă sub el, fiind pe culmile extazului.

— Eşti diabolic, spuse ea. Pot şi eu să fiu aşa, să ştii. Îşi lăsă mâna să alunece uşor, până când îi descoperi mădularul deja excitat, şi începu, cu mişcări dibace, să îi ofere plăcere. Asta, domnule, este pentru că m-ai ademenit aseară, chiar dacă ştiai că nu putem face nimic.

El gemu.

— Nu face asta!

— De ce? De ce numai tu poţi juca astfel?

Gemând, îi prinse mâna.

— Bine. Ai câştigat.

Se arcui sub el, zâmbindu-i senzual.

— Atunci dă-mi premiul!

Îndemnul fu suficient pentru a o pătrunde, cu mişcări lente şi delicioase, făcând-o să tremure.

— Ah, Dumnezeule, Charlotte, eşti atât de strâmtă şi de fierbinte…

Numai simplu fapt că în sfârşit se afla în ea, că îi vedea pofta cu care împingea, până când se uniră într-o manieră atât de intimă, încât avea senzaţia că inima lui bate în trupul ei, o făcu să atingă orgasmul.

— Eşti bine? spuse el, dându-i timp să se acomodeze.

Ea îi sărută gâtul, arcuindu-se sub el.

— Ia-mă! şopti ea. Te rog, acum, te rog…

Gemând, începu să se mişte, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, până când începu să împingă cu atâta forţă încât făcea podeaua să vibreze.

— Da, aşa! Îşi înfipse unghiile în braţele lui. Te pricepi… foarte bine la asta.

El râse.

— Nici tu nu eşti mai prejos, doamnă Harris, o tachină el în timp ce îi săruta fruntea, părul, umărul. Nu am bănuit niciodată, nu am crezut…

— Nici eu.

Jimmy fusese un amant bun, având în vedere cât de lipsită de experienţă era ea. Dar, chiar şi când o făcuse să strige în pat, fusese mereu conştientă de faptul că nu i se dăruise în totalitate. Acum ştia de ce. Acea parte îi aparţinea lui David, iar el părea să şi-o revendice cum trebuia.

O scotea din minţi, iar vorbele dulci pe care i le şoptea nu făceau decât să-i sporească plăcerea. Îi îndepărtă şi mai mult picioarele până când reuşi, cu fiecare mişcare, să-i atingă punctul sensibil, urcând-o pe culmi tot mai înalte în timp ce o poseda cu toată forţa.

— Cerule, David, şopti ea, încordându-se şi străduindu-se să-şi reţină eliberarea. Da, oh, da…

— Charlotte, scumpa mea… Charlotte, şopti el, apoi împinse atât de mult încât ea atinse extazul.

Trupul i se încordă în jurul mădularului său, iar cu un strigăt grav, se eliberă şi el.

Atinsese un orgasm cum nu mai avusese vreodată. Simţea inimile bătându-le în acelaşi timp, şi pentru prima dată înţelese semnificaţia jurămintelor de nuntă, „și vor fi amândoi un trup”.

Reuşise să doboare zidul cu care se înconjurase şi, de data asta, avea să-i fie aproape imposibil să-l mai ţină la distanţă.

Capitolul 16

Plin de satisfacţie, David stătea întins pe saltea, cu Charlotte în braţe. După atâţia ani, în sfârşit era a lui. Nu avea să o mai lase să plece. Nu avea să-i permită nici măcar vărului Michael să intervină între ei. Îşi dorea să nu îl şi inventat niciodată pe individ. Însă, dacă nu ar fi făcut-o, probabil nu ar mai fi avut această ocazie cu Charlotte.

— De ce te-ai încruntat? întrebă ea relaxată.

Îşi ridicase capul de pe umărul lui şi îl privea cu atâta determinare, încât îi făcu pulsul să i se accelereze. Unul dintre picioarele ei surprinzător de lungi era aşezat peste genunchiul lui, iar sânii ei catifelaţi se sprijineau pe pieptul lui. Avea nişte sâni atât de frumoşi, plini şi rotunzi, cu sfârcuri roz, mari! Numai gândul că i le-ar putea gusta din nou îi făcu mădularul să se trezească din adormire.

— Mă gândeam când putem facem asta din nou, spuse el, mângâindu-i unul dintre sânii încântători.

— Putem? îl tachină ea. Eu sunt deja gata.

— Ştiu, spuse el sec. Femeile sunt norocoase. Se întâmplă însă ca acesta să fie al doilea act pe ziua de azi, aşa că am nevoie de ceva timp să-mi revin.

Când lumina din ochii ei dispăru, el îşi blestemă limba ascuţită şi ridică repede mâna.

— Fă cunoştinţă cu competitoarea ta! Bărbatul trebuie să facă asta pentru a se elibera de dorinţă când o anumită femeie îl scoate din minţi.

Înţelegând despre ce vorbea, râse slab.

— Dacă te referi la ceea ce cred, Lord Kirkwood, atunci eşti într-adevăr foarte indecent.

El zâmbi.

— Ştiu că nu ar trebui să-i spun lucruri atât de

scandaloase unei directoare de şcoală, dar tu scoţi ce e mai rău din mine.

— Îţi place să mă şochezi. Se apropie să-i sărute gâtul, iar părul ei bogat străluci în soare precum firele de aur pe damascul roşu.

Îi mângâie umărul, minunându-se de pielea ei catifelată, perfectă.

— Nu pari prea şocată.

— Asta pentru că o directoare de şcoală trebuie să îşi păstreze mereu calmul, să pară senină. Altfel, fetele s-ar comporta necuviincios doar pentru a-i vedea reacţia. Îi mângâia pieptul. În sinea mea însă, te asigur că te lovesc cu rigla cu peste mâini.

Simpla idee îl excită.

— Să-ţi spun la ce mă gândeam de dimineaţă, când mă luptam cu iezuitul?

— Te luptai cu iezuitul? se răsti ea.

Zâmbi.

— Înseamnă…

— Pot să ghicesc ce înseamnă, spuse ea, aproape râzând. Dar faptul că ai amintit de religie în contextul ăsta pare şi mai diabolic.

— Asta e şi ideea, nu? Îi aranja părul pe umăr, iar zâmbetul îi păli. În fine, cum stăteam singur în pat, mi te-am imaginat alături de mine. Pentru totdeauna, ca soţia mea, adăugă el, profitând de moment.

Ea simţi că i se taie respiraţia, iar zâmbetul îi păli, fiind înlocuit de o expresie îngrijorată.

— Nu ar trebui să spui asta.

Se îndepărtă.

O prinse înainte să poată pleca.

— De ce nu? Vreau să mă însor cu tine, Charlotte.

— Eşti încă în doliu, sublinie ea, îngenunchind lângă el, gata să o ia la fugă.

— Numai pentru încă şase luni.

Îl privi serioasă.

— Şi apoi?

— Ce vrei să spui?

El se ridică în fund şi îşi încrucişă picioarele, simţind că abia mai putea respira.

— Atunci ce rol o să joc în viaţa ta?

— Ce rol? Reacţia la propunerea lui îl făcu să simtă un gol în stomac. Ar fi trebuit să-şi dea seama că era prea devreme pentru a o cere în căsătorie. Ce se întâmpla cu el? Şi totuşi, insistă: Cred că ştii care este rolul unei soţii.

— Da, ştiu. Ai uitat că am mai jucat rolul ăsta odată şi, drept să-ţi spun, nu prea mi-a plăcut.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Cu mine o să fie diferit.

— Oare? Îşi schimbă poziţia, strângându-şi genunchii la piept, pură ca o călugăriţă – sau cât de pură putea arăta una după ce se ridica din patul unui bărbat. Dar şcoala? întrebă ea, serioasă.

— Ce e cu ea?

— Oare soţia vicontelui Kirkwood o să mai poată conduce o şcoală de fete? Sau se aşteaptă să fie numai o vicontesă şi nimic mai mult?

Asta îl luă pe nepregătite.

— Deci vrei să păstrezi şcoala, spuse el mâhnit. Se temuse de asta, dar… Ştii că îmi pot permite să îmi întreţin soţia, nu?

— Desigur, răspunse ea încet. Dar nu am întrebat asta.

Acum se afla pe un teren periculos şi nu ştia cum să iasă de acolo.

— Având în vedere dificultăţile tale financiare, m-am gândit că poate preferi să…

— Să închid şcoala? Să te las să mă ai în viaţa ta, iar singurul lucru pe care să-l mai am să fii tu?

— Nu! Doar Charlotte putea transforma o cerere în căsătorie într-o insultă. Nu-mi pasă de şcoală. Nu are nimic de-a face cu asta.

Simţi că o lovi trăsnetul.

— Pentru mine, *totul* are legătură cu asta.

— De ce? Ai deschis şcoala pentru a te întreţine.

— Am deschis-o pentru că am crezut că femeile ar

trebui să primească o educaţie adecvată. Asta înseamnă foarte mult pentru mine. Am crezut că ai înţeles.

Înţelesese, având în vedere nenumăratele scrisori pe care şi le trimiseseră. Şi totuşi, o parte din el sperase ca ea să fie dornică să-şi petreacă viaţa cu el fără ca instituţia aia blestemată să se pună între ei.

— Bine. Atunci păstreaz-o! Nu-mi pasă! Intenţionase să o convingă să mute şcoala, dar, în calitate de soţ, ar fi putut face mai mult. Sunt convins că poţi găsi pe cineva potrivit pentru a te înlocui…

— Deci răspunsul tău este că soţia vicontelui Kirkwood nu se poate afla la conducerea unei şcoli de fete. Fără să-l privească, se ridică, îşi luă cămăşuţa şi o trase pe ea.

Rămase cu spatele la el, ignorându-l, ceea ce îl înnebunea.

— De ce este atât de important pentru tine să o conduci? o întrebă el în timp ce se ridică şi îşi trase pantalonii pe el. Trecând în spatele ei, o luă în braţe. Măcar asta îi permise să facă.

— Când eram mică, şopti ea, punându-şi mâinile peste ale lui, tata ştia exact care erau jucăriile mele preferate. Şi ştii de ce?

Având în vedere că îi cunoştea tatăl, nu era sigur că voia să audă asta.

— Deoarece le folosea pentru a mă controla. Când, într-o zi, am făcut prea multă gălăgie cu harpa mea de jucărie, m-a obligat să privesc în timp ce îi tăia corzile una câte una. Altă dată, când am coborât scările tropăind, mi-a luat păpuşa, spunând că asta li se întâmplă fetelor care nu merg încet, apoi i-a rupt picioarele.

— Oh, Dumnezeule, Charlotte! spuse el grav, strângând-o şi mai tare în braţe şi dorindu-şi ca tatăl ei să fi fost în viaţă pentru a-i putea rupe şi lui picioarele.

— Când aveam 13 ani, mama mi-a dăruit o broşă. Era din sticlă albastră, dar avea fire de aur, iar mie mi s-a părut foarte frumoasă. Am avut grijă să nu îi arăt cât de mult îmi plăcea. O purtam doar când el nu se afla prin preajmă.

Copil fiind, într-o seară am uitat şi am purtat-o la cină. Vocea începu să-i tremure. Era beat, iar asta îl făcea să fie şi mai crud. I-a adresat mamei nişte vorbe îngrozitoare, iar eu am apărat-o. Atunci el mi-a smuls broşa şi a călcat-o în picioare. Rămase nemişcată în braţele lui. Atunci am învăţat că nu conta ce aveam. El avea să distrugă orice. Atunci am învăţat să nu îmi pese de nimic, deoarece ştiam că, dacă trebuie să aleg între a-l sfida şi a renunţa la tot ce apreciam mai mult, aveam să aleg să-l sfidez până la ultima suflare. Se întoarse în braţele lui. După moartea lui Jimmy, m-am simţit singură şi nefericită şi trebuia să găsesc un scop pentru a supravieţui. Şcoala a devenit motivul meu de a trăi, salvarea mea. A fost primul lucru care mi-a aparţinut pe deplin. Chiar şi moştenirea mi-a fost practic luată de Jimmy. Nu a făcut-o din răutate, ci pentru că nu avea nicio idee cum să gestioneze banii şi credea că trebuie să profităm de ea din plin.

Cu un nod în gât, David îi şterse lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

— Am construit şcoala de fete de la zero, spuse ea grav. M-am dedicat întru totul, iar acum tu crezi că ar trebui să… arunc totul pe fereastră?

— Sigur că nu, rosti el. În ciuda a ceea ce crezi, eu nu sunt ca tatăl tău, nici ca Harris. Nu vreau să-ţi distrug jucăriile sau şcoala şi, cu siguranţă, nu am nicio intenţie să-ţi pun în umbră realizările. Privindu-i faţa chinuită, vocea lui se mai înmuie. Ştii însă la fel de bine ca mine că o vicontesă are responsabilităţi. Când o să merg la moşia mea de la Berkshire, ce propui să faci? Să rămâi în Richmond? Îi mângâie obrazul. Şi copiii noştri? Cum o să reuşeşti să le fii mamă dacă o să-ţi petreci tot timpul în altă parte?

Deveni palidă şi se eliberă din braţele lui.

— Nici măcar nu ştiu dacă pot avea copii.

Asta îl făcu să simtă un fior pe şira spinării.

— Sigur că poţi avea copii.

— Cât am fost măritată cu Jimmy, nu am rămas niciodată însărcinată. Nici măcar nu am pierdut vreo

sarcină. În ochii ei se citea suferinţa. Dacă sunt stearpă?

Încercând să nu îi arate cât de mult îl afectase această posibilitate, se îndreptă spre şemineu.

— Doar presupui asta. Nu există niciun motiv să fii stearpă.

— Chiar dacă nu aş fi, sunt prea bătrână pentru a concepe primul copil la 36 de ani. Ştii asta. Lucrurile ar putea merge prost.

Se întoarse şi o privi cu fermitate.

— Atunci Giles ar putea fi moştenitorul. Să moştenească el titlul şi să ducă mai departe numele familiei. Atât timp cât suntem împreună, nu mai contează.

— Spui aşa acum, dar…

— La dracu', nu o să-ţi permit să faci asta! Se îndreptă spre ea şi o prinse de braţe. În sfârşit, avem şansa de a fi împreună, iar tu vrei să o distrugi!

— Nu, jur! Îi cuprinse faţa în palme, lăcrimând. Dar nu vreau să ne aruncăm cu capul înainte fără să ne gândim bine. Ai reapărut în viaţa mea acum trei zile. De ce să nu continuăm aşa cum suntem acum? Ca amanţi?

— Pentru că te vreau ca soţia mea, nu ca amantă. Îi acoperi mâinile cu ale lui. Nu vreau să fim nevoiţi să ne furişăm, spuse el, căutând ceva, orice o putea face să nu-l îndepărteze. Nu vreau să-mi fac mereu griji pentru reputaţia şi poziţia ta, să nu le arătăm oamenilor că aparţinem unul altuia.

— Spune-mi un lucru, David. Ochii ei străluceau, plini cu lacrimi. Mă iubeşti?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Cum să-i spună că renunţase la iubire în ziua în care ea trimisese scrisoarea?

Văzându-l ezitând, spuse:

— Aşa mă gândeam şi eu! Apoi încercă să se îndepărteze.

O prinse înainte să o poată face.

— Cu siguranţă, nici tu nu mai crezi în dragoste. Dragostea este pentru tineri. Ei încă pot suporta furia de nestăpânit a acestor emoţii fără sens. Persoanele mature, ca noi, cu atâţia ani de experienţă…

— Nu suntem atât de bătrâni, David.

— Tu ai spus că la 36 de ani eşti prea bătrână pentru a avea copii. O privi. Aş zice că, fără îndoială, este o vârstă prea înaintată pentru a lua în considerare o idee atât de prostească precum o iubire romantică. Oamenii de vârsta noastră nu se căsătoresc din dragoste.

Îl privi serioasă.

— Atunci de ce se căsătoresc?

— Pentru companie, pentru… respect reciproc, admiraţie, afecţiune. Îi sărută mâinile. Pentru dorinţă. Fără îndoială, de toate acestea este nevoie într-un mariaj.

— M-am mai căsătorit o dată fără iubire, spuse ea încet. Nu am de ce să o fac iar. Dacă trebuie să iau în considerare ideea de a renunţa la tot ce am muncit până acum, vreau să fie pentru ceva mai mult decât conversaţie şi companie.

— Vrei să spui că eşti îndrăgostită de mine? spuse el direct.

Îndepărtându-se de el, îşi încrucişă braţele la piept.

— Sincer, nu ştiu. Nu ştiu dacă sunt capabilă de acea iubire pe care soţia trebuie să i-o poarte soţului.

Cumva, acest gând îl deranjă. Nu voia să analizeze prea mult motivul.

— Atunci dragostea nu ar trebui să fie un impediment.

— Este, dacă tu încă eşti îndrăgostit de soţia ta.

— Sarah? întrebă el neîncrezător. Nu am fost niciodată îndrăgostiţi unul de celălalt. Mariajul nostru a fost mai degrabă o afacere. Ştii asta. Ea nu a pretins niciodată că mă iubeşte, nu mi-a spus că vrea iubirea mea. Atât timp cât am fost de acord să o introduc în cercurile sociale la care aspira, era mulţumită.

— Eşti sigur de asta?

Fu luat prin surprindere, amintindu-şi de scrisoarea ei de adio. Se înfurie – simţi aceeaşi furie care îl cuprinsese în ziua morţii ei.

— Nu a fost vina mea că nu era mulţumită.

— Nu am spus că ar fi fost, rosti Charlotte cu blândeţe.

Nu vedea decât cuvintele de pe acel bilet nenorocit: „Nu mai pot îndura viaţa aceasta intolerabilă”.

— Am făcut tot ce am putut pentru a o vedea fericită. David ştia că părea că se scuză, dar se simţea obligat să se apere. Ea a fost cea care a refuzat să mă însoţească în locuri care nu îi avantajau poziţia în societate, ea a fost cea care nu s-a arătat interesată să transforme căsnicia noastră în ceva mai mult decât o uniune formală şi rece. Ea a fost cea care nu m-a lăsat în patul ei.

— Voi nu aţi… Voi doi nu aţi…

El tresări. Nu intenţionase să dezvăluie ceva atât de personal, dar poate că era mai bine ca ea să ştie cât de lipsită de conţinut fusese căsătoria lor.

— Nu în ultimii ani. După ce a pierdut două sarcini, a zis că nu avea să mai treacă prin situaţia asta din nou, chiar dacă doctorul ne-a zis că nu exista niciun motiv să credem că nu putea aduce copii pe lume. Trecându-şi degetele prin păr, privi în gol spre foc. Nu a fost cum este între noi. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu îi puteam vorbi! Dacă mi-aş fi dat seama când am curtat-o că, dincolo de chipul ei frumos, avea atât de puţine de spus, niciodată nu aş fi… Tăcu, cuprins de vină. Deşi, aşa cum ai remarcat cândva, mereu am fost atras de un chip frumos.

— Ştt, spuse ea, atingându-i buzele cu degetul. Niciodată nu am intenţionat să te fac să te simţi vinovat pentru căsătoria cu Sarah. Nu ar fi trebuit să spun ce am amintit mai devreme. Ştiu că ai fost prins între ciocan şi nicovală. Îi zâmbi discret. Amelia ţi s-ar fi potrivit, fără îndoială, mai bine. Nu este vina ta că ei îi plăcea altcineva.

Prinzându-i mâna, îi sărută palma.

— A fost însă vina mea că am permis să-mi scape printre degete singura femeie cu care ar fi trebuit să mă însor. Ar fi trebuit să vin după tine în loc să-mi plâng de milă. O privi cu frustrare. Acum intenţionezi să mă faci să plătesc, refuzând să te măriţi cu mine.

— Nu! Dacă am făcut asta, ar fi trebuit şi plătesc şi eu. Sunt de zece ori mai vinovată pentru ce s-a întâmplat. Îi

atinse obrazul. Refuz să mă mărit cu tine pentru că în acest moment nu ştii ce vrei. Încă eşti în doliu şi te sperie gândul de a rămâne singur. Îndepărtându-se de el, merse să-şi ridice rochia aruncată pe podea. Te înţeleg, căci şi eu am trecut prin asta. După ce o să stai o vreme singur, totul o să se limpezească. O să înţelegi ce contează cu adevărat pentru tine. Numai atunci o să poţi lua decizii atât de importante legate de viaţa şi de viitorul tău.

Îşi ridică rochia şi îi zâmbi.

— De ce crezi că este atât de lungă perioada de doliu? Pentru că e nevoie de mult timp pentru a înţelege totul.

El se îndreptă spre ea. Îi smulse rochia din mână şi o aruncă într-o parte.

— Nu am nevoie de timp, la naiba! Ştiu ce vreau. Te vreau pe tine.

— Bine. După şase luni, dacă încă simţi…

— Şase luni nu pot schimba ceea ce îmi doresc, bombăni el.

— O să vedem, spuse ea cu încă unul dintre zâmbetele ei blânde, apoi se întoarse.

O cuprinse de umeri şi o forţă să se întoarcă spre el.

— Deci tot ce îţi doreşti este un amant?

Îşi fixă privirea undeva pe gâtul lui.

— Momentan.

Probabil credea că avea viaţa în ordine, că ştia exact ce îşi dorea, dar ce simţise când făcuseră dragoste îi demonstră că nu era nici pe departe atât de stabilă. Se temea să aibă încredere în el, dar pe bună dreptate, având în vedere trecutul lor. Trebuia ca el să dărâme zidul de nesiguranţă şi de frică din jurul ei. Şi exista o singură modalitate de a face asta.

— Foarte bine, rosti el reţinut. Atunci, pentru moment, amantul tău îţi cere să îţi petreci restul zilei cu el. Încă nu am mâncat. Arătă spre coşul cu mâncare.

— Eu… chiar trebuie să mă întorc.

— Nu văd de ce, zise el, încurajat de stângăcia ei.

Charlotte ştia cât de previzibilă era şi cât de bine se pricepea să fugă de ceea ce se temea.

— Personalul o să se întrebe unde…

O întrerupse cu un sărut, ea surprinzându-l când îi răspunse. Lăsându-şi mâinile să-i alunece uşor pe fese, o trase aproape de bărbăţia lui în erecţie. Când ea îşi alunecă palmele pe talia lui, el întrerupse sărutul şi îi spuse la ureche:

— Te vreau din nou, dulceaţă!

Râse mirată.

— Văd asta.

— Deci, şopti el, chiar trebuie să pleci… acum?

Îi sărută pielea catifelată a gâtului în timp ce îi mângâia un sân.

Respiraţia ei se îngreună.

— Mm… poate că aş putea sta puţin… mai mult.

— Bine. O trase pe saltea. La urma urmelor, încă nu ai văzut casa.

— Aşa este, rosti ea cu mâinile pe fesele lui. Ar fi păcat să fi bătut atâta drum fără să… o vedem.

— Mare păcat! şopti el, apoi o aşează pe saltea.

În timp ce îşi descheia pantalonii şi îi desfăcea cămăşuţa, ştia că nu era pentru totdeauna. Nu o putea ţine în pat la nesfârşit. Curând avea să fie nevoit să redeschidă subiectul căsătoriei. Era naivă dacă era de părere că el avea să aştepte şase luni pentru a o face soţia lui!

Capitolul 17

În timp ce se îndepărtau de casa lui Lord Stoneville, Charlotte observă că începea să se întunece. Singurul care ştia unde fuseseră toată ziua era grăjdarul lui David, însă el o asigurase că băiatul era de încredere.

Avea să îi fie greu să explice de ce fusese plecată atât de mult timp fără să mărturisească faptul că ea şi David merseseră să viziteze proprietăţi. Nu voia ca personalul ei să ştie despre posibilitatea mutării. Pe de altă parte, nu voia ca ei să se întrebe ce făcuse ea cu David toată ziua.

Simţi un fior pe şira spinării, însă nu era un sentiment neplăcut. Fără îndoială, îşi alesese bine amantul. A doua partidă fusese chiar mai bună decât prima. Nu se grăbise, îi sărutase fiecare părticică a trupului, ducând-o la extaz din nou şi din nou înainte de a i se alătura într-un orgasm exploziv care aproape că îi păruse ireal.

Mâncaseră apoi acel prânz bogat pe care îl adusese, un prânz demn de o regină. Zâmbi în sinea ei. David ştia fără îndoială cum să răsfeţe o femeie.

După ce terminaseră de mâncat, vizitară proprietatea, dar ea abia şi-o amintea. Îi era greu să se concentreze printre săruturi şi mângâieri. Deşi grajdurile fuseseră la fel de impresionante precum îi promisese, tot ce îşi putea aminti era modul în care David o făcuse din nou a lui, repede şi cu forţă, în fân.

— Deci ce părere ai? întrebă David cu o voce gravă.

Ea tresări.

— Nu-mi vine să cred că întrebi asta. Chiar vrei să ştii?

— Ei bine, da.

Încercând să nu se înroşească, se holbă la drum şi vorbi în şoaptă, pentru ca grăjdarul să nu o audă.

— Sigur eşti conştient de faptul că eşti un amant bun. Cred că numărul de… ştii tu… arată asta.

El pufni în râs.

— Mă refeream la părerea ta despre casă.

— Oh! Se înroşi. Este stânjenitor.

— Nu pentru mine, spuse el chicotind, apoi se aplecă spre ea. Şi tu ai fost magnifică. De fapt, cred că o să-i spun lui Stoneville că trebuie să-i vizitez proprietatea din nou. Îi privi decolteul. Pe motiv că nu am avut ocazia să îi văd toate frumuseţile pentru a fi pe deplin satisfăcut.

— Îţi minţi prietenul doar ca tu şi eu… ca noi…

— Desigur. Stoneville merge joi la Tattersall. Marţi e bine pentru tine?

Îl privi întrebătoare.

— Eşti diabolic, Lord Kirkwood!

O vreme, merseră fără să-şi vorbească. Apoi el se

apropie şi îi şopti:

— Deci sunt un amant priceput?

Privind la grăjdar, îl mustră:

— Comportă-te cum se cuvine!

— Prea târziu. Îi sărută urechea. Spune-mi, dulceaţă, cum sunt în comparaţie cu ceilalţi amanţi ai tăi?

Ea îşi dădu ochii peste cap. Bărbaţii puteau fi ridicol de competitivi.

— Care alţi amanţi? spuse în şoaptă. În afară de soţul meu, nu a existat altcineva. Acum vrei să fii atent la drum, înainte să ajungem în vreun şanţ?

Zâmbind, se dădu înapoi.

— Deci, după Harris, sunt singurul? Interesant.

Ar fi vrut să ştie de ce i se părea atât de interesant acest lucru. Nu avea să îl întrebe, având în vedere că în spatele lor se afla un tânăr, chiar dacă din cauza vântului şi a copitelor cailor probabil nu ar fi putut auzi nimic.

— Deci ce părere ai despre proprietatea lui Stoneville? întrebă David după un moment.

Încerca să-şi aducă aminte ce văzuse, dar tot ce îi venea în minte era faptul că acel loc era excelent pentru a face dragoste.

— Este, fără îndoială, suficient de spaţioasă. Totuşi, am sesizat un miros ciudat într-una dintre încăperi…

— Probabil era aceea în care obişnuia să dea petreceri cu oxid de azot.

Lord Stoneville era cunoscut pentru petrecerile lui sălbatice, unde prietenii lui inhalau gazul pentru plăcere.

— Pentru asta era casa? Dumnezeule mare, nu m-aş fi gândit niciodată! Îl privi curioasă. Ai mers vreodată?

— La petrecerile lui? O dată sau de două ori. De ce?

Simţi un fior pe şira spinării. Cu un an în urmă, vărul Michael îi scrisese să o avertizeze că una dintre profesoarele ei participase la o petrecere cu oxid de azot la Stoneville.

— Ai fost la acea petrecere la care au participat Anthony şi Madeline?

Trăgând de frâie pentru a mânui caii pe drumul cel

bun, se încruntă.

— Au mers la una dintre petrecerile lui Stoneville? Serios? Mi-l pot imagina pe Anthony făcând asta, dar soţia lui nu pare genul.

Surprinderea lui era sinceră. Respiră uşurată. La ce se gândea? Deja stabilise faptul că David nu putea fi vărul Michael. Şi, dacă ar fi fost, sigur i-ar fi mărturisit-o până acum.

— Ştiu. A fost foarte ciudat. Mai ales că s-a întâmplat înainte să se căsătorească.

— Ah!

Tăcură. Era confortabil să stea lângă el şi să-l privească mânuind cu atâta pricepere faetonul. Încă nu îi venea să creadă că o ceruse de soţie. Acest lucru o convinsese pe deplin că el lăsase trecutul în urmă.

Oare avea să fie atât de proastă să-l refuze şi să insiste să continue munca la şcoală? Poate. O înspăimânta însă gândul de fi doar un ornament în viaţa lui, de a nu avea un loc al ei şi niciun alt rol decât de a îndeplini obligaţiile sociale.

Mama ei permisese acestor obligaţii să-i controleze viaţa în încercarea de a-i face pe plac soţului diabolic. Deşi David era diferit de tatăl ei, era un bărbat obişnuit să controleze totul şi pe toţi.

Charlotte nu putu să nu şi-o amintească pe Sarah plângându-se că el îi controla toate cheltuielile. Sigur, în ceea ce o privea pe Sarah, avea dreptate, şi totuşi… Oare Charlotte chiar voia să renunţe la independenţa ei pentru el? Chiar şi un dictator binevoitor era, la urma urmelor, tot un dictator.

Problema cu copiii era imposibil de trecut cu vederea. Spusese că nu îi păsa dacă ea nu îi putea oferi un moştenitor, dar minţise. Era sigură de asta.

— La naiba! zise David brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Am luat calea directă de la Acton la Richmond. Nu m-am gândit. Acum trebuie să trecem Tamisa cu podul plutitor.

— Cu podul plutitor, repetă ea cu vocea stinsă.

Avea să fie pe o barcă, într-o trăsură cu cai. Domnul să o aibă în pază!

— O să întorc. Mergem pe acelaşi drum. Este puţin mai lung, dar...

— Nu, este prea târziu pentru asta. Mergem cu podul plutitor. O să fiu bine.

— Eşti sigură?

Dădu din cap aprobator şi îi zâmbi forţat.

Apropiindu-se de Tamisa, începu să audă apa, iar inima începu să-i bată cu putere. Văzuse podurile plutitoare de pe râu. Niciunul nu părea sigur. Dacă s-ar fi speriat caii? Dumnezeule, dacă podul plutitor s-ar fi răsturnat, iar ea ar fi fost prinsă sub el? S-ar fi putut întâmpla. Mereu apăreau în ziare genul acesta de ştiri...

— Ne întoarcem.

David întoarse faetonul.

— Poftim? De ce?

O luă de mână şi i-o strânse.

— Eşti rece ca gheaţa, tremuri din toate încheieturile şi ţi-ai pierdut toată culoarea din obraji. Nu te pot face să treci prin asta de vreme ce avem nevoie doar de 30 de minute pentru a traversa Kew Bridge.

Încercă în van să-şi ascundă uşurarea.

— Te-ar deranja foarte tare?

— Absolut deloc. Îşi împreunară degetele. Cum să mă deranjeze că o să petrec mai mult timp cu tine?

Charlotte simţi un nod în gât. Când se comporta astfel, ideea de a se căsători cu el nu mai părea atât de rea. Cei care ştiau despre frica ei de apă în general ignorau asta sau încercau să o convingă că era o frică fără sens. Nu şi David. El avea grijă de ea, o trata cu blândeţe. Câţi bărbaţi ar fi făcut-o?

Când ajunseră la şcoală, se întrebă dacă nu cumva se pripise refuzându-i cererea în căsătorie. În urmă cu mulţi ani, îl tratase cu cruzime, iar el, în loc să încerce să se răzbune, se întorsese pentru ea. Era ceva de neimaginat. Ce bărbat s-ar fi comportat astfel?

Când ajunseră în faţa şcolii, la apus, o trăsură aştepta în drum. O recunoscu înainte ca bărbatul din ea să coboare. Domnul Pritchard. Era încruntat. Nu era bine.

— Aţi ieşit la plimbare, doamnă Harris? spuse el cu un aer vulgar, în timp ce David o ajuta să coboare.

David o strânse de mână înainte să îi dea drumul, probabil încercând să o avertizeze să-şi controleze cuvintele. Când venea vorba despre Pritchard, nu avea nevoie de avertisment.

— *Ce* vrei? întrebă ea direct.

Domnul Pritchard miji ochii.

— Vreau să nu te mai bagi în afacerile mele. Ca rezultat al întâlnirii tale cu Watson azi-dimineaţă, a început să-şi reconsidere decizia de a cumpăra Rockfort.

— Bine.

Grija pe care o simţise în ultimele zile se mai domoli.

— Oh, nu te îngrijora, l-am convins că ar fi fraier dacă i-ar scăpa o asemenea oportunitate. Dacă mai aud vreodată că te bagi în afacerile mele… Se opri şi-l fixă cu privirea pe David. O să regretaţi amândoi!

— Cum îndrăzneşti? strigă ea. Lord Kirkwood nu are legătură cu asta. Dacă ai o problemă cu modul în care rezolv problemele, atunci discută cu mine!

— Charlotte, spuse David, ce-ar fi să mergi înăuntru, ca eu să vorbesc singur cu domnul Pritchard?

— Sub nicio formă! Este şcoala mea şi eu mă ocup de problemele ei.

Domnul Pritchard o ignoră şi îşi îndreptă atenţia spre David.

— Dacă ştii ce e mai bine pentru tine, o s-o ţii departe de partenerul meu de afaceri.

Spre surprinderea ei, David spuse:

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă atât timp cât şi tu o să stai departe de ea.

— Cu drag!

Când domnul Pritchard plecă şi se urcă în trăsură, Charlotte îl privi îngrozită pe David.

— Ai prea multe aşteptări, domnule, spuse ea când

trăsura domnului Pritchard se porni.

— Nu mi-ai dat de ales. Privind în direcţia în care se aflau servitorii care asistaseră la confruntare, David o luă de braţ şi o trase din stradă, conducând-o în grădină, de parcă ar fi fost un copil căruia trebuia să-i bage minţile în cap.

Deşi acest lucru o înfurie, aşteptă până când servitorii nu îi mai puteau vedea sau auzi şi se îndepărtă de el.

— Nu ai niciun drept să te amesteci în afacerile mele!

— Nu vreau să mă amestec. Ultimele raze ale soarelui îi scăldau liniile dure ale feţei. Dar nu este în interesul tău să te cerţi cu Pritchard.

— De ce nu? Îşi încrucişă braţele la piept. A funcţionat, nu?

— Tu ai auzit ceva din ce a spus? Nu a funcţionat deloc. L-a convins pe Watson să meargă mai departe.

— Da, dar acum bărbatul se gândeşte de două ori. Să vedem dacă o să mai fie atât de grijuliu când o să fac plângere la comitetul de acordare a licenţelor. O să le cer prietenilor mei să facă şi ei o petiţie.

— La dracu', Charlotte, spuse el, prinzând-o de umeri, nu îţi permit să te iei de Pritchard!

Îl privi cutremurată.

— Ce ai zis?

Dându-şi seama ce spusese, îi dădu drumul.

— Nu am vrut să sune astfel.

— Sper că nu, pentru că a sunat ca şi cum încerci să mă forţezi să renunţ la salvarea şcolii. Simţi un gol în stomac. De fapt, parcă ai făcut un pact cu el în ceea ce mă priveşte. Un pact pe care nu aveai dreptul să-l faci.

El se încruntă.

— Mă gândesc numai la siguranţa ta, la naiba! Nu este un om bun, nu înţelegi? Nu poţi avea încredere în el.

Grija pentru ea îi domoli furia.

— Oricum ar fi, nu este treaba ta. Moştenirea lui Sarah nu-ţi dă niciun drept să-mi dictezi cum să-mi conduc afacerea.

— Înţeleg că…

— Şi nici faptul că împărţim acelaşi pat. Încercă să se calmeze. Îţi sugerez să-ţi aminteşti asta data viitoare când mai vrei să te bagi între mine şi problemele şcolii mele.

Îl privi furioasă.

— Îmi pasă de tine şi o să-mi spun părerea. Trebuie să te obişnuieşti cu asta.

— Totul o să fie bine dacă nu exagerezi cu spiritul autoritar. Îl privi sfidătoare. Acum, dacă mă scuzi, am lipsit prea mult astăzi şi cu siguranţă mă aşteaptă multe lucruri care necesită atenţia mea.

Întorcându-se pe călcâie, vru să plece, dar el o prinse de braţ şi o întoarse spre el. Înainte să poată reacţiona, o luă iar în braţe şi o prinse de bărbie, apoi o sărută apăsat, gura lui dorind-o pe a ei cu atâta poftă încât curând ea capitulă asaltului său cu un geamăt.

Sărutul lui devorator îi aminti de momentele lor fierbinţi de mai devreme şi, în câteva clipe, îi făcu pulsul să i se accelereze şi inima să-i bată cu putere. Atunci el se trase înapoi şi o privi.

— Ai grijă, dulceaţă! Nu sunt un câine de companie pe care să-l mângâi pe cap şi să-l trimiţi apoi la plimbare de fiecare dată când nu îţi place ce spune. Astăzi m-ai primit în viaţa ta şi intenţionez să rămân. Este clar?

— Perfect! Când îi dădu drumul, ea îl prinse de lavalieră şi îl trase spre ea. Să nu te mai bagi între mine şi şcoală. Este clar?

Deşi ochii îi scăpărau, el încuviinţă. De data aceasta, când dădu să plece, o lăsă, deşi o urmă îndeaproape. Când ajunse la faeton, şopti:

— O să vin să te iau joi la ora zece.

Fără să-i dea şansa de a protesta, se urcă, apucă frâiele şi porni.

Vru să fugă după el şi să-i spună să-şi ia gândul de la întâlnirile lor intime pe moşia lui Stoneville. Având în vedere cât de mult reuşise să o excite numai cu un sărut, ar fi fost mai degrabă în detrimentul ei. Poate că avea să-şi continue relaţia cu el în calitate de amant. Stabiliseră deja termenii relaţiei lor, aşa că se putea asigura că avea să-i

respecte.

Dacă nu o făcea, el avea de pierdut. Ea era singura care putea decide asupra propriei vieţi, aşa că, dacă el intenţiona să-i stea în cale, urma să-l părăsească.

Capitolul 18

David se întoarse în oraş furios. Sperase să-l prindă din urmă pe Pritchard, dar se părea că individul se îndreptase în altă direcţie. Nu mai conta. Avea să-l întâlnească a doua zi şi să-l avertizeze să stea departe de Charlotte, deoarece era evident că ea nu avea să stea la distanţă. Iar pentru asta, numai el era de vină. Deoarece nu ştia adevărul, nu avea niciun motiv să creadă că Pritchard avea drepturi asupra proprietăţii.

David scrâşni din dinţi în timp ce înainta pe drumuri aglomerate. Idiotul ăla nu vedea că nu era înţelept să o provoace? Nu făcea decât să o ambiţioneze să afle mai multe şi să lupte, în loc să accepte inevitabilul. David putea înţelege motivul, mai ales după ce îi povestise despre cruzimea tatălui ei, dar asta nu schimba cu nimic faptul că încăpăţânarea ei putea fi dezastruoasă. Dacă se lupta în continuare cu Pritchard, nu avea de ales şi trebuia să-i spună adevărul.

Oftă. Îşi imagină ce avea să se întâmple. Trebuia să explice ani de minciuni, inclusiv planul lui morbid de răzbunare. Avea să-l dispreţuiască. Ceea ce făcuse el semăna prea mult cu manipulările pline de cruzime pe care le practicase tatăl ei. Cum mai putea avea vreodată încredere în el?

Când ajunse acasă, era înnebunit. Nu era suficient că îi refuzase oferta, dar reuşise să o şi supere. Charlotte se dovedise la fel de dificilă precum se temuse el. Urcă scările, dar uşa nu se deschisese ca de obicei, la apropierea lui. Folosind cheia pentru a intra, păşi înăuntru şi-l prinse pe George, lacheul principal, trăgând un pul de somn pe

scaun. Deşi individul cam trăgea mâţa de coadă în ultima vreme, în mod normal pe David nu l-ar fi deranjat, dar în seara aceea îşi aminti de o greşeală mult mai serioasă, despre care intenţionase să îi vorbească de vreo două zile.

Trântind uşa, îl privi pe George cum tresări, apoi se ridică în picioare, panicat.

— Domnule! Nu am… nu este…

— Vreau să discut ceva cu tine în biroul meu, George.

Bărbatul se făcu alb ca varul.

— Da, domnule!

David urcă scările care duceau spre birou, cu George în urma lui. Când intrară şi David îi spuse să închidă uşa, lacheul părea de parcă avea să leşine.

— Domnule, începu, el, ştiu că nu ar fi trebuit să aţipesc, dar…

— Nu de asta ţi-am cerut să vii. David stătea în picioare, în spatele biroului. În urmă cu două nopţi, l-am întâlnit pe Ned Timms. Ştii cine este?

George deveni şi mai palid.

— Nu, domnule.

Pe naiba nu ştia!

— Este un cămătar. Se pare că a intrat în posesia safirelor familiei Kirkwood înainte de moartea soţiei mele, când ea le-a amanetat pentru a face rost de bani pentru jocuri.

— Eu… eu nu ştiu nimic despre asta, domnule!

— Eşti sigur? Cineva a însoţit-o la Spitalfields, acolo unde are individul afacerea. Ca lacheu principal, tu ar fi trebuit să fii acela.

Lacheul dădu din cap dezaprobator.

— Nu, domnule, nu i-aş fi permis niciodată doamnei să meargă în acea parte a oraşului, vă jur! Înghiţi în sec. Poate că a dus-o fratele ei. Adesea plecau împreună.

Era plauzibil, dar David nu îl crezu. De mult timp îl intriga ceva la George, doar că nu ştia ce anume.

— Foarte bine. O să-l întreb pe cumnatul despre asta. Se aplecă, sprijinindu-şi mâinile pe birou. Dacă aflu că tu ai fost cel care a dus-o acolo, că mi-ai ascuns aşa ceva şi

minţi, o să te concediez fără să îţi dau fără recomandare. Ai înţeles?

— Da domnule, spuse el, şi începu să transpire peste măsură.

David miji ochii.

— Ţi-ar fi mai bine dacă mi-ai spune adevărul. Pot să fiu înţelegător, mai ales când ştiu cât de convingătoare putea fi soţia mea când îşi dorea ceva de la un bărbat.

George simţi că rămâne fără aer, dar nu-şi luă ochii de la stăpânul lui.

— Aşa este, domnule. Dar nu am dus-o eu acolo. Jur!

Instinctul îi spunea că bărbatul minţea, dar înainte de a acţiona, avea nevoie de dovezi. Nu era genul care să-şi concedieze personalul fără motiv.

— Foarte bine. Poţi pleca.

După plecarea acestuia, David se aşeză pe scaunul de la birou, încă o dată îşi aminti cât de puţin îşi cunoscuse soţia. Privi în jur, la ceea ce fusese sanctuarul lui în timpul căsătoriei. Poate că nu ar fi trebuit să-şi petreacă atât de mult timp acolo. Poate ar fi trebuit să depună mai mult efort în ceea ce o privea pe Sarah.

După primul an de căsătorie, i se păruse din ce în ce mai greu să-i suporte compania. În schimb, se refugia aici, unde desena şi plănuia investiţii. Acestea fuseseră singurele lucruri care îi dăduseră un scop, în loc să bea şi să joace, aşa cum făceau prietenii lui. Asta fusese salvarea lui.

„Școala a devenit motivul meu de a trăi, salvarea mea”.

Tresări, amintindu-şi vorbele lui Charlotte. Începea să-i înţeleagă hotărârea de a-şi proteja instituţia. Uneori, oamenii trebuiau să-şi protejeze singurul colţişor al vieţii condus de judecata sănătoasă. Şi totuşi, locul acela se afla la un pas de dezastru, iar el îl putea salva numai dacă ea îi urma sfatul.

Și totuşi, de ce ar face-o? În ochii ei, el era un intrus, cineva care reapăruse în viaţa ei şi care ar fi putut dispărea la fel de uşor. Chiar şi faptul că voia să o ia de soţie o făcea să fie cu băgare de seamă. Îi cerea să renunţe la prea

multe şi, în schimb, el îi oferea numai siguranţa mariajului. Având în vedere că mariajul lui Charlotte, dar şi al lui sfârşiseră cu un dezastru, de ce ar fi trebuit ea să se încreadă în asta?

Începu să îşi dea seama că singura modalitate prin care ar fi putut-o câştiga era să facă nişte compromisuri pentru care încă nu era pregătit.

În zilele următoare, acea posibilitate îl tot chinuise. Dacă nu putea avea copii? Dacă refuza să renunţe la şcoala pe care o conducea? Oare putea suporta un mariaj în care trebuia să o împartă cu şcoala aia nenorocită?

În timp ce întrebările i se învârteau în cap, David se lupta cu dorinţa de a se urca pe cal şi a merge să o vadă. Nu conta că Charlotte avea nevoie de spaţiu acum. Nu voia să i-l ofere. Voia să o ducă la altar şi să o facă a lui pentru totdeauna. Obsesia lui pentru ea ar fi trebuit să se domolească după ce îşi potolise poftele trupeşti. În schimb, nu făcea decât să-l consume şi mai mult.

Singurul lucru care îl mai relaxă fu să răspundă la scrisoarea pe care ea i-o trimisese vărului Michael în legătură cu şcoala. Prostul ăla de Watson îi dăduse o idee despre cum să rupă legătura dintre ea şi vărul ei o dată pentru totdeauna.

Ceea ce voia să-i scrie o putea face să-l urască, aruncând-o şi mai iute în braţele lui. Cu cât se încredea mai mult în faptul că el o putea ajuta, cu atât mai mult îi creşteau şansele de a o face să se răzgândească în privinţa cererii în căsătorie.

Odată ce termină, se ocupă de alte lucruri, pentru a-şi lua gândul de la ea. Deoarece îşi petrecuse aproape jumătate din săptămână cu Charlotte şi problema şcolii ei, îşi neglijase propriile afaceri, iar acelea îl solicitau urgent. În plus, trebuia să-l viziteze pe Pritchard şi apoi pe cumnatul lui.

Spre nemulţumirea lui, descoperi că Pritchard plecase la Bath, probabil pentru a sărbători vânzarea inevitabilă a moşiei Rockhurst. Conform spuselor lui Linley, Richard dispăruse în iadul burlacilor – băutură, jocuri şi femei.

Cel puţin, Stoneville era prin preajmă pentru a-i permite să mai vadă o dată proprietatea. Spre surprinderea lui, marchizul, de obicei foarte băgăreţ, nu păru deloc interesat de motivele lui David de a o vizita din nou. Se părea că avea propriile probleme care îl preocupau, îi spusese lui David să ţină cheia, apoi îl expedie repede din casa lui din oraş. Ciudat. Dar nu fu la fel de ciudat precum mesajul succint pe care îl primise de la Baines în dimineaţa în care trebuia să o vadă pe Charlotte: „Trebuie să-ţi vorbesc urgent”.

Comunicaseră numai prin bilete, deoarece David nu voia ca avocatul să rişte să o întâlnească pe Charlotte în casa din oraş a lui Kirkwood. Nu trebuia să-şi pună întrebări despre prietenia lui David cu avocatul vărului Michael.

Baines folosea cuvântul *urgent* pentru situaţii de criză, iar David se întreba despre ce putea fi vorba, când fratele lui dădu buzna în salon şi se îndreptă spre cafeaua de pe marginea bufetului.

— Ce faci aici? îl întrebă David, în timp ce îşi întindea unt pe pâine. Nu-mi spune că ţi-ai pierdut iar casa de burlac.

— Nu, dar am ajuns mai repede aici. În plus, trebuie să fiu la tribunal devreme. Nu am vrut să bat tot drumul până în Chelsea şi înapoi de dimineaţă. Luând ibricul pe care îl aşează pe masă, turnă cu mâinile tremurânde, apoi bău cu încredere. Trebuie să nu-mi mai petrec nopţile prin baruri. Sunt prea bătrân pentru asta.

— Ai mai zis asta, spuse David laconic. Destul de des.

— De data asta vorbesc serios. Gata cu chefurile!

— Domnule, se auzi pe de hol vocea majordomului, atât de tare încât David tresări. Un anumit domn Jackson Pinter de la biroul magistraţilor doreşte să vă vadă. Spune că este poliţist.

Înainte ca David să poată reacţiona, Giles se ridică.

— Ce vrea?

— Spune-i să intre, îi zise David majordomului. Când acesta plecă, David se întoarse spre fratele său. Poate că e vorba de Richard. Sau de Timms.

— Oricum ar fi, mai bine mă laşi pe mine să vorbesc cu el, spuse Giles. Mereu îi interoghez pe oamenii ăştia la tribunal. Ştiu cum să-i iau.

— În regulă.

Fratele lui avea dreptate.

Jackson Printer era un individ înalt, cu sprâncene negre, stufoase şi cu o bărbie pătrăţoasă. Părea prea tânăr pentru a fi poliţist – asta, până când începu să vorbească precaut, pe o tonalitate ciudată. Vrură să se ridice, dar bărbatul spuse repede:

— Vă rog, nu vă deranjaţi. Îmi cer scuze că trebuie să vă întrerup la micul dejun.

Cuvintele erau linguşitoare, tonul însă nu. Se simţea o aroganţă pe care David o găsi destul de ciudată pentru un individ cu un statut social inferior.

Pinter îl privi pe Giles, apoi se uită din nou la David.

— Dacă aş putea să vorbesc cu dumneavoastră în particular…

— Sunt fratele lui, îl întrerupse Giles. Şi sunt avocat. Despre ce este vorba?

Atitudinea lui Pinter se schimbă, fiind ceva mai reţinut. Faţa îi deveni palidă precum faţa de masă.

— Am venit să lămuresc un amănunt despre moartea soţiei dumneavoastră.

— Sarah? întrebă David, simţind un fior rece pe şira spinării. M-aş bucura să pot ajuta, dar nu sunt sigur că mai sunt lucruri de discutat. Arătă spre unul dintre scaune. Să vă ofer o cafea, domnule? Pâine şi gem?

— Nu, mulţumesc, domnule, răspunse Pinter, refuzând să se aşeze. În schimb, aşează pe masă, lângă David, o mapă, o deschise şi scoase din ea o hârtie pe care o întinse în faţa lui. Era reclamaţia unui comerciant, cu semnătura lui Sarah în josul paginii.

— Din câte ştiţi, întrebă Pinter, aceasta este semnătura răposatei dumneavoastră soţii?

Din câte ştia el? David analiză caligrafia.

— Aşa pare.

Bărbatul mai scoase o hârtie. Când David o

recunoscu, inima începu să-i bată tare.

— Şi asta, adăugă Pinter în timp ce aşeză biletul de adio al lui Sarah, pe care autorităţile îl păstraseră la dosar, este tot semnătura soţiei?

— Desigur.

David încercă să-şi calmeze furia care îl cuprinse când îl văzu.

Pentru o clipă, îşi aminti chipul sinistru şi fără viaţă al lui Sarah, trupul ei plutind în apa însângerată ca o frunză pe val. Cu greu reuşi să îndepărteze această amintire groaznică.

— Sunteţi sigur că este semnătura ei? insistă bărbatul. Gândiţi-vă bine înainte să răspundeţi, domnule!

— Ce sens au aceste întrebări? interveni Giles.

Pinter îl privi pe Giles încruntat.

— În urmă cu două zile, am primit o sesizare de la un domn care susţine că biletul lăsat de soţia dumneavoastră înainte să se sinucidă este fals şi că acea semnătură nu este cu adevărat a ei.

David rămase fără aer. Simţea cum Sarah se ridicase din mormânt şi îl strângea de gât, însă încercă să-şi păstreze calmul.

— Cine este *domnul* care susţine aşa ceva? izbucni Giles.

— Nu vă pot spune.

David privi cele două bilete.

— Scrisul pare identic.

— La prima vedere, da. Avem însă un grafolog care ne asigură că diferă în multe privinţe. Având în vedere că acel comerciant v-a văzut soţia semnând documentul cu ochii lui, biletul de adio trebuie să fie un fals. La urma urmelor, nimeni nu a văzut-o scriindu-l, nu?

David se chinuia să respire şi, cu privirea înceţoşată, încerca să analizeze cele două bilete. Dacă biletul de adio era un fals…

— Ce insinuaţi? întrebă Giles.

— Presupun că Excelenţa Sa ştie ce vreau să spun.

David îl privi pe Pinter.

— Credeţi că nu s-a sinucis.

— Exact, domnule. Îl privi insinuant pe David. Suntem de părere că a fost ucisă.

David simţi cum îi sare inima din piept. Cine ar fi vrut să o omoare pe Sarah?

— Aveţi suspecţi?

— Câţiva, răspunse bărbatul calm. Aşa că vă rog să îmi răspundeţi sincer, domnule. Sunteţi sigur că este semnătura soţiei dumneavoastră? Poate că aţi găsit-o într-o situaţie neplăcută şi v-aţi gândit să evitaţi o investigaţie care să scoată un scandal la suprafaţă şi, să spunem, aţi încercat să aranjaţi lucrurile.

David se răsti la individ:

— Nu am scris eu biletul, dacă asta insinuaţi, domnule! Niciodată nu aş denatura adevărul într-o manieră atât de stupidă.

Când Pinter scoate un carneţel în care notă ceva, David încă se lupta să-şi păstreze calmul. Nu era momentul să explodeze.

— Până în acest moment, continuă David, am crezut că documentul a fost scris de soţia mea. Până când nu îmi confirmă şi altcineva în afară de dumneata şi de *expertul* dumitale, continui să cred acelaşi lucru.

Luând biletele de pe masă, Giles aruncă şi el o privire.

— S-a anchetat moartea ei şi, din câte îmi amintesc, nu s-a găsit nimic ciudat.

— O să vă amintiţi, de asemenea, că în acel moment legistul era în Scoţia, spuse Pinter, iar noi nu am putut aştepta întoarcerea lui pentru a face autopsia. Din nefericire, deşi ajutorul lui a luat notiţe excelente, a tras nişte concluzii asupra morţii pe care acum legistul le consideră incorecte.

Giles îşi ridică ochii din hârtii.

— Ce fel de concluzii?

— În stomacul şi în plămânii ei s-au găsit petale de lavandă. Tânărul învăţăcel a spus că probabil le-a inhalat după ce a murit, înghiţind apa din cadă. Pinter îi aruncă lui David o privire tainică. Experimentele recente în privinţa

înecului au demonstrat că apa nu intră în stomacul sau în plămânii cuiva fără a fi înghiţită de o persoană aflată în viaţă. Legistul suspectează că a fost înecată şi că i s-au tăiat venele pentru a părea suicid.

David simţi un nod în gât când auzi una ca asta.

— Dumnezeule mare! spuse el răguşit.

Deschizându-şi iar carneţelul, Pinter continuă relaxat:

— Conform anchetei, aţi declarat că eraţi plecat la o plimbare în acea noapte. Aşa este, domnule?

Ridicându-se în picioare, Giles interveni:

— Sper că nu sugeraţi că fratele meu şi-a omorât soţia. Este un membru respectabil al comunităţii şi un aristocrat. Aşa că, dacă vă gândiţi că ar fi suficient de prost să…

— Stai jos, Giles! spuse David. Omul îşi face datoria. Îl privi pe Pinter. Am fost aici până pe la ora zece. O aşteptase pe Sarah să se întoarcă de la bal pentru a o putea confrunta în privinţa zvonurilor conform cărora încă juca faro, în ciuda faptului că el! interzisese. Apoi, da, am ieşit la plimbare. M-am întors pe la miezul nopţii. Dacă întrebaţi servitorii, o să aflaţi că ies adesea la plimbare noaptea târziu. Îmi limpezeşte gândurile.

Pinter luă câteva notiţe.

— V-a văzut cineva cât timp aţi fost afară?

Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Nu.

Domnul Keel, funcţionarul de la biroul lui Baines îl văzuse, deoarece David se dusese acolo, pentru a-i da individului o scrisoare pentru Charlotte. Dacă ar fi dezvăluit acest detaliu, şi-ar fi pus viaţa pe tapet şi, mai mult, ar fi implicat-o pe Charlotte în toată povestea asta. Era intolerabil! Dacă se dovedea necesar să dezvăluie unde umblase în noaptea aceea, avea să o facă, dar numai dacă ar fi rămas fără altă opţiune. Charlotte nu trebuia băgată în asta.

— Când m-am întors acasă, continuă David, am aflat că soţia mea se întorsese. Astfel, i-am cerut menajerei să mă lase să intru în camera încuiată a soţiei mele. Având în

vedere că am găsit-o împreună la miezul nopţii pe soţia mea, nu prea înţeleg cum pot fi considerat suspect.

— Exista o uşă care ducea în dormitorul dumneavoastră, nu?

— Da, şi era încuiată pe interior.

— Dar cu siguranţă dumneavoastră aveţi acea cheie.

Pe sub masă, David îşi încleştă pumnii.

— Mi-a cerut singura cheie în urmă cu câţiva ani, iar eu i-am dat-o. În ziua în care îl alungase din patul ei. De ce credeţi că a trebuit să o chem pe menajeră să-mi deschidă?

Încruntat, bărbatul mai notă ceva în carneţel.

— De ce aţi vrut să mergeţi în dormitorul ei dacă era încuiat?

— Aveam o chestiune de discutat cu ea, iar ea nu fusese acasă mai devreme. Când am bătut, nu mi-a răspuns.

— Şi ce chestiune era?

Giles se ridică din nou în picioare.

— Această conversaţie se încheie acum, domnule Pinter. Până când nu o să aveţi ceva mai solid decât o presupunere şi păreri divergente ale legiştilor, vă sugerez să-mi lăsaţi fratele îndoliat în pace.

— Nu mă deranjează să răspund la întrebările dumnealui, spuse David cât de calm putu. Nu am făcut nimic greşit.

Pinter îşi băgă carneţelul în buzunar.

— Momentan, am aflat tot ce voiam să ştiu. Se întinse spre scrisori, vrând să le bage iar în mapă.

— Staţi! spuse David. Lăsaţi-mă să mă mai uit o dată.

Văzuse biletul de adio numai o dată, în noaptea în care murise Sarah. Când îl citise, era deja înnebunit de imaginea ei în apa însângerată. Cu siguranţă, nu dăduse atenţie semnăturii ei. Acum însă o făcea şi le privea cu atenţie pe ambele, comparându-le. Înţelese de unde apăruseră întrebările. Litera r era uşor diferită, la fel şi litera k.

— Probabil că a fost foarte agitată când a scris, spuse el, îndepărtând biletul. Asta poate explica neclarităţile.

— Ne-am gândit şi la acest lucru. Pinter băgă cele două documente în mapă. Conform sursei, soţia dumitale făcuse planuri cu o prietenă pentru ziua următoare. Nu pare a fi ceva ce ar face o persoană care plănuieşte să comită suicid.

— Iar prietena ei a confirmat ce a spus sursa?

— Da.

Pentru prima dată, îşi dădu voie să creadă posibilitatea aceasta. Deşi îl străbătu un fior rece la gândul că Sarah ar fi putut fi ucisă cu sânge rece, David simţi cum o parte din vina pe care o simţise în ultimele luni se diminuă. Nu fusese vina lui. Nu o condusese el la asta. Pe de altă parte, rolul lui era să o protejeze. Oricum ar fi fost, era vinovat. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cine ar fi intrat în camera lui Sarah când ea era îmbrăcată numai în halat, pregătindu-se să facă baie? Nu avea sens.

Domnul Pinter se îndreptă spre uşă, dar apoi se opri şi se întoarse spre ei.

— Mai am o întrebare, domnule. De ce le-aţi spus prietenilor că s-a sinucis din cauza datoriilor la jocurile de noroc când în bilet nu este menţionat acest lucru?

Când Giles îi aruncă individului o privire ucigătoare, David tresări. Păstrase acest lucru secret chiar şi faţă de fratele lui.

— Având în vedere că trebuia să aleg între slăbiciunea soţiei mele pentru jocurile de noroc şi faptul că era nefericită cu mine ca motiv pentru sinuciderea ei, dumneavoastră ce aţi fi ales?

Privirea lui Pinter se îmblânzi.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Dacă aş fi falsificat biletul, nu credeţi că aş fi folosit cuvinte care să mă pună într-o lumină mai bună?

— Poate. Sau poate v-aţi gândit la asta fiindcă sunteţi mai inteligent decât mulţi alţii.

David îl fixă încruntat pe poliţist.

— Aveţi dreptul la opinie, domnule. Sper doar că, atunci când o să luaţi o decizie în această privinţă, dovezile să cântărească mai mult decât părerea dumneavoastră.

— Vă asigur de asta. Nu îmi formez o părere până când nu am dovezi care să mi-o susţină. Făcu o plecăciune. O să plec acum. O să apreciez însă dacă puteţi rămâne în oraş până când se lămureşte totul.

David scrâşni din dinţi.

— Este o cerere sau un ordin?

— O sugestie, dacă vreţi. Pinter îl salută pe Giles. O zi bună, domnilor!

În timp ce se îndrepta spre uşă cu mapa în mână, David nu putu decât să-l petreacă cu privirea. O zi bună? Nici pe departe. Mai rău, David începu să se teamă că nu mai putea avea niciodată o zi bună. Simţi că brusc trebuia să dea socoteală pentru toate păcatele şi, din păcate, nu putea face nimic în privinţa asta.

*

În acea după-amiază, Charlotte stătea în biroul ei, recitind scrisoarea vărului Michael:

Dragă doamnă Harris,

Oferta dumneavoastră de a cumpăra proprietatea care găzduieşte şcoala a fost neaşteptată. În ultima vreme, finanţele mele au avut de suferit, aşa că m-am hotărât să găsesc un cumpărător al proprietăţii. Oricât mi-aş dori să vă vând acest loc, nu pot. Terenul este foarte valoros, iar suma pe care o sugeraţi nu este nici jumătate din cât ar merita. Cum în curând o să am nevoie de o sumă mare de bani, trebuie să găsesc alt cumpărător.

Vă pot permite să rămâneţi cu aceeaşi chirie încă trei luni, atât timp cât respectaţi înţelegerea noastră, desigur. Asta ar trebui să vă dea suficient timp pentru a găsi altă proprietate pe care să o închiriaţi. Însă la sfârşitul celor trei luni trebuie să vând. Vă sugerez să începeţi să căutaţi o locaţie mai bună pentru şcoală.

Vărul dumneavoastră,

Michael

Se holba la scrisoare, simţind un gol în stomac. Era atât de rece, de rezervat! Nu semăna deloc cu vărul Michael. De ce îi făcea asta? Oare din cauza bârfelor? Îşi pierduse încrederea în capacitatea ei de a conduce şcoala? Nu credea că lucrurile între ei erau atât de proaste. Părea ca un proprietar obişnuit. Fu suficient să o facă să ia în considerare ruperea angajamentului, trimiţându-l pe Terence să-i afle identitatea. În aceste condiţii, era nevoită să plătească o chirie mai mare, în timp ce trebuia să găsească altă locaţie pentru şcoală. Nu se putea descurca.

Cel puţin avea averea lui Sarah. În plus, pe lista lui David mai erau câteva proprietăţi pe care încă nu le văzuse, deşi gândul că trebuia să-şi petreacă următoarele săptămâni cutreierând ţara cu el era mai degrabă descurajator. I-ar fi foarte greu să se gândească la cererea lui în căsătorie când, de fiecare dată când îl vedea, voia să se arunce pe el ca o femeie uşoară dornică de pasiune. Închizând ochii, îşi frecă tâmplele. Pentru numele lui Dumnezeu, cum avea să scape din încurcătura asta?

— Doamnă Harris, se auzi o voce din uşă, este un poliţist aici care doreşte să vă vadă.

Îşi ridică privirea şi îşi găsi majordomul stând acolo. Oh, nu, ce mai era acum? Oare nu avusese parte de suficiente motive de îngrijorare în ultimele zile?

— Ce vrea?

— Nu vrea să spună. Pare însă hotărât să nu plece până când nu vorbeşte cu dumneavoastră.

— Foarte bine, spuse ea plictisită. Spune-i să intre!

Câteva clipe mai târziu, când majordomul îl anunţă pe bărbat ca fiind domnul Pinter, se ridică să-l întâmpine pe individul atrăgător care intrase în biroul ei.

— Sunt doamna Harris, îi spuse ea, proprietara şcoli. Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul o privi atent în timp ce aştepta să îşi reia locul, pentru a putea şi el să se aşeze pe scaunul din faţa biroului.

— Reprezint biroul magistraţilor şi doresc să vă pun nişte întrebări privitoare la răposata Lady Kirkwood.

Asta o puse în defensivă imediat.

— Ce fel de întrebări?

— Înţeleg că Lady Kirkwood a fost una dintre elevele şcolii.

— A fost.

— Aţi zice că Lady Kirkwood era melancolică de fel?

— Melancolică? Sarah? Râse de parcă nu îi venea să creadă ce auzea, dar privirea necruţătoare a domnului Pinter o făcu să redevină serioasă. Nu vreau să vorbesc morţii de rău, dar era mai degrabă înfumurată decât melancolică. De ce? Are legătură cu moartea ei?

— Ştiţi cum a murit?

Faptul că bărbatul nu îi răspunse începu să o alarmeze.

— S-a sinucis.

— Da, dar ştiţi de ce?

Asta o confuză. Ce se petrecea?

— Nu. Ziarele au scris doar că şi-a luat viaţa.

Scoţând carneţelul, domnul Pinter mâzgăli ceva cu creionul.

— Deci familia ei nu v-a spus nimic. Şi nici soţul ei.

Faptul că îl menţionase pe David o făcu şi mai precaută.

— Uitaţi ce e, nu o să vă mai răspund la întrebări până când nu primesc răspuns la ale mele. De ce puneţi întrebări despre Sarah la şase luni de la moartea ei?

Domnul Pinter mustăci şi îi răspunse:

— Investigăm asasinatul lui Lady Kirkwood, spuse el direct.

— Asasinat! Deci nu a fost un suicid?

— A fost găsită în halat în cadă, cu venele tăiate. În acel moment, suicidul părea cel mai plauzibil, având în vedere că s-a găsit un bilet de adio. Evenimente recente ne-au făcut să credem că biletul a fost falsificat, probabil de asasin.

Se sprijini de spătarul scaunului, simţind brusc cum i

se înmoaie genunchii. Un asasin? Chiar credeau că a omorât-o cineva pe Sarah? Cum se putea una ca asta?

— Lord Kirkwood ştie despre suspiciunea asta?

— L-am informat azi-dimineaţă, da.

— Bietul bărbat, spuse ea, având grijă să arate numai puţin din simpatia pe care o avea pentru David. Cât are de suferit!

— Mă îndoiesc că suferă prea mult, spuse domnul Pinter sec. Am înţeles că nu avea un mariaj fericit.

Îl ţintui cu privirea pe poliţist. El o analiza mai atent, iar adevărul o lovi brusc. Autorităţile credeau că David o omorâse pe Sarah! Cum puteau crede una ca asta? Era ridicol!

— Nu pot să spun dacă avea un mariaj fericit sau nu, rosti ea răguşit, alegându-şi cuvintele cu grijă. Ca văduvă, vă asigur că, indiferent de situaţie, suferă din cauza morţii ei. Era soţia lui, la urma urmelor. Iar el este un bărbat de caracter.

— Aşa mi s-a spus, comentă individul.

Însă părea sceptic. Ea se simţea indignată, şi pe bună dreptate.

— Dacă presupuneţi că soţul ei a făcut asta, vă înşelaţi amarnic. Era prea onorabil şi prea mândru pentru ceva atât de josnic. Şi, cu siguranţă, nu aveţi nicio dovadă care să sugereze că el…

— Am înţeles că Excelenţa Sa a petrecut mult timp în compania dumneavoastră în ultima vreme.

Schimbarea bruscă de subiect şi privirea scurtătoare a domnului Pinter o alarmară şi mai tare.

— Cine v-a spus asta?

— Este adevărat? insistă domnul Pinter.

Întrebările lui o speriau. Doar nu credea că ea şi David… că împreună ar fi putut conspira…

— Depinde ce înţelegeţi prin *mult timp.* M-a vizitat de câteva ori, da.

— Şi aţi participat la o cină la el acasă acum trei seri. Chiar dacă el încă este în doliu.

— Uitaţi ce este, spuse ea, deranjată de insinuările lui,

am fost acolo pentru a vizita o fostă elevă, măritată cu vărul Excelenţei Sale. Nu că asta ar fi treaba dumneavoastră.

— Înţeleg. Notă ceva în carneţel. Iar Excelenţa Sa nu v-a spus nimic despre mariaj şi nu v-a explicat cum i-a murit soţia.

Ea încremeni.

— Ar fi trebuit? Avem o relaţie strict profesională. Nu-mi spune genul acesta de lucruri.

— Relaţie profesională. Pentru prima dată, chipul lipsit de emoţii al domnului Pinter trăda surprinderea. Ce fel de *relaţie profesională?*

Oh, Dumnezeule! Poate că nu ar fi trebuit să menţioneze asta. Nu ar fi fost mai bine ca poliţia să afle de moştenire decât să presupună că între ea şi David se întâmpla ceva scandalos?

— Lady Kirkwood a lăsat şcolii o sumă importantă de bani. Excelenţa Sa a primit sarcina de a duce la îndeplinire această ultimă dorinţă.

Acest amănunt păru să-l deruteze pe poliţist.

— Nu înţeleg.

— A lăsat prin testament 30.000 de lire şcolii pentru construirea unei noi clădiri care să-i poarte numele.

— Este imposibil, spuse domnul Pinter, ochii lui verzi întunecându-se. Doamna nu a lăsat niciun testament.

Capitolul 19

În ultimele şase luni, David încercase să uite de moartea soţiei lui. Era zguduitor să fie nevoit să retrăiască fiecare moment, sperând la un indiciu asupra modului în care se întâmplase totul cu adevărat. În timp ce Giles plecă spre hanul Lincoln să vadă dacă poate afla ceva despre investigaţie din nenumăratele lui surse, David reluă şirul evenimentelor, analizând fiecare oaspete care călcase pragul casei lui din oraş în acea zi. Nimic nu îl ajută să

rezolve misterul.

Îşi aminti apoi cum se simţise ea cu o zi înainte de suicid. Ultimele cuvinte pe care i le adresase îi rămăseseră întipărite în minte, având în vedere că după moartea ei le analizase în detaliu, încercând să înţeleagă de ce alesese să se sinucidă. Niciuna dintre conversaţiile lor scurte, furioase despre patima ei pentru jocuri nu îi dăduse de înţeles nimic. Nici acum nu o făceau.

Nici măcar după ce îi cotrobăise prin cameră nu aflase ceva nou, şi anume că Sarah avea o slăbiciune pentru jocurile de cărţi, pentru haine şi bijuterii, în exact această ordine. Dacă avea o viaţă secretă pe lângă faptul că risipea banii, el nu descoperise nimic în acest sens.

Între timp, mai primi un mesaj de la Baines. De data aceasta, trimisese mesagerul cu un bilet pe care scria: „Mulţumesc pentru mesaj, domnule, dar de data aceasta mă tem că nu ne putem întâlni”.

David observase deja doi poliţişti care dădeau târcoale casei, unul în spate, altul în faţă. Era evident că era urmărit, aşa că Baines mai putea aştepta. Şi totuşi, când Giles ajunse acasă, David era de nestăpânit. Ieşi în calea lui Giles şi-l duse în cea mai apropiată bibliotecă.

— Ai aflat ceva? insistă el în timp ce închise uşa. Cine este sursa aceea misterioasă?

— Trebuie să fi fost Richard, spuse Giles, îndreptându-se spre bar pentru un pahar de coniac. Face vâlvă pentru că nu vrei să-i dai bani.

A stârnit suspiciuni, sperând că o să-ţi analizeze viaţa de-a fir a păr. Face asta doar ca să se răzbune pe tine.

David zâmbi.

— Deci nu ai aflat nimic.

După ce îşi turnă un pahar plin cu licoarea de culoarea chihlimbarului, Giles se aşeză pe scaun şi privi pierdut în pahar.

— Nu.

Dacă era cineva care voia să-l bage în belele, putea la fel de bine să fie Pritchard, nu neapărat Richard. Individul probabil credea că ar fi fost o manieră eficientă de a se

răzbuna pe el pentru că nu o ţinea în frâu pe Charlotte. Numai că Pritchard nu ar fi avut de unde să ştie cum scria Sarah.

Se gândi că sursa putea fi nemernicul acela de cămătar, Timms, care ar fi cunoscut scrisul lui Sarah şi care avea suficiente motive pentru a-i face rău. De ce oare i-ar fi permis autorităţile să vadă biletul de adio? Poate că instigatorul doar încerca pe ascuns să trezească suspiciuni. Poate că atunci autorităţile analizaseră mai bine biletul şi dăduseră peste un asasinat la care nu se aşteptaseră.

Simţi un fior rece pe şira spinării.

— Pe lângă biletul de adio şi rapoartele ambigue ale legiştilor, întrebă David, au alte dovezi care să confirme că a fost un asasinat?

— Se pare că nu. Dacă nu putem contrazice mărturiile experţilor – ambele sunt suficient de solide, mai ales că nu ai alibi şi ai şi foarte multe motive.

— Ce motive? tresări David. Aveam deja control asupra banilor ei, de ce aş fi riscat totul omorând-o?

— Pentru că îi pierdea la jocurile de noroc mai repede decât îi puteai tu investi.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mi-aş fi omorât soţia pentru datoriile pe care le avea la jocurile de noroc! Este o idee absurdă.

— Ei nu o să fie de aceeaşi părere. Ştii, mereu primul suspect este soţul. Suspiciunile îi pot încuraja să le pună întrebări servitorilor şi prietenilor tăi şi astfel încep să-ţi ia viaţa la bani mărunţi. Chiar dacă nu o să ajungi niciodată la proces, o să fie o treabă neplăcută.

Exact de ce se temea. Majordomul îi întrerupse cu o bătaie în uşă.

— Lacheul personal al doamnei Harris este aici, domnule, spuse acesta când David îi permise să intre. Insistă să vă transmită personal mesajul.

Pulsul lui David se acceleră. Charlotte îl trimisese acolo pe Terence? La naiba, probabil poliţiştii îl văzuseră! Şi totuşi, dacă nu era ceva urgent, nu ar fi făcut asta.

— Spune-i să intre!

Giles îl privi confuz pe David.

— Fie văduva a auzit de anchetă, fie nu se mai poate dezlipi de tine. Ai face bine să ai grijă! Nu o să te ajute prea mult ca autorităţile să creadă că între voi doi există o relaţie.

David oftă. Dacă poliţia avea să facă legătura între el şi Charlotte, la ce se puteau gândi? Deşi nu era vinovat de moartea soţiei lui, acest lucru nu făcea decât să trezească şi mai multe suspiciuni.

— Există ceva între voi? întrebă Giles. În calitate de avocat al tău, trebuie să ştiu.

Oare să-i spună lui Giles despre vărul Michael, despre faptul că secretarul lui Baines era alibiul lui pentru noaptea asasinatului? Dacă o făcea, Giles sigur avea să-i dea la Pinter această informaţie, iar el nu mai era suspectat. Imediat însă, relaţia lui cu Charlotte avea să fie distrusă. Nu, nu avea să-şi asume riscul până când nu era forţat de împrejurări. Şi totuşi, era mai bine să-i spună lui Giles despre intenţiile lui în ceea ce o privea pe Charlotte.

— Am cerut-o de soţie, spuse David direct. Încă nu mi-a dat un răspuns.

Giles învârtea paharul în mâini.

— M-am gândit eu. Îl privi pe David. Îţi sugerez să păstrezi această informaţie pentru tine până când o să se sfârşească totul.

— Nu-ţi face griji, m-am gândit şi eu la asta. David se îndreptă spre şemineu. Nu o să iasă nimic bun din toate astea. Nu am omorât-o pe Sarah şi nu există nicio dovadă care să arate contrariul. Am căutat prin fiecare cotlon al camerei şi m-am gândit la acea noapte de sute de ori. Sincer, nu pot găsi niciun motiv pentru care cineva ar vrea să o omoare. Probabil că este doar o greşeală a experţilor.

— Sper să ai dreptate.

În acel moment, Terence apăru în uşă. Dădu să intre, dar când îl văzu pe Giles, se opri. Se întoarse spre David.

— Domnule, doresc să vă vorbesc între patru ochi.

Înţelegând aluzia, Giles se ridică şi spuse:

— O să fiu sus, în birou, dacă ai nevoie de mine.

Imediat ce plecă, David închise iar uşa.

— Ce s-a întâmplat, Terence?

Lacheul îi dădu biletul. David citi repede:

Un anumit domn Pinter de la biroul magistraţilor a fost azi aici. Trebuie să-ţi vorbesc urgent. Dacă ne putem vedea în seara asta la ora zece, la debarcaderul şcolii, trimite vorbă prin Terence. Dacă nu, spune-i când şi unde.

Privindu-l pe Terence, David se înfioră.

— Ce voia Pinter de la ea?

— Nu am asistat la interogatoriu, domnule, dar mi-a spus că cei de la biroul magistraţilor par să vă suspecteze pentru moartea soţiei dumneavoastră.

David mototoli hârtia, simţind de parcă i-ar fi căzut tavanul în cap.

— A zis că suspiciunea lor este „incredibil de absurdă”.

Simţi că îşi mai revine.

— Cel puţin mi-a mai rămas un prieten pe lume.

— Sunt convins că aveţi mai mulţi, domnule. Nu toţi judecă oamenii în funcţie de ceea ce spun autorităţile. Mi-e greu să cred că un bărbat despre care servitorii vorbesc atât de elogios ar putea fi capabil de crimă, adăugă Terence când David îl privi confuz.

— Mulţumesc, spuse David, mişcat într-un mod bizar de încrederea pe care o avea acest bărbat în el. Atunci, dacă nu crede că mi-am ucis soţia, de ce doreşte să mă întâlnească?

— Nu mi-a spus asta, dar cred că este…

— Foarte urgent, spuse el iritat. Da, ştiu. Începu să se simtă ca un personaj dintr-un roman gotic. Ţi-a spus ce i-a zis poliţistului despre… prietenia noastră?

Terence înlemni.

— Nu, domnule. Dar, din câte o cunosc pe stăpână, aş zice că a fost discretă. Mereu a fost astfel cu elevele ei. Totuşi, nu-şi dorea să cunoască prea multe despre această parte a vieţii ei.

David se gândi la altceva.

— Ai fost discret când ai venit la Richmond?

Terence îl privi jignit.

— Aş zice că ştiu să evit poliţiştii, domnule. Trebuia să-i evităm de fiecare dată când organizam câte o luptă.

David uitase asta. Luptele erau ilegale şi uneori trebuiau să fie mutate de mai multe ori pentru a dejuca încercările poliţiştilor de a le opri.

— Nu vă îngrijoraţi în privinţa asta, domnule, continuă Terence. Nimeni nu supraveghea şcoala şi i-am văzut pe cei doi poliţişti care stăteau în faţa şi în spatele casei, aşa că am avut grijă – m-am strecurat prin intrarea servitorilor când nimeni nu era atent. Nu m-a văzut nimeni, vă asigur.

Se simţi uşurat.

— Îţi mulţumesc pentru asta!

— Dar dumneavoastră, domnule? întrebă Terence. Puteţi pleca de aici în seara asta fără să fiţi observat?

— Mă descurc. Zâmbi. Poate că nu sunt la fel de obişnuit cu poliţiştii ca tine, dar, în viaţa mea, a trebuit să scap de câţiva ziarişti.

— Dacă mergeţi pe lângă râu, nimeni nu o să vă vadă, chiar dacă, prin absurd, trimite pe cineva să urmărească şcoala. Orice barcă vă poate duce la debarcaderul şcoli.

— Îţi mulţumesc pentru sfat şi pentru ajutor. Spune-i stăpânei tale că ne întâlnim la locul stabilit.

— Foarte bine, domnule.

Când bărbatul nu dădea semn că voia să plece, David păru contrariat.

— Mai este ceva, Terence?

Părând brusc stânjenit, pugilistul îşi scărpină gâtul.

— După ce mi-a spus stăpâna de ce sunteţi suspectat, m-am gândit că… s-ar putea să am informaţii care să vă ajute să descoperiţi cine v-a ucis soţia.

David se alarmă brusc.

— Oh?

— Nu obişnuiesc să bârfesc cu ceilalţi servitori, înţelegeţi, dar…

— Ţi-aş rămâne recunoscător pentru orice mi-ai putea

spune, rosti David cu fermitate.

Terence încuviinţă.

— Când am fost aici cu stăpâna, în urmă cu câteva seri, la cină, i-am auzit pe servitori vorbind despre activităţile Excelenţei Sale. Nu ştiu dacă… mă tem că ceea ce spuneau despre ea ar fi greu de suportat.

— În acest moment, nimic din ce aş putea afla despre soţia mea nu m-ar mai surprinde, zise David sec. Continuă!

— Am înţeles că printre servitori se credea că Excelenţa Sa arăta… un tratament aparte lacheului principal. Terence se înroşi. Un tratament mai personal, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

David rămase cu gura căscată. O suspectase pe Sarah de multe lucruri, dar nu şi de asta.

— Vrei să-mi spui că-mi punea coarne cu George?

Terence se înroşi chiar mai tare, deşi privea dârz prin David, la perete.

— Da, domnule. Aşa se zvoneşte. Nu aş fi spus nimic despre asta dacă nu ar fi fost aceste circumstanţe…

— Da, da, ai făcut bine că mi-ai spus.

David se apropie de sticla cu coniac şi îşi turnă în voie. Luă o înghiţitură, apoi rămase privind în gol, în pahar, simţindu-se de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

Sarah avea un amant? Sub acoperişul lui? Când nu voia nici măcar să împartă dormitorul cu el? Oh, Dumnezeule, simţea că i se face rău! Nu pentru că îi păsa cu cine se culcase sau de ce, ci pentru că asta îi arăta din nou cât de orb fusese şi nu văzuse ce se întâmplase sub acoperişul său. Dintre toţi bărbaţii, cu un lacheu! Iisuse!

— Poate că sunt numai bârfe, remarcă Terence.

— Nu, spuse David cu vocea tremurândă. Are sens.

Asta explica de ce George îşi neglija îndatoririle de la moartea ei şi de ce îi făcuse mereu o impresie proastă lui David.

După plecarea lui Terence, nu reuşi să-şi scoată din minte mărturisirea pugilistului. De cât timp avuseseră o relaţie? Oare de aceea încetase să-l primească în patul ei? Era posibil, dar nu avea de unde să ştie cu siguranţă până

când nu avea să discute cu George. Momentan însă, nu era pregătit pentru această discuţie.

În primul rând, avea să pună pe cineva să-l urmărească pe George pentru a afla dacă el era sursa misterioasă pe care se bazau autorităţile. Apoi avea să ceară să se verifice camera lacheului.

Acum nu mai avea nicio îndoială asupra faptului că George o dusese pe Sarah la Spitalfields pentru a vinde safirele. Mai rău, dacă ar fi avut de suferit după urma ei, poate că ar fi fost chiar capabil de crimă. Cu siguranţă, ar fi avut acces uşor la dormitorul lui Sarah, cu sau fără cheie, având în vedere că erau amanţi. Desigur, şi alţii ar fi avut. Richard obişnuia să se furişeze să discute cu Sarah fără să îl vadă nimeni.

Richard nu ar fi omorât-o niciodată. Sarah era eroina lui, iar el era febleţea ei. Îi împrumuta bani şi îi lua apărarea în faţa tatălui lor. Nu, Richard nu ar fi omorât gâscă cu ouă de aur. Probabil era de părere că David o făcuse şi se asigurase că avea să plătească pentru asta.

David scrâşni din dinţi. Indiferent cine ar fi plănuit asta, avea să afle de ce încerca să-l distrugă şi o omorâse pe Sarah dacă, într-adevăr, fusese omorâtă.

Mai întâi însă trebuia să afle ce îi spusese nenorocitul ăla de Pinter lui Charlotte de o supărase aşa de tare. Întâlnirea trebuia să fie secretă, căci autorităţile sigur ar fi tras concluzii greşite. Cum să reuşească?

Din fericire, Giles se dovedi a fi soluţia perfectă la problema lui. Mai târziu în acea seară, el şi Giles merseră în oraş. Giles purta haine de doliu şi stătea în trăsură, în timp ce David, îmbrăcat ca un lacheu, călătorea în spate, alături de celălalt lacheu. Pentru prima dată, faptul că avea un frate care îi semăna atât de bine era în avantajul lui.

Când plecară, David observă că unul dintre poliţişti încălecă şi urmă trăsura discret, de la distanţă. Când trăsura se opri şi îl lăsă pe Giles la o tavernă cunoscută, poliţistul rămase afară şi aşteptă, exact aşa cum prevăzuse David. Iar când trăsura fu trasă unde celelalte trăsuri îşi aşteptau stăpânii, David dispăru în noapte.

Avu nevoie de vreo două ore să ajungă la şcoală pe cursul râului, dar reuşi să fie acolo cu vreo jumătate de oră mai devreme decât stabiliseră. Ajunse pe debarcader fără să fie văzut, căci uşa fusese încuiată. Din fericire, cineva lăsase un felinar pâlpâind într-un cui aproape de uşă, aşa că nu fu nevoit să bâjbâie prin întuneric.

Însă nu era un debarcader propriu-zis, ceea ce explică de ce Charlotte alesese acest loc pentru întâlnire, în ciuda fricii ei de apă. Deşi construit lângă Tamisa, care se putea auzi lovind bancul la mică distanţă, structura era solidă, cu podea de lemn şi patru pereţi trainici. Numai ancorele de deasupra rămăseseră mărturie că odată fusese folosit pentru bărci.

Acum construcţia era plină cu arcuri, săgeţi, mobilier vechi, cuiere şi instrumente de grădinărit. Zâmbi. Numai Charlotte putea transforma un debarcader perfect funcţional într-o magazie pentru grădină. Cu siguranţă, nu avea să se aventureze pe râu.

Dezvelind o canapea roasă, se întinse, epuizat peste măsură. Era obosit de atâtea surprize. Acum nu-şi dorea decât să o vadă şi să o îmbrăţişeze pe Charlotte, să uite drama pe care o trăia în Londra. Trebuia să se asigure că tot ce se întâmpla nu avea să o îndepărteze de el şi mai mult. Poate că trebuia să-i spună totul despre vărul Michael. Nu. Dacă o făcea, trebuia să-i mărturisească secretul acestei mascarade. Având în vedere că nu ştia ce credea ea despre toată încurcătura cu Sarah, nu putea risca.

Dacă Charlotte înceta să aibă încredere în el…

Simpla idee îi frângea sufletul. Nu voia să rişte să o piardă vorbindu-i despre vărul Michael. Având în vedere că lumea din jurul lui se prăbuşea, acum avea nevoie disperată de Charlotte. Să-i ia demnitatea, să-i târască numele în noroi, dar nu avea să le permită să i-o ia pe Charlotte. Niciodată!

Capitolul 20

Charlotte se grăbi spre debarcader, întrebându-se dacă David ajunsese deja. Îşi petrecuse toată amiaza şi seara îngrozită de mărturisirile domnului Pinter, dorindu-şi răspunsuri. Imediat. Când intră în debarcader, la început nu văzu pe nimeni. Observă apoi un servitor îmbrăcat în uniforma familiei Kirkwood care dormea pe canapea. Se simţi dezamăgită, până când se apropie şi observă că era David.

Furia care o stăpânise toată amiază crescu. Poliţiştii îi investigau viaţa, iar el dormea? Ah, tipic bărbătesc! Luă o cărămidă şi o scăpă pe podea. David tresări şi privi confuz, apoi îi întâlni privirea.

— Charlotte, eşti aici. Cred că am adormit!

— Poate că hainele de servitor ţi-au ameţit simţurile, spuse ea în timp ce îi scoase peruca şi o aruncă alături.

Tonul ei înţepat îl surprinse. Se întinse spre ea şi o trase în poala lui.

— Poate că hainele tale de directoare de şcoală le-au ameţit pe ale tale, o contrazise el, aplecându-se să o sărute.

— Opreşte-te! protestă ea. Trebuie să vorbim.

— Putem vorbi mai târziu, bombăni el şi o sărută.

Pentru o clipă, uită de furie. Probabil uitase că o minţise din motive pe care nu le pricepea încă. Dar înţelegea focul dintre ei. Când o săruta, el era al ei – şi era minunat. Asta până când se întoarse să îi descheie nasturii rochiei. Atunci îşi aminti de furie şi se ridică din poala lui. Punându-şi mâinile în şold, spuse:

— Trebuie să vorbim. Este important.

O privi prudent.

— Eşti supărată.

— Supărată este puţin spus pentru ce simt acum, te asigur.

David se ridică de pe canapea şi se îndreptă de spate.

— Terence mi-a zis că nu crezi că am omorât-o pe Sarah. A greşit?

— Sigur că nu. Ştiu că nu ai face niciodată aşa ceva.

Vocea îi deveni gravă. În timpul interogatoriului despre elevele mele şi despre asocierea mea cu tine, domnul Pinter a scăpat o informaţie care pare ceva ce tu ai fi capabil să faci.

Îşi trecu degetele prin părul turtit de perucă.

— Informaţii despre ce? Sarah?

— Despre codicilul din testament.

Când înlemni panicat, ea ştiu adevărul. Sperase din toată inima ca Pinter să greşească.

— Şi ce ţi-a spus Pinter mai exact? întrebă David.

Îl privi încruntată.

— Ştii ce a zis. A spus că Sarah nu a lăsat niciun testament. Deci ar fi greu ca un testament inexistent să aibă un codicil.

— Ai văzut documentul! Însă răspunsul plat al lui David era evident o încercare de scăpare. Avocatul tău l-a verificat şi a spus că este legal.

Asta chiar o făcu să-şi iasă din minţi. Se îndreptă spre el cu pumnii strânşi.

— Da, aşa este. Din nefericire, când i l-am arătat domnului Pinter, el a avut cu totul altă părere.

— Oh, Dumnezeule! spuse el cu sufletul la gură. I l-ai arătat lui Pinter?

Panica de pe chipul lui o făcu să se simtă uşor vinovată, dar sentimentul o părăsi îndată ce îşi aminti ce făcuse David.

— Ce altceva ar fi trebuit să fac? La urma urmelor, am presupus că amantul meu nu o să mă mintă niciodată în această privinţă. Ignorând remuşcarea de pe chipul lui David, se mai calmă. Chiar şi după ce Pinter mi-a spus că familia lui Sarah reclama faptul că ea nu a avut testament, am crezut în tine. I-am zis că probabil familia Linley se înşală. Până la urmă, aveam documentul în mână. Inspiră adânc, încercând să nu plângă. Nu era, nu? Este un fals! Toată povestea asta cu moştenirea este o mare minciună!

Nici nu mai încercă să nege. Cum putea face asta? În schimb, o luă de umeri.

— Ascultă-mă, Charlotte! Îţi pot explica totul.

— Să-mi explici? Cum ai putea explica aşa ceva? Se desprinse din mâinile lui, sentimentul de trădare făcându-i inima deja rănită să doară şi mai tare. Cred că am fost nebună că am crezut în tine! Râse autoironic. Unde mi-a fost capul? Sarah nu ar fi lăsat niciodată bani şcolii. Îmi doream atât de mult să te am înapoi în viaţa mea, spuse ea şoptind, încât am fost gata să ignor idioţenia spuselor tale. Asta era cel mai rău. Dacă aş fi acceptat că era o minciună, asta ar fi însemnat că mă urăşti atât de mult încât ţi-ai bate joc de mine intenţionat, pentru a te răzbuna…

— Nu! strigă el îngrozit. Ştii că nu are legătură cu răzbunarea!

— Oare? Era singura explicaţie care avea sens. Altfel de ce te-ai preface…

— Nu din răzbunare, pentru Dumnezeu! Chiar crezi că aş putea face dragoste cu tine, că te-aş cere de nevastă pentru a mă răzbuna pentru ce s-a întâmplat în urmă cu 18 ani? Mai ales pentru că ştiam de ce ai făcut-o?

Avea logică, dar nu răspundea la întrebarea ei.

— Deci ce alt motiv există? Ai vreo înţelegere cu Pritchard? Păreai să-l cunoşti chiar foarte bine. Te-a convins să-l ajuţi şi ai încercat să mă convingi că trebuie să mut şcoala doar pentru a scăpa de mine?

— Nu are niciun sens ce spui, strigă el. Singura modalitate prin care te-ai putea muta ar fi dacă banii sunt reali, şi chiar sunt. Fiecare bănuţ îţi aparţine. Moştenirea! Totul este al tău dacă vrei.

Charlotte îl privi cu ochii larg deschişi. Nu îi venea să creadă ce auzea. Nu putea crede una ca asta.

— Cum ar putea să-mi aparţină în mod legal dacă testamentul nu există?

— Sunt banii mei, din propriile investiţii. În ciuda luminii lămpii, privirea îi era întunecată. Ştiam că nu o să-i accepţi niciodată dacă vin din partea mea, aşa că am inventat moştenirea. Se apropie să-i mângâie obrazul, dar când ea se dădu înapoi, vocea lui deveni gravă. Dacă nu mă crezi, întreabă-mi avocatul!

— El este cel care a zis că Sarah nu a avut testament,

suspină ea.

— De la bun început nu a acceptat această situaţie. Sigur s-a gândit că este în interesul meu să nu menţioneze codicilul fals când avea să discute cu autorităţile.

— Ce păcat că nimeni nu s-a gândit să mă pună şi pe mine la curent!

David se albi.

— Dacă îl întrebi, o să-ţi spună de ce am făcut-o. El ştie totul. Ştie că am făcut-o pentru tine.

Îşi dorea atât de mult să-l creadă, dar era o idee nebunească.

— De ce ai vrea să mă ajuţi pe mine şi şcoala din banii tăi? După atâţia ani…

— După atâţia ani, spuse el grav, am vrut să o recâştig pe femeia pe care, ca un netot, am îndepărtat-o. Se opri. Te doream şi nu am găsit o modalitate mai bună de a trece de zidul pe care l-ai construit în jurul tău.

— Da, dar 30.000 de lire…

— Dacă aş fi avut, ţi-aş fi dat mai mult. Îi privi chipul blând, dar suferind. Ştiam că şcoala are probleme. Dacă îţi aminteşti, eu şi Sarah am participat la strângerea de fonduri. După moartea ei, ştiam că te vreau înapoi. De data asta, când vru să-i mângâie obrazul, nu îl opri. Ştiam, de asemenea, că o să fii suspicioasă dacă îţi ofer banii direct şi că nu o să-mi permiţi să te curtez atât timp cât sunt în doliu. Aveai nevoie de fonduri mult mai repede, având în vedere acţiunile lui Pritchard. Aşa că am pus la cale un plan diferit.

Îşi aminti tot ce îi spusese în prima zi – insistenţa lui de a reconstrui şcoala altundeva, despre implicarea lui. Cu siguranţă, dacă şi-ar fi dorit răzbunare, nu ar fi vrut să petreacă atât de mult timp cu ea. Chiar credea că David ar fi făcut dragoste cu ea dacă o ura?

Şi totuşi, având în vedere ce îi făcuse şi cum stăteau lucrurile între ei în acel moment, îi era greu să creadă. Şi nu ştia că scrisoarea ei fusese publicată din greşeală.

— Cum să am încredere în tine? îi şopti ea.

O cuprinse în braţe.

— Niciodată nu am încetat să mă gândesc la tine, Charlotte! Niciodată. După ce m-am însurat, de fiecare dată când te întâlneam în societate, mă obligam să nu îmi pese, să nu mă întreb la cine te întorceai în nopţile în care erai singură.

Când îi sărută părul, nu se opuse, deşi se ura pentru că era atât de slabă. O speria cât de mult îşi dorea să creadă că într-adevăr lui îi păsa. Cum să şi-l dorească în viaţa ei atât de tare încât să renunţe la tot pentru el?

— Când a murit Sarah, şopti el, nu a mai existat niciun motiv să mă opun sentimentelor mele. Vedeam, în sfârşit, şansa să am soţia pe care mi-o doream. Aşa că am făcut ceva prostesc. Pur şi simplu nu ştiam ce altceva să fac.

— Ai fi putut să-mi spui adevărul, rosti ea cu capul sprijinit pe umărul lui. Ai fi putut să-mi spui că ştiai de ce am scris scrisoarea. Ai fi putut să spui toate astea dacă voiai să o luăm de la capăt.

— Şi m-ai fi crezut?

— Nu ştiu. Îşi ridică ochii spre el, confuză. Nici măcar nu mi-ai oferit şansa de a te crede.

— M-am temut că nu o să accepţi. Nu ştiam ce simţeai, dacă măcar îţi mai păsa de mine. Aveam nevoie de ceva care să mă ajute să ajung la tine. Moştenirea a fost acea legătură.

Când îi vorbise lui Godwin despre el, acesta îi spusese acelaşi lucru, dar îl crezuse nebun. Dar acum… Acum totul era mult mai complicat. David făcuse totul mai complicat.

— Nu pot accepta banii tăi. Cred că înţelegi asta.

O privi în ochi.

— Ba da, poţi.

— Nu pot. Cum ar părea?

— Dacă te măriţi cu mine, o să pară ca şi cum soţul tău îţi ajută şcoala.

Se eliberă din braţele lui.

— Ştii că nu mă pot mărita cu tine acum, când ancheta privind moartea lui Sarah este în plină desfăşurare. O să creadă că noi… că tu şi eu…

— Oh, ai dreptate! Mereu uit de încurcătura asta cu

Sarah. Mi-e greu să cred că a fost ucisă. Nu are niciun sens.

— Deci înţelegi de ce nu ne putem căsători acum.

Oftând, o privi frustrat.

— Desigur. Cu siguranţă, nu-mi doresc să te implic în asta. Însă nu o să dureze veşnic. O s-o găsească pe persoana care a ucis-o. Trebuie să aşteptăm până atunci. Între timp, permite-mi să-ţi împrumut bani…

— Oh, da, spuse ea sarcastic, nici asta nu o să pară suspicios în ochii lor, faptul că îmi împrumuţi 30.000 de lire…

Păru nesigur.

— Poate dacă avem grijă la modul în care o să-ţi parvină…

— Ai înnebunit? Individul acela, Pinter, îţi vrea capul! Nu intenţionez să fiu motivul pentru care o să te spânzure.

— Nu o să mă spânzure. Am alibi pentru noaptea aceea.

— Atunci de ce domnul Pinter nu a menţionat nimic despre asta? Deveni mai reţinut.

— Este… complicat.

O trecură fiori reci. Se putea gândi la un singur motiv pentru care ar fi putut avea alibi în acea noapte şi despre care nu îi putea spune.

— Ai fost cu… altă femeie, nu?

— Dumnezeule, nu! Părea sincer şocat. Nu mi-am înşelat niciodată soţia. Nici măcar o dată.

Dorinţa cu care îşi dorea să-l creadă o înspăimânta.

— Să ştii că nu te-aş învinui. Mi-ai spus că de mult nu mai împărţeaţi acelaşi pat.

— Asta nu înseamnă că m-am simţit liber să am o amantă. Ţi-am spus cu mulţi ani în urmă că eu cred în fidelitate. Mereu am sperat că pot găsi, împreună cu Sarah, o modalitate de a-mi salva căsnicia. M-am gândit că dacă aş putea să o ţin departe de jocuri…

În ciuda eforturilor de a nu arăta asta, o cuprinse mila.

— Atunci care este alibiul tău? Şi de ce nu i-ai vorbit lui Pinter despre el?

Se închise în el, aşa cum făcuse mereu.

— Este secretul altei persoane. Nu are legătură cu noi.

— Secretele tale niciodată nu au părut să aibă de-a face cu noi până când nu m-au lovit din plin, aşa cum mi s-a întâmplat la amiază! izbucni ea.

Se întoarse spre uşă, căci se săturase de atitudinea lui evazivă, dorindu-şi să scape de valul de emoţii care o invadau de fiecare dată când se afla aproape de ea. Nu avea nevoie de această agonie în viaţa ei.

— Unde pleci? întrebă el.

— Fă ce vrei, David! Nu vreau nimic din toate astea!

— Ce dracu' vrea să însemne asta? bombăni el, urmând-o.

— Asta înseamnă că nu este un moment potrivit pentru… o relaţie. Avem nevoie să stăm un timp departe unul de celălalt.

— Uite ce e, Charlotte, ştiu că nu ne putem vedea până când nu este găsit asasinul lui Sarah. Este prea riscant, nu numai pentru mine, ci şi pentru tine. Nu o să le permit să gândească ceva rău despre tine. În vocea lui se simţea disperarea. Odată ce situaţia o să se rezolve, iar lucrurile o să revină la normal…

— Nu înţelegi! Nici măcar nu îl putu privi când i se adresă. Nu este vorba doar despre pericolul acestei situaţii. Eu… Nu cred că noi doi… că o relaţie este o idee bună în acest moment. Nu până când nu rezolv problema şcolii şi nu-mi dau seama ce cred cu adevărat despre căsătorie. Până atunci, este mai bine ca noi să nu…

— Nu, la naiba! Se grăbi să o ajungă la uşă. Nu-mi vine să cred că spui asta! O prinse din spate, strângând-o cu putere de braţ. Nu o să-ţi permit! Am nevoie de tine prea mult!

Nu era dragoste, ci nevoie. Nu era suficient. Nu mai era.

— Sigur nu ai nevoie de mine suficient de mult pentru a-ţi împărtăşi secretele.

— Deci pur şi simplu renunţi la noi? Din nou? Aşa cum ai făcut acum 18 ani? Asta îmi spui? Ştii foarte bine că

problemele şcolii nu o să se termine cu adevărat niciodată. În plus, mi-ai spus clar şi răspicat că te temi să te recăsătoreşti.

Se întoarse spre el.

— Nu este corect! Nu îţi permit să dai vina pe mine. De fiecare dată când mă întorc, mai descopăr o minciună sau o eschivare. Tu eşti cel care are secrete şi care îşi protejează inima.

— Şi tu nu te protejezi? Se îndreptă spre ea, hotărât. Foloseşti şcoala drept scuză pentru a nu-ţi asuma riscuri în viaţa personală şi pentru a nu permite nici unui bărbat să se apropie din nou de inima ta. Vrei să ştii de ce?

Îl fixă cu privirea, supărată.

— Pentru că eşti o laşă, Charlotte Harris, bombăni el. Şi ştim amândoi asta!

Capitolul 21

David simţea că rămânea fără aer. Totul îi scăpa printre degete – Charlotte şi speranţele pe care şi le făcuse. Ce avea să se întâmple cu ei? De ce trebuia să facă lucrurile atât de dificile? Dacă se folosea de această situaţie cu Sarah pentru a-l îndepărta până când rezolva problemele şcolii şi decidea ce să facă în privinţa căsătoriei, avea să fie sfârşitul relaţiei lor. Ea mereu fugise, întotdeauna găsise scuze pentru a ignora ceea ce exista între ei.

Pentru Dumnezeu, nu avea să-i permită asta!

Dacă trebuia să o înfurie pentru a o determina să-l asculte, ei bine, avea să o facă. Era mânioasă. Ura să fie acuzată de slăbiciune şi mai ales de laşitate. Era mândră că putea fi puternică şi independentă, dar lui chiar aceste calităţi i se păreau distructive. Nu avea să-i permită să se ascundă în spatele propriei independenţe.

— Cum îndrăzneşti? strigă ea. Tu eşti cel care m-a minţit. Tu eşti cel care are secrete şi cere imposibilul.

— Imposibilul? Se apropie de ea. Te referi la faptul că ţi-am cerut să-ţi împarţi viaţa cu mine?

— În acest moment nu este înţelept…

— Da, în acest moment. Dar ai spus că te gândeşti la asta pe termen lung, că intenţionezi să păstrezi distanţa chiar şi după ce o să fie prins asasinul lui Sarah, ca să te poţi gândi. Vocea îi deveni gravă. Mai degrabă să te convingi că nu este o idee bună să te măriţi cu mine. Nu văd decât un singur motiv pentru care ai face asta. O cuprinse de umeri. Laşitatea ta!

— Încetează cu asta! Nu sunt laşă!

— Nu? Te temi să renunţi la o zecime din independenţa ta preţioasă pentru a te mărita cu mine.

Îi întâlni privirea.

— Oh, dar tu nu vrei să renunţ doar la o zecime. Tu vrei să renunţ la tot ce am. În schimb, nu-mi oferi nimic.

— Numele şi banii mei nu înseamnă nimic?

— Nu la asta m-am referit, şi ştii bine. Nu-mi oferi nimic din tine.

— Îţi ofer asta, şopti el, aplecându-se să o sărute.

Îl împinse cu atâta putere încât aproape că se dezechilibră.

— Este vorba numai despre dorinţa ta nechibzuită, nimic mai mult.

O privi mirat.

— Să nu îndrăzneşti să te dai drept directoarea jignită în faţa mea, dulceaţă. Nu simt doar eu această dorinţă nechibzuită, ştii bine.

— Da, te doresc. Ochii ei scânteiau de furie. Iar tu foloseşti această dorinţă pentru a mă controla. Spre surprinderea lui, îl împinse iar, obligându-l să se dea un pas în spate. Vrei să mă înmoi pentru a nu observa cum, uşor-uşor, pui stăpânire pe tot ce am în viaţă: şcoala, viitorul, inima.

Îl împinse cu atâta forţă încât căzu pe canapea. Pierzându-şi controlul, o trase peste el.

— Dacă atunci când facem dragoste îţi doreşti controlul, dulceaţă, sunt dispus să ţi-l ofer. Luptându-se să

se elibereze, el îşi sprijini mâinile pe spătarul canapelei. Haide, preia controlul! Îşi depărtă picioarele pentru a-i arăta mădularul excitat. Ia-mă! Nu o să te opresc.

Stând acolo în faţa lui, cu mâinile în şolduri şi fierbând de furie, era încântătoare.

— Nu văd la ce ar servi, izbucni ea, deşi privirea îi căzu pe umflătura vizibilă din pantaloni.

— Ar dovedi că nu sunt singurul care ar folosi dorinţa pentru a controla.

Obrajii i se înroşiră, ceea ce nu îl făcu decât să se excite şi mai tare.

— Nu la acest tip de control m-am referit, replică ea.

— Nu? Asta ai spus, că folosesc dorinţa pentru a te controla, bombăni el. Acum, singura modalitate prin care spera să o poată opri era să o determine să lase garda jos. Dacă vrei să negi deoarece te limitezi doar la vorbe, nu şi la fapte, aşa cum o fac cele mai multe femei…

Ea strânse pumnii.

— Eşti cel mai nesuferit, exasperant, arogant…

— Cum ziceam, numai vorbe, fapte deloc. O tachină cu un zâmbet. Sau te temi că nu poţi prelua controlul. Ce poate şti o directoare de şcoală rigidă ca tine despre a controla un bărbat folosindu-se de propria lui dorinţă?

— Oh, crede-mă, spuse ea în timp ce se apropie de el, dacă voiam, până acum te-aş fi avut la degetul mic. Însă nu-mi doresc un bărbat care mă minte şi care nu mă vrea cu adevărat în viaţa lui.

— O scuză previzibilă, zise el. Având în vedere modul în care reacţionase la vestea că acel codicil era fals, David nu se putea gândi decât la modul în care avea să-l alunge din viaţa ei când urma să afle restul adevărului. Te temi să încerci. În adâncul sufletului tău, nu mă poţi controla. O privi din cap până în picioare. Gândul că ai putea folosi dorinţa pentru a controla un bărbat ca mine, sofisticat şi cu experienţă, este ridicol.

Dacă nici asta nu o provoca să-i răspundă, nimic nu o mai putea face.

— Ridicolă, zici? Se aşeză în poala lui şi îi cuprinse

capul în palme. În câteva momente, te pot face să mă implori, diavol împieliţat!

Nu îşi luă ochii de la ea.

— Eu nu implor pe nimeni, niciodată. Nici pe tine, nici altă femeie.

— O să vedem, spuse ea.

Când îl sărută cu toată dorinţa şi pasiunea de care era capabilă, se abţinu cu greu să nu o îmbrăţişeze, să nu o culce pe canapea şi să nu o posede cu sălbăticie. Însă voia să vadă că dorinţa era reciprocă şi că ea îl putea controla. Căsătoria nu ar fi însemnat să renunţe la toată viaţa ei în favoarea lui, aşa cum părea Charlotte să creadă. Deşi îi răspunse la sărut, o lăsă intenţionat să preia controlul, chiar dacă pentru el era un chin să facă asta. Trecuseră trei zile lungi de când făcuseră dragoste, şi singurul lucru la care se putea gândi când se aşeză în poala lui era să o posede. Întrerupând sărutul, spuse:

— Dă-ţi jos haina aia ridicolă de lacheu! Mă simt de parcă seduc un servitor.

Fu mai mult decât fericit să se supună, dându-şi jos lavaliera, vesta şi cămaşa.

— Dar tu nu te dezbraci? întrebă el în timp ce ea îi mângâia pieptul gol, jucându-se cu sfârcurile lui până când începu să geamă.

Se aplecă mai aproape şi îşi frecă sânii acoperiţi de el, şoptindu-i la ureche:

— Poate mai târziu. După ce o să mă implori.

Atunci îşi dădu seama că nu calculase nimic bine. Încă furioasă, era hotărâtă să-i dovedească faptul că avusese dreptate, făcându-l să sufere.

— Te temi? şopti ea.

Trupul ei se foia deasupra mădularului lui întărit, înnebunindu-l.

— De tine? spuse el cu greu. Niciodată.

— Ar trebui.

Îşi lăsă mâinile să alunece între ei, mângâindu-i coapsele, provocându-i o durere atât de intensă încât simţi că avea să moară dacă nu îl atingea acolo.

— Oh, Charlotte… spuse el, fără să se poată abţine.

— Doreaţi ceva, Lord Kirkwood? Îşi freca în continuare zona intimă suficient cât să-l excite şi mai tare. Tot ce trebuie să faci este să mă implori.

Deşi începuse totul pentru a-i permite să preia controlul, acum, că o făcuse, suporta cu greu. Ideea de a o implora pentru a se satisface îl irita. Îşi lăsă şi el mâna să alunece între ei pentru a o mângâia, sperând să o tulbure, dar ea se dădu jos din poala lui.

— Ah, domnule, spuse ea, despletindu-şi părul şi lăsându-l să-i cadă pe umeri. Era evident că ea se bucura de moment. Ţi-am spus eu că mă poţi atinge?

O privea cu dorinţă în timp ce ea îşi dădu jos, pe sub fustă, lenjeria intimă, fără să-i arate nicio părticică a trupului.

— Nu m-am referit la asta când am vorbit despre control, bombăni el.

— Nu? Asta ai spus, îl imită ea. Mi-ai spus că pot folosi dorinţa pentru a te controla. Îşi ridică rochia deasupra genunchilor, dezvelindu-şi picioarele lungi, pe care el voia să le sărute şi să le mângâie, între care voia să se afle cât mai repede. Îşi ridică rochia şi mai mult, dezvelindu-şi coapsele ca o femeie uşoară de pe Drury Lane care voia să atragă clienţii. Eşti numai vorbă goală, ca toţi bărbaţii.

Faptul că îi răspundea cu propriile cuvinte începea să-l deranjeze.

— Dacă vrei acţiune… spuse el, aplecându-se spre ea pentru a o prinde de şolduri.

Rezistă încercării lui de a o trage spre el. În schimb, îşi ridică piciorul şi-l aşeză pe canapea, aproape de şoldul lui, tentându-l.

— De fapt, mi-aş dori altfel de acţiune. Aş vrea să îmi oferi plăcere cu gura.

O privi şocat. Făcuse asta cu iubitele lui ocazionale în zilele de desfrâu, dar niciodată cu o femeie respectabilă. Această idee ar fi îngrozit-o pe Sarah. De cele mai multe ori, nu reuşise să o convingă nici măcar să-şi dea jos cămaşa de noapte.

— Ştii… despre asta?

— Se pare că, până la urmă, nu sunt chiar o directoare de şcoală rigidă.

— Se pare că nu. Slavă Domnului!

Mai mult decât dornic să îi facă pe plac, se aplecă şi îşi îngropă faţa în carnea ei. În câteva clipe, îşi dădu seama cât de bine alesese cum să o satisfacă. Gustul şi mirosul cărnii ei uşor înţepătoare îl excitase, deşi nici nu începuse să-şi satisfacă mădularul întărit. Cu cât lingea, sugea şi explora cu limba, cu atât mai mult începea să creadă că pantalonii aveau să-i plesnească înainte de a o pătrunde. Îi ţinea capul cu mâinile, de parcă nu ar fi vrut să-l lase să mai plece.

— Da, David… Oh, Cerule… Aşa…

Dacă ar mai fi fost în stare, s-ar fi temperat pentru a o satisface pe deplin până când ar fi obţinut şi el ce îşi dorea. Atunci ar fi făcut însă exact lucrul de care îl acuza ea, că îi folosea dorinţa pentru a deţine controlul. În plus, era pierdut în gemetele ei, în respiraţia ei neregulată, căci se apropia de orgasm. Când simţi că explodă sub atingerea lui, se simţi ca un învingător. Stătea acolo tremurând, cu capul pe spate, vibrând, fiind cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată.

— A fost… minunat, oftă ea.

Îi mângâie coapsa.

— Intenţionezi să mă chinuieşti toată noaptea pentru a-mi dovedi că ai dreptate? întrebă el cu vocea gravă. Sau o să primesc, în cele din urmă, răsplata pentru că m-am ridicat la aşteptările doamnei?

Îi zâmbi, apoi se aşeză pe picioarele lui.

— Numai dacă mă implori. Se aplecă şi îi descheie pantalonii, apoi lenjeria intimă. Înainte să-şi poată lua mâna, el i-o cuprinse şi o obligă să-i atingă mădularul turbat.

— Nu o să te implor, aşa că mai bine îţi iei gândul de la asta.

Îl mângâie de câteva ori, suficient cât să reaprindă focul, apoi îşi trase mâna.

— Atunci, dragă domnule Kirkwood, o să suferi.

Când dădu să se ridice, o cuprinse de talie şi nu îi mai dădu drumul.

— Pe dracu'! Încercă să o sărute, dar ea îşi întoarse capul, aşa că o muşcă de ureche. Te-ai făcut înţeleasă, dulceaţă! Mulţumeşte-te cu asta. Vreau să fiu în tine şi ştii la fel de bine ca mine că şi tu vrei.

Se lăsă pe spate, privindu-l serioasă.

— Foarte bine. Numai dacă accepţi să-mi spui care e alibiul tău din noaptea asasinării lui Sarah.

Îngheţă. Cuprins de dorinţă, uitase de această parte a discuţiei. Dar ea nu uitase. Cu siguranţă, la asta se referise când folosise dorinţa pentru a-l controla.

— De ce vrei să ştii? întrebă el cu amărăciune. Pentru a te asigura că nu mi-am ucis soţia?

— Pentru a mă asigura că mă vrei pe deplin în viaţa ta, nu numai în privinţele care îţi convin. Se încruntă. Astfel aş putea fi sigură că nu o să fii spânzurat.

Grija ei pentru el îl atinse profund. Sigur ar fi putut să-i spună ceva care să o mulţumească, fără să-i destăinuie prea multe.

— Foarte bine. Promit.

— Spune-mi acum!

— Nu. După aceea. Îşi apropie de pântecul ei mădularul care îl durea. Cruţă-mă! Îi sărută linia obrazului. Te rog, dulceaţă, nu mai suport!

Se lăsă pe spate, triumfătoare.

— M-ai implorat!

Tresări.

— Ba nu!

— Ai spus „te rog". Este suficient pentru mine.

Se ridică şi se lăsă să alunece pe mădularul lui.

El gemu de plăcere.

— Da, Charlotte… Oh, Dumnezeule, da! Eşti… divină.

Cu o privire înflăcărată, începu să se mişte, unduindu-se, cuprinzându-l cu trupul ei, făcându-l să se teamă că avea să explodeze înainte ca măcar ea să ajungă la orgasm. Se simţea atât de bine în ea, mişcându-se în

acelaşi timp, fiind o singură persoană, împingându-i corsetul, îşi umplu mâinile cu sânii ei. Era o binecuvântare. Erau meniţi să fie împreună, chiar dacă ea îşi dădea sau nu seama de asta. Cumva, avea să se asigure că şi Charlotte înţelegea acest lucru.

— Deci sunt... suficientă pentru sofisticatul şi experimentatul Lord Kirkwood? întrebă ea în timp ce îl călărea cu graţia Dianei, zeiţa vânătorii.

— Mereu... ai fost, recunoscu el, înainte să piardă lupta, căci nu mai reuşi să se abţină şi îşi vărsă sămânţa în ea.

Încordându-se, atinse şi ea extazul cu un strigăt triumfător, iar el se gândi astfel: „Eşti a mea! Acceptă, dulceaţă. Eşti a mea acum şi pentru totdeauna! Numai că încă nu ai aflat!”

Capitolul 22

Lui Charlotte nu îi veni să creadă că o făcuse din nou. Îi permisese lui David să o seducă şi să o facă să uite de reţinerile ei. Stătea în braţele lui, pe canapeaua şubredă, şi se bucura de moment. Oare avea dreptate? Oare era laşă şi se temea să facă următorul pas? Oare se temea să i se dăruiască pe deplin, cu inima, trupul şi sufletul? Dacă era aşa, nu era singura. Şi el îi ascundea ceva, era sigură de asta. Cum ar fi putut deveni soţ şi soţie dacă el nu putea împărtăşi fiecare aspect al vieţii lui cu ea?

Îşi înălţă capul de pe pieptul lui şi îşi sprijini bărbia în mâini, privindu-i trăsăturile care îi deveneau atât de dragi.

— Deci, spune-mi despre alibi, spuse ea hotărâtă să afle asta de la el.

El oftă lung.

— Nu pot să îţi spun tot. Aşa cum ţi-am zis, nu este secretul meu. În noaptea în care a murit Sarah, am mers să ajut un prieten. Era în necaz, avea o problemă despre care nu ar fi vrut să afle nimeni. Era genul de situaţie despre

care nu ar vrea să discut.

— De aceea Pinter nu a menţionat nimic? Pentru că nu i-ai spus?

— Da. Nu vreau să spun nimic dacă nu e neapărat necesar.

— Este un prieten pe care îl cunosc?

Spera să nu fie Anthony sau Foxmoor. De obicei, secretele acestea implicau femei, iar ea nu ar fi suportat gândul că unul dintre ei şi-ar fi înşelat nevasta.

— Nu este din cercul tău, dacă asta te îngrijorează. Dar îl cunoşti pe individ. Vocea lui părea obosită. Am plecat pe la zece spre el, iar când m-am întors pe la miezul nopţii, am găsit-o pe Sarah moartă.

I se făcu milă de el.

— Tu ai fost cel care a găsit-o?

Suferea, iar asta se vedea pe chipul lui.

— Da. Eu şi menajera am găsit-o. În vocea lui se simţea durerea. Avea venele tăiate, iar apa devenise rozalie. Acum că mă gândesc la asta, probabil că nu era suficient de mult sânge, dar în acel moment părea… exagerat. Mai ales după ce am citit biletul.

Îi sărută delicat pieptul.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva.

— Biletul nu avea sens, dar m-a torturat luni la rând: „Nu mai pot îndura viaţa asta insuportabilă”. Iar eu… Eu eram sigur că asta se întâmpla din cauza faptului că o făceam mai nefericită decât era.

Se vedea cât de mult suferise din cauza asta. Charlotte se înfurie pe persoana care scrisese într-adevăr biletul.

— Dar nu era real. Nu?

Simţi un fior rece.

— Asta spun ei. Totuşi, îmi este greu să cred că ar omorî-o cineva pe Sarah.

— Au suspecţi?

El râse amar.

— În afară de mine? Nu ştiu. Eu am câţiva suspecţi. E un individ, un cămătar, care a încercat să mă şantajeze

pentru nişte bijuterii acum câteva seri şi m-a ameninţat, voalat, cu nişte documente privind activităţile soţiei mele. Apoi mai este fratele ei, Richard, care fără îndoială ar fi ştiut cum să-i falsifice semnătura.

— Cu siguranţă nu ar fi ucis-o el!

— Nu, probabil că nu. Erau destul de apropiaţi. Oftă. Cu siguranţă mi-ar pune moartea ei în cârcă, din răzbunare. Vocea îi deveni gravă. Apoi, mai este lacheul cu care se pare că împărţea patul, conform spuselor lui Terence, care a fost atât de amabil încât mi-a adus la cunoştinţă bârfele servitorilor din propria mea casă.

— Cerule! Sarah şi lacheul? Nu ar fi fost atât de lipsită de consideraţie!

— Nu m-am gândit niciodată că ar fi fost. O privi cu amărăciune. Dar apoi nici despre faptul că a folosit bijuteriile familiei mele drept garanţie pentru un împrumut nu am ştiut. Se pare că am împins-o pe soţia mea să apeleze la tot felul de tertipuri pentru a-şi potoli setea de distracţie departe de mine.

Charlotte îl opri, căci simţea că i se frânge inima.

— Nu te învinovăţi, dragul meu. Sarah a fost o fiinţă prefăcută chiar şi când îmi era elevă. Era genul de femeie care ar fi făcut totul pentru a obţine ce îşi dorea: flirt, minciună, şantaj.

Îi mângâie obrazul, dorindu-şi cu disperare să-i alunge durerea de pe chip.

— Am făcut tot ce am putut pentru a o îndruma spre un comportament cuviincios, dar era încăpăţânată. Tatăl ei a răsfăţat-o foarte mult de mică, aşa că se aştepta mereu ca toţi să i se supună.

— Mi-aş fi dorit să ştiu asta înainte să mă însor cu ea.

— Dacă îţi aminteşti, s-a furişat pe la spatele părinţilor ei pentru a te vedea. De atunci şi-a arătat adevărata faţă.

— Iar eu am fost un orb.

— Sincer, multe tinere au obiceiuri proaste, dar de regulă căsătoria le îndreaptă – responsabilităţile, sprijinul unui soţ bun… Chiar am crezut că s-ar putea îndrepta datorită ţie.

— Se pare că tocmai *ajutorul* meu a fost nepotrivit.

— A luat singură decizii, David. Nu te poţi învinui pentru asta. Îi mângâie umărul. Totuşi, mi-e greu să cred că a fost atât de scandaloasă încât să aibă o relaţie cu lacheul. De ce să mănânci oaie când ai în faţa ta o friptură suculentă?

Aşa cum se aşteptase, îl făcu să zâmbească.

— Mulţumesc pentru asta. Îmi imaginez că nu era interesată de… de mâncare. Voia ceva de la el, iar probabil acesta era preţul lui.

— Asta seamănă mai mult cu Sarah.

— Nu o să ştiu sigur până când nu-l interoghez. Intenţionez să fac asta imediat ce o să fiu sigur că nu a fost el cel care a mers la autorităţi pentru a mă învinui.

Acum, în lumina mărturisirilor lui, o amintire vagă îi veni în minte.

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun asta, dar…

— Ce anume? Te rog, spune-mi orice ai putea şti!

— Poate că este lipsit de importanţă, dar în seara cinei, Giles mi-a spus… a zis ceva ciudat. Că Sarah avea o parte întunecată. Poate că nu înseamnă nimic şi vorbea despre jocuri, deşi a zis că se referă la ceva mai mult, adăugă ea când David o privi confuz. Am insistat, dar a schimbat subiectul. Privirea furioasă a lui David o făcu să regrete că îi vorbise despre asta. Îmi pare rău, probabil nu înseamnă nimic.

— Nu pare să fie nimic. Trebuie să port o discuţie cu fratele meu.

— Doar nu crezi că Giles este implicat.

David oftă.

— Nu ştiu ce să cred. Intenţionez să aflu adevărul din spatele morţii ei. Sarah merită măcar atât din partea mea.

— Te pot ajuta cu ceva?

O privi alarmat.

— Nu, spuse el cu fermitate. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să nu îi spui lui Pinter că avem o relaţie personală. Probabil o să afle oricum, dar este mai bine dacă nu o faci. Îi mângâie obrazul. Nu o să mă iert

niciodată dacă te suspectează şi pe tine.

O emoţionă grija din ochii lui, în ciuda rezervelor pe care le avea în privinţa relaţiei lor.

— Crede-mă, spuse ea încet, nu am nicio intenţie să mai am de-a face cu domnul Pinter.

David continuă să-i mângâie chipul.

— Apropo de el, probabil ar trebui să plec înainte să descopere că lipsim.

Ea încuviinţă.

— Mai întâi, promite-mi un singur lucru.

— Ce anume?

— Că o să te gândeşti serios la cererea mea în căsătorie după ce o să se sfârşească totul.

Înghiţi în sec. Era uşor să-i promită. Deja se gândea serios la asta.

— Bine.

El oftă din adâncul sufletului.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Am nevoie de puţină speranţă pentru a putea trece peste asta.

Şi ea. După cum părea, urma să treacă un timp până când aveau să se revadă.

*

Când David se trezi a doua zi dimineaţă, Giles stătea în fotoliul de lângă patul său, foarte serios. Frecându-şi ochii, David se ridică în şezut.

— Ce faci? Plănuieşti să te muţi aici?

— Nu, am venit special pentru asta. Giles îi aruncă ziarul pe pat. Îmi pare rău, bătrâne.

David aruncă o privire la titlul scris cu litere de-o şchioapă: *Asasinatul vicontesei.*

Simţind din nou un gol în stomac, David citi articolul. Era plin de poveşti îngrozitoare.

— Cel puţin au scris că sunt numai suspect. E şi asta ceva.

— Acum se tem să facă mai mult pentru că nu există o declaraţie oficială. Probabil au fost informaţi de vreun

secretar de la biroul magistratului. Ascultă ce-ţi spun, nu o să mai dureze mult până când toată povestea asta oribilă o să iasă la iveală. Giles îl privi serios.

Deci, dacă îmi ascunzi ceva care m-ar putea ajuta să-l prind pe individ, te sfătuiesc să-mi spui acum.

Tonul lui Giles îl înfurie, mai ales în lumina discuţiilor cu Charlotte de noaptea trecută.

— Şi eu ţi-aş putea spune acelaşi lucru, frate!

Giles tresări.

— Ce vrea să însemne asta?

Suspiciunea care îi răpise somnul noaptea trecută ieşi la suprafaţă.

— Aveai o relaţie cu soţia mea?

— Poftim? Giles se ridică brusc de pe scaun. De unde ţi-a venit ideea asta?

Indignarea lui părea sinceră, dar David insistă. Trebuia să afle.

— Deoarece cineva a reuşit să intre în camera ei târziu în noapte fără să fie observat. Cineva în care ea avea încredere, pe care îl cunoştea suficient de bine pentru a-i permite să o vadă în halat.

— La naiba, nu am fost eu! Mă îmbătăm într-o tavernă în cealaltă parte a oraşului. Giles îşi încrucişă mâinile la piept, defensiv. Dacă nu mă crezi, sunt sigur că pot să îţi aduc vreo doi martori.

David se aşeză descurajat, trecându-şi degetele prin păr.

— Îmi pare rău, Giles. Nu ştiu ce să mai cred. Am aflat ieri că Sarah avea o relaţie cu lacheul. Când Giles tresări şi se aşeză iar pe scaun, David simţi un fior rece pe şira spinării. Ştiai.

— Nu eram sigur, dar… am bănuit.

— De ce nu mi-ai zis nimic?

— Să-i spun fratelui meu că soţia lui ar putea fi o târfă care se culca şi cu un servitor? Cum aş putea să spun una ca asta? Mai ales când nu aveam nicio dovadă. I-am văzut o dată sărutându-se pe hol. Atâta tot.

Oftând, David se ridică din pat şi se îndreptă spre

şemineu, încercând în zadar să-şi încălzească sângele care îi îngheţase în vene.

— Nu am bănuit niciodată că mariajul nostru o făcea atât de nefericită…

Giles pufni.

— Mariajul nu are nicio legătură. Sarah îl voia pe individ la degetul ei mic, şi era singurul mod prin care putea obţine asta. Aşa cum am mai spus, nu sunt sigur că a fost ceva mai mult decât cuvinte tandre şi un sărut sau două. Vocea îi deveni gravă. Lui Sarah îi plăcea să flirteze. Mai ales dacă ştia că putea obţine ceva din asta.

Şi Charlotte îi spusese asta. Întorcându-se de la şemineu, David îşi privi cu seriozitate fratele.

— Să înţeleg că a flirtat şi cu tine?

Giles oftă.

— O dată sau de două ori. A început… a insinuat că, dacă te-aş putea convinge să nu îi mai controlezi cheltuielile, ar fi dispusă să… Îl fixă cu privirea pe David. I-am spus să se considere norocoasă că îi dai prea multă libertate. Şi cam asta a fost tot ce a încercat cu mine, slavă Domnului!

David clătină din cap, obosit.

— Probabil crezi că sunt un prost, pentru că nu am băgat de seamă infidelităţile soţiei mele.

— Nu, spuse Giles cu blândeţe. Era prea atentă să se ascundă de tine. Sincer să fiu, niciunul dintre voi nu a pretins că îi pasă de acţiunile celuilalt.

— Şi asta a dus la moartea ei, rosti David în timp ce-şi trăgea halatul pe el.

— Singură a provocat asta. Giles căzu un timp pe gânduri. Acum, că ştii despre George, presupun că iei în considerare posibilitatea ca el să o fi omorât.

— Într-adevăr. În plus, plănuiesc să-l urmăresc pentru afla dacă el este cel care face plângeri la autorităţi şi încearcă să mă vadă în ştreang.

Giles se încruntă.

— Ar fi cam târziu pentru asta.

— Poftim? De ce?

— George nu era la postul lui când am ajuns azi-dimineaţă. Nu m-am gândit la nimic atunci, dar…

— La dracu'! David se grăbi în hol şi îşi chemă majordomul. Îndată ce omul urcă scările, David îi ordonă să-l cheme pe George imediat.

Majordomul se făcu alb ca varul.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nimeni nu l-a mai văzut de aseară.

David se chinui să-şi păstreze calmul.

— Este posibil să fie trimis cu treabă fără ştirea ta?

— Nu, domnule. Şi… când l-am căutat de dimineaţă, i-am găsit camera goală, nu mai era niciun obiect personal.

David se încruntă.

— Vrei să spui că a fugit noaptea trecută.

— Aşa se pare, domnule.

— Ei bine, chiar pare suspicios, spuse Giles laconic. Ai face bine să-i spui lui Pinter.

— La naiba cu individul! După ce îşi chemă lacheul, David se întoarse în camera lui şi începu să se îmbrace. Să sperăm că Pinter nu o să decidă să mă acuze tot pe mine de asasinarea lacheului.

— El şi oamenii lui o să-i interogheze pe servitori, sunt sigur că l-a văzut cineva plecând. George este suspect în asasinarea lui Sarah şi nu are alibi. Asta ar trebui să îndrepte suspiciunea spre el.

După ce se îmbrăcă David, coborâră amândoi scările, dar un zgomot din stradă îi opri în foaier. Presa, desigur. Odată ce la ziar apăruseră veşti despre moartea lui Sarah, veniseră să afle mai multe, dar şi părerea lui în legătură cu tot ce se întâmplase.

David se întoarse spre majordom.

— Trimite un lacheu fără uniformă la uşa din spate ca să-l aducă pe poliţistul care păzeşte casa.

— Da, domnule.

Înainte ca majordomul să plece, cineva bătu la uşă.

— Probabil este vreun ziarist îndrăzneţ, spuse Giles. Mai bine l-ai ignora.

Majordomul merse şi aruncă o privire de la geam.

— Se pare că este chiar domnul Pinter.

— Excelent, zise David. Lasă-l să intre.

După ce intră, poliţistul tresări când îi găsi pe toţi în foaier.

— Încercam să găsim o modalitate de a vă întâlni, explică David. Avem informaţii noi despre un posibil suspect…

— De fapt, domnule, îl întrerupse Pinter, am venit să vă cer să mă însoţiţi.

— De ce? îl întrerupse Giles.

Expresia stoică a lui Pinter nu trădă nimic.

— Au apărut noi probe şi avem nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a le evalua.

— Ajutorul meu? repetă David, încercând să ignore teama care îl cuprinse. Asta-i tot?

— Da. Dacă vreţi să mă însoţiţi, domnule…

— Şi presa? întrebă Giles.

— Am adus oameni pentru a opri mulţimea. Trăsura mea este chiar în faţă. Cred că domnul Masters doreşte să rămână aici, adăugă Pinter când David ceru hainele amândurora.

David miji ochii spre poliţist.

— De ce?

— Deoarece, dacă aţi fi de acord, domnule, aş dori ca oamenii mei să verifice casa, mai ales biroul dumneavoastră şi dormitorul soţiei, însoţiţi de domnul Masters, desigur.

Ideea ca poliţiştii să-i cotrobăie prin casă îl făcu pe David să simtă că avea să i se oprească inima. Ştia că rugămintea lui Pinter era numai din politeţe. Autorităţile aveau dreptul să controleze oriunde ar fi fost necesar, mai ales în situaţii de criză. În plus, nu aveau să găsească nimic care să-l incrimineze, iar cel mai bine era să nu sporească suspiciunile autorităţilor.

Se întoarse spre Giles.

— Rămâi aici! Sunt sigur că o să mă întorc repede.

În timp ce se îndrepta cu Pinter spre trăsură, David fu surprins să constate cât de eficient reuşiseră oamenii lui să

controleze mulţimea. Chiar şi el ştia că nu era destul oameni pentru asta, dar reuşeau să se descurce.

În timpul scurtei călătorii, David profită şi-l informă pe Pinter despre dispariţia lui George şi însemnătatea ei. Îl îngrozea gândul că trebuia să-şi pună viaţa pe tapet, dar nu era momentul să fie reticent. Era atât de scârbit de ideea că trebuia să mintă în privinţa teoriei lui referitoare la George şi la posibila relaţie dintre el şi cămătarii de unde se părea că soţia lui împrumuta frecvent bani, încât îşi dădu seama că nu se îndreptau spre secţie decât după ce ajunseră pe o stradă cunoscută. Atunci i se adresă lui Pinter:

— Unde mergem?

Pinter îl privi cu duritatea care îl caracteriza.

— La biroul domnului Joseph Baines.

Dumnezeu să-l ajute! Descoperiseră relaţia lui cu Baines.

— De ce mergem acolo? întrebă el descurajat.

— Cred că ştiţi de ce.

Sigur că ştia. Probabil descoperiseră codicilul fals scris de Baines şi ajunseseră la el prin propriul avocat. Acum voiau să ştie cum se ajunsese la asta şi de ce. Afurisitul se pricepea să descopere numai ce nu trebuia! Individul nu era în stare să-l găsească pe asasinul lui Sarah, dar putea să dea viaţa lui David peste cap.

Intrară în clădire în linişte, iar David se întreba cât de multe îi spusese Baines lui Pinter. Avocatul îi era loial, dar acestea erau circumstanţe neobişnuite, iar Baines nu-şi putea permite să fie acuzat că ar fi fost implicat în vreun fel în moartea lui Sarah.

David începu să se simtă cu adevărat inconfortabil când trecură pe lângă poliţistul care se afla la uşa lui Baines. Odată ce intrară şi îl descoperiră pe domnul Keel, funcţionarul, David înţelese că Pinter îl adusese acolo din cu totul alt motiv.

David oftă, iar Baines se îndreptă în grabă spre el.

— Îmi pare rău, domnule! Când domnul Keel v-a văzut numele în ziar în dimineaţa asta, a considerat că era mai

bine să iasă în faţă. A mers la autorităţi fără ştirea mea. Am încercat să vă contactez, dar…

— Lord Kirkwood? se auzi altă voce în spatele lui David.

Înlemni. Nu, nu se putea. Ce făcea ea aici?

— Despre ce este vorba? continuă Charlotte când se întoarse cu faţa spre ea. Pe chipul ei se citea surprinderea. Un funcţionar mi-a trimis un bilet că domnul Baines doreşte să discute ceva cu mine, aşa că m-am grăbit aici, dar…

— Eu v-am trimis biletul, spuse Pinter. Voiam să fiţi amândoi prezenţi pentru a auzi povestea domnului Keel.

— Nenorocitule! răbufni David. Tot ce construise cu atâta grijă se prăbuşea sub ochii lui. Nu are nicio legătură cu asta!

— Eu cred altceva, domnule, zise Pinter. Conform domnului Keel, este destul de implicată.

În timp ce îl fixa cu privirea, David o văzu rememorând totul. La naiba! Avea să o piardă! Ştia. Venise vremea să-şi plătească poliţele şi nu putea face nimic să împiedice asta.

Capitolul 23

Charlotte simţi cum i se taie respiraţia. Chipul vinovat al lui David o îngrijora. De ce voise domnul Pinter să-l aducă în biroul domnului Baines? Îl ştia pe domnul Keel din vedere, dar oare ce avea el de spus? Doar dacă David era vărul Michael… Nu, cum se putea una ca asta? Deja respinsese această posibilitate din motive evidente.

Domnul Pinter interveni, cerându-le să se aşeze cu o politeţe care îi contrazicea privirea rece. După ce se aşezară, luă loc şi el undeva de unde îi putea observa pe toţi.

— Domnule Keel, spuse el funcţionarului, v-aş fi recunoscător dacă aţi repeta ce mi-aţi spus mie mai devreme.

Funcţionarul nu părea deloc dornic să vorbească.

— Mă iertaţi, Lord Kirkwood, zise domnul Keel jucându-se cu pălăria în mâinile tremurânde, dar m-am gândit că nu este corect să vă acuze de crimă când, în noaptea în care a murit Lady Kirkwood, dumneavoastră eraţi aici cu mine.

Uşurarea lui Charlotte că David era exonerat de vină fu de scurtă durată. De ce era David atât de apropiat de avocatul vărului Michael încât să vină la biroul lui noaptea? Simţi un gol în stomac, mai ales că David nici nu se putea uita la ea, ci privea în gol spre perete.

— Şi de ce se afla Excelenţa Sa aici, cu tine? insistă domnul Pinter.

Deşi Charlotte suspecta care avea să fie răspunsul bărbatului, tot o zgudui când îl auzi spunând:

— Pentru a-mi înmâna o scrisoare către doamna Harris.

Numai o singură persoană trimitea scrisori la biroul domnului Baines. Putea simţi privirea domnului Pinter aţintită asupra ei, dar nu îi păsa. Tot ce putea face era să se holbeze la David, sperând ca el să nege, să spună că înţelesese greşit.

Totul se explica acum – reapariţia lui bruscă în viaţa ei, codicilul testamentului, presimţirea ei că îi ascundea ceva, de ce îi vorbise despre un alibi care implica protejarea unui *prieten.* Aşa-zisul prieten era chiar alter egoul lui.

— Tu eşti vărul Michael, şopti ea.

El se îndreptă de spate şi încuviinţă scurt. Asta îi frânse inima, în tot acest timp o minţise, o indusese în eroare, o manipulase… Fusese o proastă că nu văzuse asta!

— Mi-a trecut prin minte că ai putea fi tu, dar nu avea sens. De ce ai face asta? Măcar meritam să ştiu.

Îi întâlni privirea îndurerată.

— Ce anume vrei să ştii?

— Totul! De ce m-ai minţit, când ştiai cu câtă ardoare îmi doream să ştiu adevărul. De ce ai continuat să joci acest rol chiar şi după ce eu… Când văzu ochii domnului

Pinter mijind, se abţinu. După ce am aflat că nu exista nicio moştenire din partea lui Sarah. De ce ai început toată mascarada asta de la început? „De ce m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine iar şi iar?” Nu, nu îl iubea. Cum putea iubi un mincinos? Când m-ai abordat, pretinzând că eşti vărul soţului meu, continuă ea, trecuseră patru ani de când scrisoare mea stupidă apăruse în ziare. Nu-mi pot imagina de ce mi-ai fi permis să închiriez proprietatea ta valoroasă…

— Ah, dar proprietatea nu îi aparţine, nu, domnule? interveni domnul Pinter.

Aproape că uitase că poliţistul se afla acolo, dar era evident că acesta aflase totul despre relaţia ei cu vărul Michael.

— Sigur că îi aparţine, îi zise ea lui Pinter, apoi se întoarse spre David. Nu?

— De fapt, doamnă Harris, spuse domnul Baines stânjenit, proprietatea îi aparţine domnului Pritchard. Excelenţa Sa a câştigat dreptul de retenţie la un joc de cărţi, şi asta i-a permis să primească banii din chirie pe o perioadă de cincisprezece ani.

Îl privi furioasă pe avocat când pricepu cât de multe îi ascunsese. Apoi îşi dădu seama. Cincisprezece ani! Trecuseră aproape paisprezece ani şi jumătate de când… Dumnezeule mare! Mai simţi un cuţit în inimă. Îl privi acuzator pe David:

— De aceea ai inventat codicilul şi m-ai abordat pentru a muta şcoala? Deoarece ştiai că nu mai poţi fi proprietarul?

— Uite ce e, Charlotte…

— Răspunde-mi, blestematule!

Încuviinţă, cu o privire vinovată.

— Pritchard mi-a spus că o să te evacueze după ce trec cei cincisprezece ani. Nu m-am putut gândi la altceva pentru…

— Ce-ai zice despre posibilitatea de a-mi spune adevărul? strigă ea. În loc să mă convingi să găsesc altă proprietate? Dacă mi-ai fi spus că urma să fiu evacuată, nu

aş mai fi ezitat să mut şcoala.

— Dar nici nu mi-ai fi acceptat banii, nu? sublinie el. Ai fi fost captivă, nu ai fi putut să treci peste mândria ta şi nu ţi-ai fi permis să te muţi în altă locaţie. Nu puteam risca asta. Nu voiam să pierzi şcoala.

— Nu da vina pe mine peste asta! spuse ea, fără să-şi mai ascundă durerea din voce.

David îşi trecu degetele prin păr.

— Nu am intenţionat asta. Eu doar… nu am vrut să suferi. Oftă. Nu am vrut să-ţi mărturisesc de ce am început această mascaradă. Nu am vrut să ştii adevărul.

— Că îmi erai prieten? Că mi-ai oferit bani pentru a-mi întreţine şcoala în toţi anii aceştia şi că m-ai ajutat cu chiria? spuse Charlotte nedumerită.

David tresări. Privindu-l pe domnul Pinter, ezită, ca şi cum ar fi cântărit ce avea să spună mai departe. Acum însă, lui Charlotte nu îi păsa de Pinter, de moartea lui Sarah sau de orice altceva.

— Spune-mi totul, la naiba! strigă ea. De ce te-ai dat drept vărul Michael?

— Pentru că am vrut să mă răzbun pe tine.

Ea râse cu amărăciune. Godwin avusese dreptate, blestemat fie! Numai că nu alesese bine momentul.

„Răzbunare”. Încă un cuţit în inimă.

— Nu înţeleg.

— Ştiu. De ce crezi că nu ţi-am spus? Se aplecă în faţă, cu ochii plini de remuşcare. Pe atunci eram atât de furios! Când am aflat că predai la şcoala aceea elitistă din Chelsea, m-a înfuriat faptul că erai pe cale să-ţi îndeplineşti visul în timp ce viaţa mea era în continuare distrusă. Aşa că m-am gândit… Lăsă privirea în pământ. M-am gândit să-ţi ofer un împrumut şi o chirie ieftină pentru a-ţi putea înfiinţa şcoala. Odată ce avea să fie pusă pe picioare, intenţionam să-ţi cer împrumutul înapoi şi să-ţi cresc chiria dincolo de posibilitatea ta de plată. Apoi aveam să privesc cum eşuezi. Voiam să te văd cum suferi, aşa cum m-ai făcut şi tu să sufăr cu scrisoarea apărută în ziar.

— De ce tot vorbeşti despre o scrisoare din ziar?

întrebă domnul Pinter.

Atât Charlotte, cât şi David îl ignorară. Refuza ideea că plănuise totul atât de minuţios pentru a o distruge.

— M-ai urât atât de mult? întrebă ea. Te-ai gândit că era potrivit să mă umileşti public?

— Aşa cum ai făcut tu cu mine? Da! Dându-şi seama cât de dure îi fuseseră cuvintele, David oftă exasperat. Aminteşte-ţi că pe atunci nu ştiam adevărul despre ce se întâmplase în acea noapte la moşia mea, Charlotte.

— Înţeleg că ai vrut să mă loveşti, spuse ea cu un nod în gât. Planul tău însă i-ar fi lovit şi pe alţii. Aveam elevi, profesori, oameni care depindeau de mine…

— Aşa cum familia mea depindea de mine înainte să-mi distrugi şansele la o căsătorie decentă. Când ea bătu în retragere, el oftă. La naiba, îţi explic ce simţeam atunci! Cum mi-am justificat planul ăsta stupid. În acel moment părea… corect.

— Când a încetat să pară astfel? şopti ea. Sau ultima lună a fost apogeul…

— Nu fi ridicolă! spuse el rănit. În ultima lună m-am simţit şi în rai, şi în iad. Am vrut să îţi spun, mai ales după ce am înţeles că… Se opri, privindu-l frustrat pe domnul Pinter. Dar ştiam ce părere ai.

— Că nu te cunoşteam deloc? Ea nu-şi mai putu reţine lacrimile, în timp ce i se prelingeau pe obraji, îl privi acuzator. Că bărbatul pe care îl consideram prietenul meu era doar un rod al imaginaţiei mele? În schimb, am aflat că era bărbatul crud şi manipulator, precum tatăl meu.

Bătu şi el în retragere.

— Nu! Niciodată nu mi-am dus planul la bun sfârşit.

— De ce nu, când te-ai chinuit atât de mult să-l pui la punct?

— Din cauza scrisorilor tale. Am vrut să te urăsc, dar pur şi simplu nu m-ai lăsat. De la prima scrisoare, am regăsit-o pe fata de care cândva m-am îndrăgostit şi nu am mai fost furios. A fost nevoie de doar câteva scrisori pentru a decide că nu-mi pot continua planul. După asta…

— Ai pretins că îmi eşti prieten.

— Am fost prietenul tău, la naiba! Încă sunt. Nimic nu s-a schimbat, cel puţin nu pentru mine.

Totul se schimbase pentru ea. O minţise în mod repetat, o manipulase, îi ascunsese informaţii importante, dar pentru ce? Ca ea să-şi poată salva şcoala? Dar de ce?

Domnul Pinter îşi drese vocea.

— Şi ce rol a jucat soţia dumneavoastră în acest plan comod, domnule?

David îl privi dezgustat pe domnul Pinter.

— Ea nu are nicio legătură cu asta! M-am însurat cu Sarah pentru averea ei, iar ea s-a măritat cu mine pentru titlu. A fost o înţelegere reciprocă, una despre care sunt sigur că deja ştiţi, altfel nu m-ai fi hăituit astfel.

Poliţistul miji ochii.

— Încerc să aflu adevărul, domnule.

David râse sarcastic.

— Prin dezvăluirea secretelor mele unei femei care nu are legătură cu moartea soţiei mele?

— Sunteţi sigur? întrebă domnul Pinter sec.

Când poliţistul îşi întoarse privirea aspră spre Charlotte, ea se îngrozi.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Dumneavoastră şi Excelenţa Sa aţi fost, evident, prieteni câţiva ani. Cum pot fi sigur că nu aţi conspirat să o ucideţi pe soţia lui?

— Eu nici măcar nu am ştiut că bărbatul cu care corespondam era Lord Kirkwood! protestă ea. Cum aş fi putut conspira cu el? În plus, nu ne-aţi adus aici tocmai pentru a vă convinge că are alibi?

— Da. Dar acum vorbesc despre dumneavoastră, nu despre el. Care este alibiul dumneavoastră? întrebă domnul Pinter.

David sări în picioare.

— V-aţi pierdut minţile dacă într-adevăr credeţi că doamna Harris ar fi în stare de asta, când ea nu ar răni nicio muscă. Nici nu se pune problema ca ea să-mi fi omorât soţia!

— Puteţi fi sigur de asta? întrebă domnul Pinter cu o

privire cinică. De unde ştiţi că nu joacă teatru? Că a aflat că acest văr Michael eraţi dumneavoastră, iar atunci a hotărât să vă câştige, eliminând-o pe soţia dumneavoastră?

— Cum îndrăzniţi? strigă Charlotte. Sarah a fost eleva mea. Nu i-aş fi făcut niciodată rău. Credeţi-mă, dacă aş fi ştiut că Lord Kirkwood era vărul Michael, nu a fi acceptat niciodată aşa-zisa moştenire pe care mi-a oferit-o.

— Poate că aţi văzut în asta un mijloc de a vă salva şcoala, insistă domnul Pinter, şi aţi profitat de ocazie să vă răzbunaţi pe el, obţinând în acelaşi timp banii soţiei lui.

Charlotte se înfurie.

— Este cea mai groaznică acuzaţie pe care am auzit-o vreodată.

— Şi una care o să fie imediat contrazisă de scrisorile ei către mine, spuse David. Dacă le vreţi…

— Ce credeţi că cercetează oamenii mei acasă la dumneavoastră, domnule?

— Nu o să le găsească acolo. David scrâşni din dinţi. Domnul Baines le are. Nu am vrut ca soţia mea să le găsească şi să spună secretul meu lumii întregi. Are, de asemenea, toate scrisorile mele originale către doamna Harris, căci funcţionarul le-a copiat pentru a evita ca ea să-mi recunoască scrisul.

Acest gest o răni şi mai mult. Mersese atât de departe pentru a evita ca ea să afle adevărul? Ce bărbat decent, onest ar fi fost capabil de una ca asta?

— Domnule Baines, spuse ea, dorind să se termine toată nebunia pentru a putea pleca, v-aş rămâne recunoscătoare dacă i-aţi da scrisorile mele domnului Pinter. Acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să mă întorc la şcoală.

Când se ridică, domnul Pinter făcu la fel.

— Nu am terminat cu dumneavoastră, doamnă Harris. Încă nu am auzit ce alibi aveţi pentru acea seară.

— Am fost la şcoală.

— Şi v-a văzut cineva?

Îşi aminti noaptea în care murise Sarah, când eleva ei Lucy fugise cu Diego Montalvo. Mersese în camera ei

devreme.

— Nu după ce am mers la culcare.

— Cât era ceasul? întrebă el cu duritate. Nu uitaţi, o să vorbesc cu personalul dumneavoastră pentru a confirma ce îmi spuneţi.

— Era ora nouă.

— Deci aţi avut suficient timp să vă furişaţi, să mergeţi la Londra, să o pândiţi pe Lady Kirkwood în dormitorul ei şi să vă asiguraţi că nu o să mai fie o ameninţare în povestea dumneavoastră de dragoste cu Lord Kirkwood.

Charlotte nu putea decât să-l privească pe bărbat, îngrozită de modul în care o descria.

— Suficient! sări David. Vreau să vă vorbesc pe culoar, domnule Pinter. Acum!

Deşi poliţistul privi circumspect tonul imperios al lui David, încuviinţă şi se îndreptară spre uşă. Se opri şi se întoarse spre domnul Baines.

— Pregătiţi scrisorile acelea, domnule, vă rog! O să trimit pe cineva să vă ajute. Nu vreau să lipsească vreuna.

Domnul Baines tresări la insinuarea individului, dar îşi ţinu gura cu prudenţă până când domnul Pinter şi David ieşiră din încăpere. Se aşeză apoi lângă doamna Harris.

— Îmi pare atât de rău, doamnă. Nu mi-am imaginat că v-ar putea învinui de ceva.

— Nu este vina dumneavoastră, spuse ea rece. Este vina angajatului dumneavoastră.

Acum, că domnul Pinter nu mai era acolo, toate ramificaţiile acuzaţiei lui o loviră. Era chiar mai rău decât se temuse ea când îi spusese lui David că autorităţile puteau considera că ei conspiraseră. Pe atunci, nu se gândise că ar fi existat dovezi ale unei prietenii anterioare. Dumnezeu să o ajute, ce avea să facă? Celălalt poliţist intră în încăpere, dar amândoi îl ignorară.

— Excelenţa Sa a regretat planul pe care l-am făcut împreună la mânie, vă asigur, continuă domnul Baines. În ultimele săptămâni, parcă a înnebunit încercând să găsească o modalitate de a vă salva şcoala fără să îşi

dezvăluie identitatea.

— Eu minciuna nu o înţeleg, spuse ea. Dacă mi-ar fi spus…

— Zicea că, dacă o să dezvălui adevărul, nu o să acceptaţi niciodată banii lui.

Ei bine, era adevărat. Ar fi fost îngrozită să afle cui îi era datoare şi de ce. Cu siguranţă, nu ar fi acceptat ajutorul lui. Asta nu schimba faptul că o ţinuse în braţe şi îi ceruse să se mărite cu el în timp ce îi ascunsese toate acestea.

— Având în vedere că el era de vină pentru această situaţie intolerabilă cu Pritchard, continuă domnul Baines, s-a simţit obligat să îndrepte lucrurile.

— Ha! Individul acesta nu are pic de onoare!

— Nu este adevărat, doamnă! A făcut tot ce a putut pentru a încerca să vă rezolve problemele. Era dispus să vă ofere 30.000 de lire din banii lui pentru a se revanşa pentru ce a făcut.

— De aceea a vrut să îmi dea banii? întrebă ea. Sau era o modalitate de a mă controla, pentru a avea un cuvânt de spus în privinţa şcolii?

Pur şi simplu nu mai ştia pe cine şi ce să creadă. David niciodată nu îi spusese că o iubeşte. Dar acum începuse să înţeleagă motivele. Până când această nebunie nu lua sfârşit, iar asasinul soţiei lui nu era prins, până când nu vorbea singură cu David, nu putea fi complet sigură. Clătină din cap. Oare putea vreodată să fie sigură? Acum ştia cât de capabil era să mintă. Cum putea să aibă iar încredere în el? Între ei totul se schimbase, şi se temea că nu mai era cale de întors.

Capitolul 24

David îi explică lui Pinter situaţia dintre el şi Charlotte, îi spuse despre scrisoarea ei pentru el şi motivul pentru care simţise nevoia să se răzbune pe ea. Nu avusese de ales, căci Pinter îi ceruse să ştie tot.

Se holba la individ în timp ce acesta încerca să asimileze tot ce îi spunea David. Îşi dori să-l dea pe individ cu capul de cel mai apropiat zid după ce îi distrusese relaţia şi aşa fragilă pe care o construise cu Charlotte. Însă cu siguranţă acest lucru nu avea să-i ajute nici pe el, nici pe Charlotte.

— Acum înţelegeţi de ce am minţit-o ani întregi, spuse David. Nu există nicio şansă ca doamna Harris să aibă vreo legătură cu moartea soţiei mele.

— Dacă ziceţi dumneavoastră, răspunse Pinter.

David îşi încordă pumnii, dar se abţinu să sară la gâtul lui.

— Uitaţi-vă la acele scrisori şi o să vedeţi că nu e vinovată. Este o nebunie să credeţi că am fi putut conspira, pentru numele lui Dumnezeu! I-am trimis o scrisoare chiar în noaptea morţii lui Sarah. De ce m-aş mai fi obosit?

— Pentru că era convenabil să vă stabiliţi propriul alibi în timp ce amanta dumneavoastră intra în dormitorul soţiei?

— Nu fiţi nemernic, domnule Pinter! Charlotte este o directoare de şcoală foarte respectată. Este incapabilă să omoare pe cineva, la ordinele mele sau din propria voinţă. Reputaţia ei vorbeşte de la sine. Miji ochii. Aveţi suspecţi pe care îi ignoraţi, de exemplu lacheul soţiei mele. Aşa că în timp ce urmăriţi această poveste nebunească, adevăratul asasin umblă liber prin oraş. V-aţi gândit cumva la asta?

— Credeţi-mă, domnule, investigăm fiecare scenariu posibil.

Expresia implacabilă a individului îl făcu pe David să se simtă mai descurajat ca niciodată.

— Deci de ce anume e nevoie pentru a vă convinge că nici eu, nici doamna Harris nu avem de-a face cu asta?

— O să interogăm atât personalul dumneaei, cât şi pe al dumneavoastră, pentru a încerca să confirmăm, separat, alibiurile. O să analizăm şi scrisorile, precum şi tot ce o să găsim în dormitorul soţiei dumneavoastră, scrisorile, jurnalul sau…

David pufni.

— Soţia mea nu era genul care să scrie scrisori. Nu era nici genul care să ţină un jurnal, poate numai pentru socoteala jocurilor pierdute.

Brusc, îl lovi un gând. Ideea era atât de bună încât se miră de ce nu se gândise la asta mai devreme. Ce modalitate mai bună de a se exonera amândoi şi de a elimina suspecţii care nu se potriveau?

— Domnule Pinter, mi-aţi permite să vă sugerez ceva în privinţa anchetei asasinatului soţiei mele?

— Depinde de sugestie, spuse individul plictisit.

— Oricine mi-ar fi omorât soţia, încă nu ştie cât de departe a ajuns ancheta. Corect? Nici doamna Harris nu ştie nimic în afară de ce i-aţi spus astăzi, ceea ce e foarte puţin. În plus, deja aţi stabilit că alibiul meu mă elimină de pe lista suspecţilor, cel puţin în privinţa faptului că nu am făcut-o cu propriile mâini.

Pinter îl privi prudent.

— Aşa este. Ce vreţi să ziceţi cu asta?

— Ziarele au aflat deja faptul că moartea lui Sarah a fost un asasinat. Vă propun să faceţi o declaraţie oficială prin care să afirmaţi că investigaţia dumneavoastră a scos la iveală faptul că soţia mea ţinea un jurnal. Spuneţi ziarelor că vă aşteptaţi ca jurnalul, care a dispărut după moartea ei, să scoată la iveală informaţii importante despre moartea ei şi că oricine are detalii despre acest aşa-zis jurnal să vină să dea declaraţii. Cu puţin noroc, adevăratul asasin o să se sperie şi o să încerce să intre în casa mea, căutând dovezile care îl incriminează.

— Asta dacă adevăraţii asasini nu sunteţi dumneavoastră şi doamna Harris.

David pufni.

— De aceea o să funcţioneze dacă nu o să le spuneţi nimic despre presupusul jurnal doamnei Harris şi celorlalţi suspecţi.

— Oh? zise sceptic domnul Pinter. Credeţi că pot avea încredere că nu o s-o informaţi îndată ce o să aveţi ocazia?

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi din cauza asta. Inspiră adânc. Când o să plecăm de aici, o să mă arestaţi şi o să

mă duceţi în celulă. Asta vă dă garanţia că nu o să intru în legătură cu niciunul dintre suspecţi, inclusiv cu doamna Harris. Cum numai eu şi dumneavoastră ştim adevărul, capcana o să fie sigură.

Domnul Pinter miji ochii.

— Sunteţi dispus să mergeţi atât de departe pentru a dovedi nevinovăţia doamnei Harris?

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a proba nevinovăţia ei şi pe a mea. Nu o să permit să mă urmărească situaţia aceasta în continuare. Vreau să ştiu cine mi-a asasinat soţia la fel de mult ca dumneavoastră. Privi la uşa închisă de la biroul domnului Baines. Atât timp cât urmăriţi piste false, acest lucru nu o să se întâmple.

— De ce v-ar păsa de identificarea asasinului soţiei dumneavoastră? Moartea ei v-a lăsat drum liber cu… prietena dumneavoastră.

— Soţia mea merita mai mult decât să fie înecată în baie, iar eu ar fi trebuit să o protejez. Blestemul meu este că am eşuat să îi garantez siguranţa cât timp a fost în viaţă. Nu intenţionez să eşuez în a aduce criminalul în faţa justiţiei, acum că ea a murit.

Pinter îl privi lung, apoi îi zâmbi ciudat.

— De fapt, pare un plan bun. Mi-aş dori să mă fi gândit chiar eu la asta. Dacă asasinul nu este suficient de deştept să observe capcana, planul chiar ar putea funcţiona.

— Dacă nu, oricum nu am nimic de pierdut, sublinie David. În plus, o să mă aveţi oricum în carceră, adăugă el acid.

— Vă daţi seama, domnule, că nu vă pot închide.

— De ce nu?

— Sunteţi nobil. Cu puţinele probe pe care le avem acum, familia şi prietenii dumneavoastră o să fie atât de indignaţi, încât o să-mi facă munca şi mai dificilă. Aveţi prieteni influenţi în guvern, precum ducele de Foxmoor, actualul secretar de război. Nu o să-mi pun lumea în cap pentru a rezolva această crimă. În plus, dacă vă arestez, ce motiv ar mai avea adevăratul asasin să vină să vă caute

prin casă?

— Bine, atunci faceţi cum vreţi, izbucni David frustrat. Amintiţi-vă însă că prietenii mei influenţi sunt şi prietenii doamnei Harris. Dacă intenţionaţi să o consideraţi suspectă...

— Permiteţi-mi să termini, domnule. Vă spun doar că nu o să fiţi arestat sau închis în celulă. În schimb, propun alt aranjament, şi anume să rămâneţi în casa din oraş, unde o să fiţi păzit de oamenii mei fără ştirea cuiva. Vă informaţi familia că vă aflaţi la casa unui prieten la ţară pentru a evita presa, închideţi casa şi vă informaţi servitorii că o să fiţi plecat din oraş.

David respiră uşurat. Pinter decisese să îi ia în considerare propunerea. Slavă Domnului!

— Dar personalul care de obicei rămâne să aibă grijă de casă?

— Daţi-le concediu. Oamenii mei o să-i înlocuiască. Casa trebuie să pară goală ca planul să funcţioneze. De aceea publicului şi familiei dumneavoastră nu o să li se spună acelaşi lucru. Nu o să ne fie de folos să întindem o capcană dacă răufăcătorul nu o să cadă în ea.

— Mulţumesc, spuse David, atât pentru că mi-aţi luat în considerare propunerea, cât şi pentru că îmi acordaţi atât mie, cât şi doamnei Harris prezumţia de nevinovăţie.

Privirea lui Pinter deveni aspră.

— Sunt dispus să încerc această abordare neobişnuită, dar nu pot permite asta mult timp. Nu-mi pot permite să am oamenii implicaţi în ceva care ar putea să nu dea rezultate.

— Înţeleg. Bănuiesc că, oricine a omorât-o pe Sarah, individul era suficient de apropiat de ea pentru a şti unde obişnuia să-şi ascundă lucrurile, altfel nu i-ar fi permis să intre în dormitorul ei. Nu o să reziste tentaţiei de a căuta şi de a se asigura că nu ascunsese un jurnal.

— Aţi face bine să aveţi dreptate, spuse Pinter laconic. Poate că nu am suficiente dovezi să vă arestez, dar, dacă sunteţi vinovaţi, o să le găsesc.

— Nici nu mă aştept la mai puţin din partea

dumneavoastră, domnule. David privi spre uşa închisă a biroului. Am alte două cerinţe şi sper că o să mi le satisfaceţi, având în vedere că sunt cooperant şi vă permit să îmi controlaţi viaţa.

Pinter se încruntă.

— Şi anume?

— Având în vedere că sunt nevoit să nu spun nimic, cred că aţi putea măcar să-mi spuneţi cine este persoana care v-a adus în atenţie această problemă.

Pentru prima dată în acea dimineaţă, Pinter păru luat prin surprindere.

— De fapt, domnule, nu ştim.

— Cum adică nu ştiţi?

— Am primit o scrisoare anonimă, care spunea că ar trebui să privim mai îndeaproape biletul de adio al soţiei dumneavoastră. Cuprindea şi chitanţa comerciantului şi ne oferea informaţii despre planurile pentru cină pe care soţia dumneavoastră şi le făcuse cu o prietenă înainte de moartea ei. Când am vorbit cu acea prietenă, aceasta ne-a confirmat, deşi nu îşi amintea să fi spus cuiva.

— Deci putea fi oricine – cumnatul meu, lacheul, chiar şi nenorocitul ăla de cămătar, Timms, căci se întâlnise cu Sarah în acea zi, iar ea vorbise despre asta.

— Cumnatul dumneavoastră?

David oftă. Nu voia să-i provoace lui Richard probleme inutile cu legea, dar nici nu voia ca individul să îi distrugă pe toţi cei pe care David îi iubea.

— Fratele lui Sarah, Richard Linley. M-a acuzat de moartea ei încă de atunci. Cu o săptămână în urmă, mi-a cerut bani, iar eu am refuzat să-l împrumut deoarece este un jucător la fel de înfocat cum era Sarah. Nu am vrut să mai provoace probleme.

Pinter îşi scoase carneţelul şi notă ceva.

— Poate că oamenii mei ar trebui să poarte o discuţie cu domnul Linley. Dacă el a scris scrisoarea, am vrea să ştim asta. Astfel, putem decide dacă ştie mai multe decât spune.

— Este un început. Încă ceva…

David îi explică pe scurt situaţia cu Timms. Pinter notă şi asta, promiţând să-l cerceteze şi pe cămătar, deşi recunoscu faptul că era puţin probabil ca Timms să fi intrat în dormitorul lui Sarah atât de târziu în noapte fără să fie văzut.

După ce îşi băgă înapoi în buzunar carneţelul, Pinter spuse:

— Aţi vorbit de două cerinţe. Care este cealaltă?

— Doresc să vorbesc câteva clipe cu doamna Harris înainte să plece.

— Nu vă pot lăsa să vorbiţi singur cu ea sau…

— Nu o să-i spus despre capcană. Puteţi fi martor. Vreau ca ea să înţeleagă de ce am procedat aşa.

O clipă, în ochii lui Pinter apăru ceva asemănător milei.

— Foarte bine. Dar fiţi succint!

Se întoarseră în încăpere şi o găsiră pe Charlotte privind pe fereastră, în timp ce Baines aranja paisprezece ani de scrisori într-o cutie pentru omul lui Pinter.

— Charlotte, spuse David. Trebuie să plec acum.

Se întoarse speriată de la fereastră.

— Te arestează?

— Nu.

Nu îndrăzni să spună mai mult, nu dacă voia să o elimine de pe lista suspecţilor. Dumnezeule, îl omora faptul că trebuia să păstreze tăcerea, ştiind ce avea să creadă ea când el urma să dispară din viaţa ei fără o vorbă.

— Mă… arestează?

— Nu arestăm pe nimeni momentan, doamnă Harris, interveni Pinter. Eu şi Excelenţa Sa avem lucruri importante de discutat. Sunteţi liberă să plecaţi, dar vă sfătuiesc să nu părăsiţi zona.

Se făcu albă ca varul, apoi se îndreptă spre uşă fără să-l privească pe David. Nu o putea lăsa să plece aşa. Se puse în calea ei, şoptindu-i:

— Vreau să ştii că niciodată nu am intenţionat să te rănesc.

— Serios? spuse ea acidă. Nici măcar când ţi-ai pus la

cale planul de răzbunare?

Fu luat prin surprindere.

— Cum ţi-am spus, odată ce am început să corespondăm, totul s-a schimbat. Când am inventat moştenirea, voiam un singur lucru, şi anume să mă revanşez pentru ce am făcut.

— Nu cred că doar asta ai vrut, spuse ea cu vocea tremurândă. Fie că recunoşti, fie că nu, voiai să mă pedepseşti pentru că v-am umilit pe tine şi pe familia ta cu ani în urmă.

— Nu este adevărat!

— Nu? Privirea ei era surprinzător de lucidă. Mai devreme, când mi-ai spus motivele pentru care ai făcut asta, furia ta părea vie, aşa cum probabil a fost în urmă cu 14 ani. Poate că nu îţi dai seama, dar încă mă urăşti pentru ce am făcut. De fiecare dată când vorbeşti despre asta, furia iese la iveală.

— Nu este atât de simplu.

— Cred că este mai simplu decât vrei să recunoşti. Motivul pentru care nu mi-ai spus adevărul a fost că voiai să mă îndrumi, aşa cum vărul Michael a făcut-o mereu. Pe atunci, ţi-am dat viaţa peste cap şi ai considerat că trebuie să-mi plăteşti cu aceeaşi monedă. Era rândul tău să te asiguri că lucrurile o să meargă conform planului. Că o să joc cum îmi cânţi tu.

Posibilitatea ca ea să aibă dreptate îl făcu să-şi piardă controlul.

— Am făcut-o pentru că îmi pasă de tine!

— Ai făcut-o pentru că nu ai permis să aflu cine eşti cu adevărat. Dacă aş fi făcut-o, nu m-aş mai fi simţit vinovată. Suntem amândoi vinovaţi pentru că am greşit unul faţă de celălalt, iar asta ne-ar fi adus la acelaşi nivel, nu? Dar nu voiai asta!

— Ai uitat că ţi-am cerut… îl privi pe Pinter, dar ce sens mai avea să mai ascundă ceva? Lucrurile nu puteau fi mai rele decât erau. Că ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine acum câteva zile?

— Cum aş putea uita asta? Ai propus genul de mariaj

în care tu să deţii tot controlul, iar eu nimic. În ochii ei se citea durerea. Ai propus să-mi închid şcoala. Cât de uşor ar fi fost pentru tine dacă aş fi acceptat asta! Nu ar mai fi trebuit să recunoşti niciodată că erai vărul Michael. Probabil că erai disperat să-ţi păstrezi controlul asupra vieţii mele.

Acum înţelegea cât de mult o rănise şi simţea cum toate speranţele lui se năruiau. Faptul că supoziţiile ei erau adevărate nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Încercase să nu-i destăinuie niciodată adevărul. Încercase să o manipuleze.

— Ai dreptate, spuse el. Am fost disperat, dar nu din motivele invocate de tine. Nu voiam să te pierd, dulceaţă!

— Nu-mi mai spune astfel! Ochii i se umplură de lacrimi. M-am tot întrebat de ce nu mi-ai spus că mă iubeşti. Spuneai că ai nevoie de mine, dar nu ziceai nimic de dragoste. Astăzi am înţeles de ce. Nu mă poţi ierta pentru că ţi-am frânt inima acum mult timp. Mă îndoiesc că o s-o faci vreodată.

O privi, lovit de cuvintele ei, iar ea ieşi din cameră.

„Nu mă poţi ierta pentru că ţi-am frânt inima acum mult timp. Mă îndoiesc că o s-o faci vreodată”.

Cum putea crede asta? La naiba, nu era adevărat!

— Domnule, spuse Pinter în spatele lui. Trebuie să plecăm. Avem multe de făcut.

David încuviinţă, amorţit. Charlotte nu avea să-l ierte niciodată pentru că o minţise. Asta însemna că o pierduse pentru totdeauna.

Capitolul 25

În zilele următoare, Charlotte încercă să nu se gândească la David. Nu o ajută însă faptul că poliţiştii cercetaseră şcoala timp de două zile, interogând servitorii şi personalul. Din fericire, semestrul se încheiase cu o săptămână în urmă, aşa că fetele nu erau prin preajmă pentru a bârfi şi a le spune părinţilor lor că şcoala era implicată într-o anchetă. Profesorii erau însă prezenţi şi, conform spuselor lui Terence, o lăudaseră şi îi apăraseră

onoarea cu îndârjire.

Având în vedere că ziarele speculau moartea lui Sarah, ea era recunoscătoare pentru sprijinul personalului, precum şi pentru discreţia lor, având în vedere că până acum niciun articol nu vorbea despre implicarea ei în investigaţie. Presa era prea ocupată să despice în patru declaraţia autorităţilor, conform cărora căutau un jurnal. Cel puţin domnul Pinter părea să-şi fi îndreptat atenţia către David, având în vedere că ziarele speculau că el plecase la ţară.

Fără să-i spună vreun cuvânt, fără să o vadă? Nu ar fi trebuit să se simtă rănită, având în vedere ultimele cuvinte pe care i le adresase, dar aşa se simţea.

Când se despărţiseră, nu se aşteptase să nu-l revadă. Când poliţiştii părăsiseră şcoala, se străduise să-şi înăbuşe suferinţa şi să evite întrebările personalului. Se ţinuse ocupată analizând situaţia financiară a şcolii. Recunoscând că nu mai putea spera să găsească un loc în apropiere de Londra, încercă să analizeze ideea de a muta şcoala într-o zonă mai îndepărtată unde şi-ar fi permis să închirieze o clădire suficient de mare pentru a-i găzdui elevele. Nici nu se punea problema să o cumpere. Nu avea bani.

„David era dispus să îţi dea 30.000 de lire pentru a cumpăra proprietatea. Iar tu i-ai aruncat asta în faţă”.

Sigur că o făcuse! Încercase cu aroganţă să manipuleze lucrurile în avantajul lui, pentru a-şi acoperi greşelile. Se aşeză pe canapeaua din salonul ei privat. Crimă? Având în vedere chiria scăzută din ultimii paisprezece ani? Faptul că îi împrumutase bani? Că o sfătuise să rezolve probleme la care ea nu se pricepuse deloc?

— M-a minţit, blestemat fie! strigă ea în camera goală.

Da, dar regreta.

Obosită de gândurile care îi alergau neobosite prin minte, se lăsă pe spate şi închise ochii, dar asta nu făcu decât să agraveze situaţia. Acolo o sărutase David prima dată după toţi anii în care fuseseră departe unul de celălalt.

Acolo aproape că o făcuse a lui. În ciuda manipulării şi a tendinţei de a controla totul, nu plănuise asta, era aproape sigură. Îl luase prin surprindere şi pe el, la fel de mult ca pe ea.

Oare greşea când se gândea că avusese motive ascunse? Poate că nici el nu era sigur de propriile sentimente. Poate că ea fusese prea dură cu el în biroul domnului Baines. Probabil îşi dăduse seama că ea avea dreptate, că nu putea ierta sau uita ce se întâmplase între ei în tinereţe. Altfel, de ce nu primise nicio veste de la el în ultimele zile?

Când lacrimile îi inundară obrajii, îşi îngropă faţa în mâini. De ce nu se luptase mai mult pentru ea? De ce fugise la ţară, fără să-i spună unde mergea sau ce avea să se întâmple cu autorităţile?

Ridicând capul, se chinui să-şi oprească lacrimile. Era naivă pentru că se gândea la asta. Nu fusese ea cea care decisese să pună capăt relaţiei lor nebuneşti? Să-l facă să nu o mai rănească? Nu îi spusese asta la ultima lor întâlnire? Atunci de ce plângea când el îi respectase dorinţa?

— Doamna Winter şi copiii sunt aici, spuse Terence de dincolo de uşă.

Sări de pe canapea. Dumnezeule mare, uitase complet că era ziua în care stabilise cu Amelia să se întâlnească! Înainte să poată face ceva mai mult decât să-şi scoată batista şi să-şi şteargă ochii şi nasul, Amelia dădea deja buzna în cameră, de mână cu două fetiţe adorabile.

— Doamnă Harris, mă bucur atât de mult să… Amelia se opri când o surprinse pe Charlotte ştergându-şi lacrimile. Oh, nu, ce s-a întâmplat? spuse tânăra, grăbindu-se lângă Charlotte.

Asta o făcu să izbucnească şi mai tare în lacrimi.

— Terence, spuse Amelia, vrei să le duci pe fete la râu să vadă raţele? Le îndrăgesc mult.

— Nu, spuse Charlotte printre lacrimi. Vreau să stai cu fetele…

— Şi o s-o fac. Mai târziu. După ce îi făcu semn lui

Terence să plece cu fetele, Amelia îi ceru lui Charlotte să se întindă pe canapea. Acum, cred că noi două trebuie să stăm de vorbă.

Charlotte nu avu nevoie de mai mult, căci se aruncă în braţele Ameliei şi începu iar să suspine. Amelia o luă în braţe, o mângâie pe spate, o consolă cu vorbe dulci. După ce Charlotte reuşi în cele din urmă să-şi recapete calmul, Amelia şopti:

— Să îndrăznesc să cred că are legătură cu vărul soţului meu?

Charlotte încuviinţă. Se gândi cât de multe trebuia să îi spună Ameliei, apoi îşi dădu seama că nu era cazul să-i ascundă ceva. Ce mai era de ascuns? Trebuia să spună cuiva despre David. Avea nevoie de o confidentă, iar Amelia ar fi înţeles mai bine decât oricine, având în vedere că îl cunoştea pe David mai bine decât celelalte prietene ale ei.

Îi povesti totul: ce se întâmplase între ea şi David cu ani în urmă, cum reapăruse în viaţa ei, presupusa moştenire a lui Sarah. Îi ascunsese numai faptul că împărţise patul cu David, spunându-i că o curtase în timp ce o ajutase să găsească proprietăţi. Când ajunse la partea în care îi dezvălui că David era vărul Michael, Amelia nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Lord Kirkwood? spuse ea. El este vărul Michael? Eşti sigură?

Charlotte râse nebuneşte.

— Foarte sigură. Îi povesti Ameliei tot ce se întâmplase în biroul domnului Baines, inclusiv ce îi spusese la sfârşit lui David. Crezi că am greşit spunându-i toate lucrurile astea? o întrebă Charlotte după ce termină de povestit. Crezi că greşesc fiind atât de furioasă pe el?

— Pentru că te-a minţit? Absolut deloc! Amelia se încruntă. Plănuise să se răzbune. Data viitoare când o să-l revăd pe vărul soţului meu, o să-l mustru. Cum a îndrăznit să te mintă, să comploteze împotriva ta, iar totul din cauza unei scrisori prosteşti?

— Nu înţelegi, spuse Charlotte. Din cauza scrisorii a

fost umilit public luni la rând. Am auzit că, de fiecare dată când intra undeva, mamele îşi ascundeau fetele. Imaginează-ţi că a trebuit să facă faţă acestui comportament de fiecare dată când mergea în societate, fără să ştie de ce l-am umilit. Nu ştia că l-am văzut pe Giles cu servitoarea. Cu puţin timp înainte, mă gândeam să mă mărit cu el, iar în clipa următoare îmi băteam joc de el în cea mai publică manieră.

— Da, dar să pună la cale un plan pentru a te vedea eşuând! Este abominabil!

— Sunt de acord! Îşi suflă nasul. Şi totuşi, nu l-a dus la capăt. Sinceră să fiu, fără planul lui malefic, această şcoală nu ar fi existat. Nu aş fi fost niciodată capabilă să economisesc suficient pentru salariile profesorilor. Ar fi fost nevoie de ani întregi să se gândească cineva la mine pentru funcţia de director de şcoală. Mulţumită lui, mi-am îndeplinit visul. Nu pot să-l urăsc pentru asta.

— Ah, dar poţi să-l urăşti pentru că te-a minţit în privinţa domnului Pritchard. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat până în momentul în care domnul Pritchard te-ar fi evacuat?

— David nu ar fi permis ca lucrurile să ajungă acolo. Ştiu asta.

— Cum poţi fi sigură? Dumnezeule, individul ăsta a inventat o moştenire falsă numai pentru a evita să-ţi spună adevărul.

— A inventat o moştenire falsă pentru că ştia că altfel nu aş fi acceptat banii. În privinţa asta avea dreptate. Dacă mi-ar fi mărturisit din prima zi că el era vărul Michael, i-aş fi cerut să îmi spună totul, îndată ce aş fi aflat că făcuse totul din răzbunare, l-aş fi alungat şi nu i-aş mai fi vorbit niciodată.

Îşi ridică privirea şi o văzu pe Amelia zâmbind cu tristeţe.

— Te auzi vorbind, prietenă dragă? spuse Amelia. Îl aperi cu fiecare ocazie. Probabil că nu eşti atât de furioasă pe el pe cât crezi.

Aici era problema. De fiecare dată când Charlotte se

gândea la furia ei, îşi amintea de privirea demoralizată pe care i-o oferise în biroul domnului Baines. Îşi amintea nenumăratele ocazii în care spusese mai degrabă lucruri rele despre vărul Michael. Oare se simţea vinovat pentru minciuna lui? Mai rău, îşi amintea cu câtă tandreţe făcuse dragoste cu ea pe proprietatea lui Stoneville. Poate că nu îi spusese că o iubeşte, dar i-o arătase în nenumărate feluri, încercând să o protejeze de Pritchard, forţând-o să mute şcoala, oferindu-i propriii bani…

— Nu ştiu ce simt, recunoscu ea. Lacrimile îi umpleau iar ochii. Acum a părăsit oraşul şi nici măcar nu îl pot vedea pentru a afla.

Amelia o îmbrăţişă.

— Oh, cred că ştii ce simţi, doar că nu vrei să recunoşti. Mie mi se pare că deja l-ai iertat. Îi luă mâna lui Charlotte într-a ei. Mi se pare că încă eşti îndrăgostită de el.

Charlotte îşi privi descurajată prietena. Oare? Era posibil. Altfel, de ce era atât de nefericită fără el? Altfel, de ce gândul de a nu-l mai revedea o făcea să simtă un cuţit în inimă?

Poate că o minţise şi o manipulase în toţi anii aceştia, dar îi fusese şi prieten. Chiar un prieten bun.

— Ce să fac? şopti Charlotte. Nu ştiu dacă a revenit numai datorită dorinţei lui de a se răzbuna pentru ce i-am făcut sau dacă îi pasă cu adevărat, însă nu recunoaşte. Trebuie să aflu.

— Sigur că da. Amelia îi strânse mâna. Încă ai scrisorile pe care ţi le-a scris vărul Michael?

Charlotte încuviinţă.

— Domnul Baines a dat originalele autorităţilor, dar eu am copiile pe care mi le-a expediat. Le-am păstrat pe toate.

— Poate că ar trebui să cauţi acolo un semn despre ce simte cu adevărat Lord Kirkwood. Ştiu că juca un rol, dar mi-e greu să cred că vărul machiavelic al soţului meu ar fi putut să se ascundă atât de bine de femeia pentru care avea sentimente.

— Sau de femeia pe care o ura în secret.

— Exact. Spui să furia lui reapare de fiecare dată când vorbeşte de trecut. Probabil a apărut şi în scrisorile lui. Poate că, dacă le citeşti la rece, poţi să-ţi dai seama dacă furia lui este îndreptată către tine sau către el. Amelia păru confuză. Dacă le poţi citi fără să-l strângi de gât pentru că te-a minţit, atunci o să afli ce simţi cu adevărat.

Charlotte zâmbi.

— Este o sugestie bună, mulţumesc!

— Cu plăcere! Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce m-ai învăţat aici, aşa că măcar cu un sfat din când în când te pot ajuta.

Charlotte o îmbrăţişă pe Amelia.

— Oh, faci mai mult decât atât, dragă prietenă! Când se dădu înapoi, îşi îndreptă umerii. Acum, hai să mergem să vedem cum se înţeleg fetele tale cu Terence. Nu cred că este obişnuit să aibă grijă de fete atât de mici.

În timp ce se îndreptau spre debarcader, vorbiră despre şcoală şi despre copiii Ameliei. Charlotte era de conştientă de locul unde mergeau şi deveni mai tensionată pe măsură ce se apropiau de râu. Amelia fu suficient de perspicace pentru a-şi da seama.

— Încă te simţi inconfortabil în preajma apei, nu?

Charlotte oftă.

— Mă tot gândesc că o să scap odată de frica asta prostească, dar până acum nu am reuşit.

— Ştiai că Lucas se teme de spaţii închise? Şi-a petrecut două zile captiv într-un tunel în Dartmoor, iar de fiecare dată când ne aflăm pe o corabie pe puntea de jos sau când se află într-o încăpere mică, devine nervos. Dar reuşeşte de fiecare dată să-şi înfrunte frica.

— Tare mi-ar plăcea să ştiu cum reuşeşte.

— De cele mai multe ori, vorbeşte cu mine sau cu oricine se află în apropiere. Pălăvrăgeşte despre tot ce îi vine în mine, iar eu fac tot ce pot ca să-l ajut, spunându-i lucruri scandaloase pentru a-l face să râdă. Zice că faptul că se gândeşte la orice altceva decât la locul în care se află îl ajută.

— Ar trebui să încerc şi eu cândva, spuse Charlotte,

deşi se îndoia că un lucru atât de simplu putea să o ajute să se simtă în largul ei în preajma apei.

Fetele le observară şi strigară fericite. Isabel, în vârstă de cinci ani, cu bucle şatene şi ochii albaştri ai tatălui ei, alergă imediat în întâmpinarea mamei, în timp ce Emily, de trei ani, brunetă, se mişca puţin mai greu.

— Mama, mama, domnul Terence ne-a arătat bărcile de pe râu! strigă Isabel prinzând-o de picioare pe mama ei. Putem să ne plimbăm cu una? Te rog, te rog!

— Nu astăzi, draga mea. Poate altă dată. O să mergem să bem ceai cu doamna Harris.

Isabel o privi cu ochii mari pe Charlotte.

— O să avem prăjituri cu prune?

— Sigur, răspunse Charlotte, încântată peste măsură. Vă plac?

După ce intrară, Charlotte simţi un gol în stomac privindu-le pe fete cu mama lor. Ar fi fost atât de rău să se mărite cu David, chiar dacă el nu o iubea? Sau că nu putea spune că o iubea? Putea avea copii. La urma urmelor, nu era sigură că nu făcea copii.

„O să se aştepte să renunţi la şcoală pentru a creşte copiii şi pentru a fi Lady Kirkwood”.

Dacă ar fi fost convinsă că el ţinea cu adevărat la ea, poate că ar fi meritat.

Îndată ce Amelia şi fetele ei drăguţe plecară, Charlotte merse în salon şi scoase scrisorile lui David. Timp de mai multe ore, nu făcu altceva decât să le citească. Acum, când era prea târziu, îl vedea pe David în fiecare cuvânt, chiar şi în remarcile acerbe. Deşi aroganţa lui marca fiecare pagină, existau şi urme de blândeţe. Precum clipa când se arătase îngrijorat de faptul că avea să rămână singură la şcoală în timpul sărbătorilor de Crăciun. Sau când luase asupra lui vina pentru ce se întâmplase cu Lucy.

Acea scrisoare îi atrase atenţia. O scrisese la scurt timp după moartea soţiei lui. În ciuda faptului că suferea, în ciuda situaţiei prin care trecea, îşi făcuse timp să ia asupra lui vina pentru dispariţia lui Lucy, pentru a o mai linişti pe ea.

Cu inima bătându-i cu putere, trecu la scrisoarea pe care i-o trimise în noaptea în care murise Sarah, cea pe care o livrase în momentul în care soţia lui era asasinată. O asigura că, dacă Diego Montalvo se dovedea un nemernic, el avea să-l trimită pachet înapoi în Spania. Era o mână de ajutor pe care i-o întindea, ca în alte dăţi, genul de ajutor pe care un prieten îl oferea unei femei care îşi pusese pe picioare şcoala cu puţine relaţii şi chiar cu mai puţini prieteni.

Poate că planul lui David fusese să se răzbune, dar clar devenise ceva mai mult. În minte îi răsuna vocea lui: „Am fost prietenul tău, la naiba! Încă sunt. Nimic nu s-a schimbat, cel puţin nu pentru mine”.

Să îndrăznească să îl creadă? Să îndrăznească să creadă că şi el simţea mai mult? Că se îndrăgostea din nou de ea? Această întrebare o bântui în următoarele două zile. Cum fetele plecaseră, iar anchetatorii nu mai erau prin preajmă, nu se mai putea concentra asupra şcolii. Îşi petrecea timpul citind scrisorile lui David, plimbându-se prin şcoală, încercând să-şi pună în ordine gândurile şi în sentimentele confuze.

Târziu, la amiază, se găsi stând lângă debarcader, acolo unde făcuse dragoste cu David, şi o străfulgeră un gând. David avusese dreptate când spusese:

— Îţi foloseşti şcoala asta blestemată ca scuză pentru a nu-ţi asuma riscuri în viaţa personală, pentru a nu permite unui bărbat să se apropie suficient şi să-ţi câştige inima.

Era mândră de ceea ce realizase, pusese pe picioare o instituţie minunată, dar începea să înţeleagă că nu mai era suficient. Era singură. De aceea o afectase atât de mult despărţirea de vărul Michael, în urmă cu şase luni. Fusese singurul ei prieten apropiat, iar fără el se simţea pierdută, nesigură… singură. Foarte singură.

Exemplul părinţilor ei şi cele două relaţii eşuate o făcuseră să creadă că nu exista nimeni pentru ea. Apoi, David reapăruse în viaţa ei şi îi promisese un viitor. Un trai dincolo de confortul pe care i-l dădea şcoala. Aşa cum

spusese el, acest lucru o speriase.

Dacă risca totul pentru el şi avea să fie iar dezamăgită? Atunci nu ar mai avea siguranţa dată de şcoală, la care să se întoarcă. Era mai uşor să-şi îngrădească inima. Asta nu era un mod de viaţă!

Se întoarse de la debarcader şi intră în casă chiar la lăsarea serii. Apoi un bărbat se ivi în faţa ei, privind-o. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-l recunoaşte.

— Ce faci *tu* aici? întrebă ea.

Apoi îi observă pistolul. Înainte să poată striga, cineva apăru din spate şi îi puse un căluş la gură, în timp ce cealaltă persoană o lega de mâini. Îndreptându-se spre râu, văzu o barcă aşteptându-i la mal. O cuprinse panica. Se zbătea în braţele solide care o duceau spre iad. Simţea că avea să-i sară inima din piept de teamă. Ţipa prin căluş, îşi înfigea tocurile în pământ, dar, văzând că nu funcţiona, se aruncă în genunchi, sperând că avea să-i oprească.

Nu servi la nimic. În câteva clipe, o urcară în barcă. Era pe râu.

Capitolul 26

David stătea la masa din bucătărie jucând cărţi cu trei dintre oamenii lui Pinter, care erau îmbrăcaţi în uniforma servitorilor.

— De data asta, domnilor, jucăm pe şase penny pentru fiecare punct, spuse el făcând cărţile.

— Oh, domnul Pinter nu ar fi de acord cu asta, spuse bărbatul care stătea în faţa lui. Aşa că zic să o facem!

Râseră toţi. Nu dură mult ca David să-şi dea seama că oamenii îl găseau pe Pinter, la fel ca David, enervant şi enigmatic. Cu privirea lui rece, individul putea îngheţa pe oricine, iar David încă nu îl văzuse zâmbind. Însă trebuia să-i recunoască meritele, căci omul era consecvent. El şi oamenii lui răscoliseră casa şi nu găsiseră nimic de ajutor, nici măcar sub podeaua din camera lui George.

Apoi, când nu interoga martorii, Pinter îşi petrecea timpul citind scrisorile vărului Michael. Uneori, David simţea că bărbatul se mai îmbunase în privinţa lui de când începuse să le citească.

Deşi Pinter nu era genul care să-şi schimbe cu uşurinţă părerea, păru impresionat când tatăl lui Sarah îi luase apărarea lui David. Având în vedere că David se însurase cu Sarah pentru bani, faptul că Linley îi luase apărarea ginerelui său alungă suspiciunea lui Pinter asupra lui David. Din păcate, nu şi a lui Charlotte.

David privea în gol la cărţi. Încercase să nu se gândească la ea, la ce îi spusese ultima oară, dar vorbele îi răsunau în minte noaptea şi îi chinuiau dimineţile când se trezea cu acelaşi gând.

Acum, că furia i se mai domolise şi se putea gândi raţional la vorbele ei, se întreba dacă nu cumva avea dreptate. Oare în adâncul sufletului încă avea acea rană deschisă? În tot acest timp i se păruse că făcuse totul pentru ea, pentru a o ajuta. Şi totuşi, se protejase pe sine cu fiecare ocazie. O manipulase, o minţise, o îmboldise, apelase la orice pentru a-şi îndeplini planul. Pentru a o câştiga pe ea. Nu, nu chiar pe ea. Pe Charlotte din tinereţea lui. Dacă era sincer cu sine, o parte din el voia să o aducă înapoi în acel rol. Voia să retrăiască trecutul, însă de data aceasta să facă lucrurile cum trebuia.

Dar nu se puteau întoarce în trecut. El nu mai era acelaşi bărbat, iar ea cu siguranţă nu mai era naiva maleabilă pe care în tinereţe sperase să o iniţieze în secretele dragostei. Era o femeie matură, capabilă să ia decizii importante şi dornică să cucerească lumea în felul ei. Ar fi trebuit să o abordeze pe acea Charlotte, să-i spună adevărul şi să pună cărţile pe masă.

Da, ar fi fost furioasă. I-ar fi putut refuza ajutorul şi poate că ar fi pierdut şcoala. Pe de altă parte, puteau fi capabili să clădească o prietenie care ar fi evoluat într-o afecţiune sinceră, deschisă. Nu ar fi fost la fel ca în tinereţe, ci ar fi fost chiar mai bine. Atunci de ce nu făcuse asta? Pentru că îi fusese prea frică să rişte.

David clătină din cap. O acuzase că fusese laşă, dar el fusese la fel, temându-se să se expună. Se temuse să descopere că anii de corespondenţă şi amintirile dragi despre iubirea din tinereţe nu erau nimic pe lângă minciunile, manipulările şi planul lui malefic. Acum plătea pentru asta.

Cu fiecare zi în care el şi oamenii lui Pinter aşteptau ca asasinul lui Sarah să cadă în capcană, Charlotte era acolo, îngrădindu-se din nou, de data asta zidul fiind mult mai înalt şi mai solid. Ea mereu învăţa din propriile greşeli, iar el se asigurase ca ea să nu mai vrea să aibă de-a face cu el.

Cum avea să îndure asta? Când pierduse prima dată, furia îl sprijinise, alungase dragostea care îl consuma. De data aceasta, nu avea nimic în afară de remuşcări şi de regrete.

Aproape că nu îi mai păsa ce avea să se întâmple acum cu asasinul lui Sarah. Să-l ducă la carceră! Să stârnească presa scandal în jurul lui! Să-i fie distrusă viaţa! Fără Charlotte, oricum nu mai avea o viaţă. Dacă nu o putea avea pe femeia pe care o iubea…

Iubea? Oftă. Da. Ce prost fusese că nu înţelesese asta! În ciuda încercărilor de a o schimba, o iubea pe această Charlotte la fel sau chiar mai mult decât pe cea veche. Iubea faptul că nu îi permitea să-şi bată joc de ea, că era independentă şi credea cu toată fiinţa ei în şcoală. Când era cu ea, simţea că avea o mulţime de posibilităţi, spre care se îndrepta cu o viteză uimitoare. Când era fără ea, se simţea în infern.

— Cumnatul dumneavoastră a venit iar azi, cerând să ştie unde aţi plecat, spuse bărbatul din faţa lui David. Este un nemernic, mi-a vorbit cu superioritate, crezând că sunt unul dintre servitori. I-am spus să dispară înainte să-i sparg capul.

— Mă îndoiesc că o să fie de ajutor, răspunse David. În ultima perioadă, Richard este disperat după bani. Şi totuşi, dacă el ar fi fost cel care a trimis scrisoarea anonimă despre biletul de adio al lui Sarah, are ceva îndrăzneală să

vină la mine după bani.

— Pinter nu crede că este el. Scrisul lui nu seamănă cu cel de pe scrisoare. Pinter s-a asigurat că ia o probă când l-a chemat la interogatoriu acum câteva zile.

— Crede-mă, spuse David sec, asta nu înseamnă nimic.

David ştia prea bine asta, căci el îi trimisese lui Charlotte ani întregi scrisori care nu erau scrise de mâna lui.

Uşa bucătăriei se deschise larg.

— Ce se întâmplă aici? strigă Pinter când văzu grămada de bani şi paharele cu coniac de pe masă.

Bărbaţii tresăriră, dar David continuă să-şi aranjeze cărţile.

— Jucăm whist pe 6 penny. Vreţi să vă alăturaţi, domnule Pinter? Pinter se încruntă.

— Văd că sunteţi hotărât să-mi corupeţi oamenii, Lord Kirkwood.

David îl privi iritat.

— Au trecut şase zile. Mi-aţi întors casa pe dos, mi-aţi interogat toţi prietenii şi practic mă ţineţi prizonier. Măcar puţină distracţie mi-aţi putea permite.

Bărbaţii erau curioşi să audă ce avea să spună superiorul lor. Când oftă lung şi se aşeză la masă, se relaxară. Pinter îşi turnă un pahar din sticla pe care David o adusese mai devreme.

— Poate vreţi să ştiţi că v-am găsit lacheul.

Asta îi atrase atenţia lui David.

— George? Am crezut că a ajuns deja pe coastă.

— Şi eu. Pinter luă o gură, apoi puse paharul pe masă. Dar nu a ajuns atât de departe. Era acasă la sora lui, în Twickenham.

— Ce a avut de spus în apărarea lui?

— Ei bine, acum devine interesant. Mi-a luat ceva timp – şi ceva ameninţări – pentru a afla adevărul de la el, dar se pare că aţi avut dreptate în ce priveşte faptul că a dus-o pe soţia dumneavoastră la acel cămătar pentru a-i oferi bijuteriile. Ceea ce nu ştiţi este că fratele ei i-a însoţit.

David înjură.

— Nu mă surprinde. Diavolul ăla mereu a avut o influenţă proastă asupra ei.

Pinter nu-şi luă ochii de la el.

— Asta se potriveşte cu ceva ce mi-a spus lacheul dumneavoastră. Se pare că o parte din banii pe care îi plăteaţi pentru a achita datoriile la jocuri ale soţiei dumneavoastră acopereau şi datoriile lui Richard Linley.

— Poftim?

— Soţia dumneavoastră vă cerea bani pe care mai apoi îi dădea fratelui ei. Pinter mai luă o înghiţitură de coniac. Aţi spus că a început să ceară bani abia după moartea soţiei. Asta pentru că sursa lui de bani a dispărut odată cu moartea ei.

— Nenorocitul! blestemă David. A lăsat-o să mă înfurie numai pentru a-şi hrăni obsesiile? Când o să pun mâna pe el…

— Mai este ceva. Pinter lăsă paharul jos, devenind foarte serios. După spusele lui lui George, soţia dumneavoastră decisese cu câteva zile înainte de moartea ei să nu-l mai finanţeze pe domnul Linley. Se pare că vizita la cămătar a supărat-o. Bănuiesc că una era să vă ceară bani şi alta era să amaneteze bijuteriile familiei dumneavoastră, ceea ce probabil era prea mult chiar şi pentru ea.

David îngheţă.

— Dacă i-a spus lui Richard că nu o să-i mai dea bani…

— Exact, spuse Pinter. Cu siguranţă, este un motiv pentru crimă.

— Dar era fratele şi febleţea ei! Sigur el nu ar fi putut…

— Nu putem şti până când nu îl interogăm.

— A fost aici acum câteva ore, zise David.

— Ei bine, acum este de negăsit. Am câţiva oameni care îl pot căuta. Pinter ridică iar paharul. Nu vă faceţi griji! Nu o să fugă mult timp.

Se auzi clopoţelul în bucătărie, ceea ce îi alertă.

— Probabil este unul dintre oamenii mei, spuse Pinter. Făcu semn unuia dintre oamenii lui să meargă la uşă.

Individul se întoarse împreună cu Giles. David sări în picioare. Cum Giles era suspect, la fel ca oricare altul, David îi scrisese un bilet, spunându-i aceeaşi poveste pe care o îndrugase prietenilor şi familiei. Când văzu privirea suspicioasă a lui Pinter aţintită asupra lui Giles, David simţi un gol în stomac.

— Ce dracu' se petrece aici? întrebă Giles când îl văzu pe David. Am crezut că eşti plecat la ţară cu un prieten.

— De ce ai venit? ripostă David.

Giles îl privea când pe David, când pe Pinter

— Un străin a venit la mine acum câteva ore. Voia să ştie unde eşti. Nu m-a crezut când i-am spus că nu ştiu, dar când am rămas ferm pe poziţie, mi-a zis să mă asigur că asta o să ajungă la tine, la nimeni altcineva.

Giles puse scrisoarea pe masă.

— M-am tot gândit dacă trebuie să o deschid sau nu, dar am decis să văd dacă merită să vin să te caut. Era supărat. După ce am citi-o, am venit aici, sperând să aflu unde ai fi putut pleca. Ai face bine să o citeşti.

David deschise scrisoarea. Cele câteva rânduri îl făcură să îngheţe.

O am pe „prietena" ta, doamna Harris. Dacă vrei să o revezi, mergi la moşia din Berkshire şi ia bijuteriile pe care le ţii în seif. Adu-le apoi pe Insula Şeii. Eu şi ea aşteptăm aici. Vino singur şi neînarmat. Dacă nu ajungi până mâine-dimineaţă în zori, o să moară, iar tu o să ai moartea ei pe conştiinţă.

Richard Linley

Groaza îl cuprinse şi aproape îi tăie suflul. Ridicându-şi privirea spre Pinter, spuse:

— Richard o are pe Charlotte.

Pinter îi luă scrisoare din mâinile amorţite şi o citi repede.

— Unde este Insula Şeii?

David se străduia să-şi păstreze calmul. Trebuia să fie lucid. Siguranţa lui Charlotte depindea de asta.

— Este în zona Tamisei care trece pe la moşia mea. Este o mână de pământ cu un foişor.

Simţi un gol în stomac când îşi dădu seama că Charlotte fusese obligată să traverseze râul.

— Deci nu este nimic care să îngreuneze vederea de la mal? întrebă Pinter. Când David dădu dezaprobator din cap, Pinter se încruntă. Cumnatul tău este un băiat deştept! Cerându-ţi să vii pe insulă, poate să vadă dacă eşti singur. Nici măcar nu putem merge spre el separat fără să ne vadă. Fără îndoială, intenţionează să părăsească insula cu barca şi să iasă pe Tamisa până pe coastă. De acolo poate lua orice pachebot spre Franţa.

Dacă David nu ajungea la timp la ei…

— Cred că a auzit de bijuteriile familiei Kirkwood de la Sarah, spuse Giles.

— Nu-mi pasă de nenorocitele alea de bijuterii! se răsti David. Le poate avea pe toate atât timp cât nu îi face rău lui Charlotte.

Se îndreptă spre uşă, dar Pinter îl opri.

— Fiţi cu băgare de seamă, Lord Kirkwood! Lăsaţi-ne pe mine şi pe oamenii mei să vă ajutăm! E posibil ca el să vă fi ucis soţia.

— Nu credeţi că mi-am dat şi eu seama de asta? Nu vreau să o omoare şi pe Charlotte! Aţi spus că poate observa pe oricine se apropie.

— Nu pe timpul nopţii. În noaptea asta nu se vede luna, iar în patru ore ajungem la Berkshire, cel târziu la ora cinci, cu mult înainte de zori. Pinter îl fixă cu privirea. Nu se aşteaptă la asta. Crede că sunteţi la ţară, vă amintiţi? Presupune că durează ceva până ce ajunge mesajul la dumneavoastră. Deci, dacă o să apăreţi la noapte, o să fiţi în avantaj.

— De unde ştiţi? Dacă nu ne vede venind, nici noi nu putem să-l vedem pe el, la dracu’!

— Probabil o să aprindă focul pentru a se încălzi. Chiar

dacă nu o face, o să fie nevoie de un felinar pentru a ajunge pe insulă. Odată ce ajungeţi acolo, putem să vă vedem, dar el nu o să vadă. S-ar putea să nu fie singur în treaba asta. Dacă are şi alţi oameni cu el şi este înarmat, cum vă puteţi lupta singur cu el? adăugă Pinter când David îl privi neîncrezător. O să aveţi nevoie de ajutorul nostru.

David se încordă, dar Pinter avea dreptate. Richard era atât de imprevizibil încât David trebuia să fie pregătit pentru orice.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Dar faceţi cum vă spun eu. Dacă nu v-aţi fi pierdut timpul anchetând-o în calitate de suspect în loc să îl anchetaţi pe nemernicul meu cumnat, acum nu ar mai fi fost în pericol. Nu o să vă permit să daţi greş!

Pinter se înroşi, dar încuviinţă.

— Veniţi, atunci! Faetonul meu e mai rapid. Puteţi călători cu mine. Ceilalţi pot veni cu trăsura.

Dumnezeu să-l ajute pe Richard dacă se atingea de un singur fir de păr al lui Charlotte. Dacă o făcea, David nu avea să-şi găsească liniştea până când nu îl vedea mort pe nenorocit.

*

Charlotte nu putea respira, dar nu din cauza căluşului pe care îl avea în gură. Richard şi cei doi nemernici o duceau pe Tamisa din motive pe care nu le cunoştea. Presupunea că avea legătură cu moartea lui Sarah, dar acum nu se putea gândi decât la faptul că era legată, neajutorată, pe fundul bărcii, foarte aproape de râu. Râul acela groaznic, nenorocit!

Dacă barca s-ar fi răsturnat, nu s-ar fi salvat. Legată cum era, avea să se scufunde ca un pietroi. Apa întunecată avea să-i treacă peste cap şi să-i pătrundă prin căluş, iar ea nu mai putea nici măcar să-şi ţină respiraţia…

Nu îşi dădu seama că suspina şi gemea prin căluş până când unul dintre oamenii lui Richard nu o înghionti cu piciorul în umăr.

— Ce are? întrebă Richard. Pare că se îneacă.

Luând felinarul din cui, Richard se aplecă spre ea. Barca se legănă, ceea ce nu făcu decât să-i îngreuneze respiraţia. Deja începuse să i se înceţoşeze privirea. Oh, Dumnezeule, nu putea leşina, nu aici, nu acum, atât de aproape de apă…

— Dacă îţi scot căluşul, promiţi să nu ţipi? o întrebă Richard.

Cumva, reuşi să încuviinţeze din cap. Îi scoase căluşul, iar ea inspiră adânc. Încă era legată şi pe apă, dar măcar acum putea respira.

— Nu o să ţi se facă rău, nu? întrebă Richard.

— Nu cred, şopti ea. Crezi că ai putea… să-mi dezlegi picioarele?

Se gândi la asta o clipă, apoi se aplecă şi îi tăie frânghia cu care îi legase gleznele.

— Presupun că nu poţi înota cu mâinile legate.

Deşi nu putea înota nicicum, se mai linişti puţin pentru că avea picioarele dezlegate.

— Nu m-am gândit că o să fii aşa de laşă, continuă el. Sarah spunea mereu că erai o femeie curajoasă.

Cumva, acele cuvinte îi dădură curaj.

— De ce faci asta?

Dacă tot avea să moară, măcar să ştie de ce.

El privi în altă parte.

— Trebuie să plec în Franţa şi am nevoie de bani. Amantul tău o să-mi aducă bijuteriile în schimbul tău. Am presupus că o să fie mai uşor să pună mâna pe ele decât pe suma de care am nevoie. În plus, în Franţa o să obţin bani frumoşi pe ele.

Richard intenţiona să-i ceară răscumpărare lui David?

— Ştii că acum nu se află în oraş, spuse ea, luptându-se cu o nouă spaimă. Cum o să ajungi la el?

— Giles o să-l găsească dacă ştie că e spre binele lui.

— Şi dacă nu o face?

Încerca să-şi spună că Terence avea să-şi dea seama curând că lipsea şi urma să vină după ea.

Dar cum putea şti unde mergea sau cine o răpise?

De ce trebuie să pleci din ţară? întrebă ea, amintindu-şi ce îi spusese Amelia despre modul în care Lucas făcea faţă fricilor. Dacă putea să-l facă pe Richard să vorbească…

— De ce crezi? Mă urmăresc creditorii. E numai vina lui Kirkwood. Cum îndrăzneşte să-ţi dea ţie banii lui Sarah, bani pe care ar fi trebuit să mi-i dea mie? Sarah nu ar fi lăsat nimic şcolii tale. A inventat moştenirea, ştiu asta!

Ea tresări.

— De unde ştii despre moştenire?

— V-am auzit vorbind în noaptea în care ai venit la casa lui din oraş. Richard o fixă cu privirea. Eraţi un cuplu chiar drăguţ. Mă întreb dacă sora mea ştia că soţul ei avea o relaţie.

— Nu aveam! Totul între mine şi David s-a întâmplat după moartea ei.

O privi neîncrezător.

— Iar banii aceia oricum nu erau din moştenirea surorii tale, spuse ea. Charlotte se gândi că putea să-l asigure pe Richard că David nu făcuse nimic pentru a-l priva de dreptul la moştenire şi să-l determine să pună capăt nebuniei. Apoi, poate că o elibera. Au fost banii lui David, zise ea. A pretins că era o moştenire lăsată de Sarah deoarece ştia că altfel nu aş fi primit bani de la el.

— Presupun că asta ţi-a spus, zise Richard cu neruşinare.

— Este adevărul, îl contrazise ea. Aşa cum ai zis, Sarah nu ar fi încercat niciodată să ajute şcoala. În plus, nu a avut un testament, îşi îmblânzi tonul. Sunt convinsă că ţi-ar fi lăsat ţie totul dacă ar fi putut.

În mod inexplicabil, Richard deveni palid şi îşi întoarse privirea. Odată ce rămase tăcut, ea îşi aminti că se afla pe apă, într-o barcă instabilă. Deşi nu putea vedea râul din acel punct, simţea barca legănându-se şi auzea valurile. Teama o cuprinse iar. „Fă-l să vorbească, altfel nu o să reuşeşti niciodată!”

— Deci unde mergem? întrebă ea cu vocea tremurândă.

— Berkshire. Este o insulă pe râul care trece pe la

moşia lui David…

— Da, o ştiu.

Râse isteric.

Cu ani în urmă, reuşise să evite să ajungă pe Insula Şeii, iar acum era târâtă acolo împotriva voinţei ei. Dacă David nu renunţase la ideea de a o pedepsi pentru scrisoarea aceea, probabil că acest lucru i s-ar fi părut potrivit. Însă nu mai credea asta. Citindu-i scrisorile, scăpase de acest gând. Dumnezeule, oare avea să-l revadă pe David?

— De ce mergem pe Insula Şeii? întrebă ea, încercând cu disperare să ignore sunetul apei învolburate de barcă.

— Deoarece mesajul meu către Kirkwood îi spunea să ne întâlnim acolo pentru bijuterii.

Se aventură să pună o întrebare de care se temuse mai devreme.

— Şi dacă nu o să primească mesajul tău?

— Ai face bine să speri că o să-l primească, se răsti Richard. Când ea oftă, Richard păru enervat. O să-l primească, nu-ţi face griji. Totuşi, nu înţeleg de ce autorităţile i-au permis să se plimbe prin ţară. Ar fi trebuit să-l aresteze şi să-l acuze de asasinat imediat ce au citit scrisoarea despre biletul de adio.

— Tu ai trimis scrisoarea?

— Sigur că da. Nu înţeleg de ce nu l-au arestat până acum.

— Pentru că nu a ucis-o el.

— Înţeleg că tu chiar crezi că în noaptea aceea a fost la o plimbare, spuse Richard cu neruşinare.

Când auzi asta, Charlotte se înfurie.

— De unde ştii unde era?

Îl trecu un fior rece.

— Probabil mi-a spus unul dintre poliţişti.

— Domnul Pinter nu mi-a menţionat asta nici măcar mie. M-ar surprinde să-ţi fi spus. Ştiu că nici ziarele nu au scris despre asta. Charlotte simţi inima bătându-i cu putere. Nu ai fi avut de unde să ştii că David era la plimbare decât dacă ai fi fost acolo.

— Probabil am auzit…

— Tu ai omorât-o pe Sarah, aşa-i?

O fixă cu privirea.

— Este absurd!

Probabil nu ar fi trebuit să-şi verbalizeze suspiciunea, dar acum, că o făcuse, voia să ştie adevărul.

— Dacă te-ai aflat acolo în noaptea aceea…

— Şi ce dacă am fost? scrâşni din dinţi. Crezi că mi-aş omorî propria soră?

— De aceea pleci din ţară, nu? Te temi că o să găsească jurnalul lui Sarah, iar ea ar fi putut scrie ceva care să te incrimineze.

— Suficient! se răsti el. Nu ştii despre ce vorbeşti!

— Ştiu că Sarah putea fi dificilă uneori. Crede-mă, au fost momente când chiar eu am vrut să o omor…

— Nu am omorât-o! Am iubit-o!

— Sunt convinsă că nu ai intenţionat, spuse ea, hotărâtă să scoată adevărul la iveală. Probabil a fost un accident. Nu i-ai fi făcut niciodată rău intenţionat.

— Nu, niciodată!

— Ea te-a împins să faci asta, sunt convinsă. Probabil ţi-a zis ceva răutăcios, aşa cum făcea mereu, şi…

— Nu mai voia să-mi dea bani! Apoi, dându-şi seama că aproape recunoscuse, se aşează pe bancă şi îşi îngropă faţa în mâini. Nu mai voia să-mi dea banii ăia nenorociţi!

Charlotte avu nevoie de toată voinţa pentru a nu reacţiona la mărturisirea lui.

— Povesteşte-mi despre asta, spuse ea, apelând la tonul blând pe care îl avea de fiecare dată când una dintre fetele ei venea, plină de vină, să-şi mărturisească vreo greşeală. O să te simţi mai bine dacă vorbeşti despre asta.

Astfel, măcar ar fi aflat adevărul.

O clipă, crezu că nu avea să-i răspundă. Apoi el îşi ridică capul şi privi râul în gol.

— Tot ce voiam era să mai sustragă nişte bani de la Kirkwood. Suficient cât să plătesc ce îi datoram nenorocitului de Timms înainte ca lucrurile să se agraveze şi să-şi trimită oamenii după mine.

— Iar ea a refuzat, insistă Charlotte.

— A zis că se săturase să se certe cu Kirkwood. Totul ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi înţeles cu el. Asta ar fi însemnat că nu avea să-mi mai dea bani. Se încruntă, privind în noapte. Aşa că ne-am certat. Am împins-o în cadă. S-a lovit la cap şi şi-a pierdut cunoştinţa. Totul s-a întâmplat atât de repede! Nu-mi venea să cred. A alunecat sub apă, iar eu am stat acolo… fără să ştiu ce să fac.

— Deci a fost un accident, spuse Charlotte, forţându-se să-şi ascundă repulsia. I s-ar fi putut întâmpla oricui. Sigur, dacă o să le explici autorităţilor…

— Ai înnebunit? O să spună că ar fi trebuit să o scot de acolo şi să o duc la un doctor. Nu am făcut nimic în timp ce se îneca. O să spună că mi-am omorât singura soră!

Pentru că o făcuse, dar nu avea să fie atât de naivă încât să-i spună asta. Cerule, era în ghearele unui asasin! Poate nu o ţinuse sub apă pe Sarah, dar el era de vină pentru moartea ei. Cum putea spera Charlotte că avea să-i dea drumul?

— Odată ce ai văzut că a murit, i-ai tăiat venele şi ai scris acel bilet de adio, presupun, spuse Charlotte detaşată. Pentru a părea că a fost o sinucidere.

— Trebuia să fac ceva, nu înţelegi? Nu puteam… Ştiam că o să mă spânzure. Când eram copii, obişnuiam să ne facem farse unul altuia scriind scrisori scandaloase şi imitându-ne scrisul, aşa că am putut să falsific cu uşurinţă biletul.

— Evident, suficient de bine încât să induci autorităţile în eroare. Se uită la el. Dar, dacă ai ucis-o în mod accidental, de ce ai scris acea scrisoare care a pornit investigaţia?

Râse cu răutate.

— Pentru acelaşi motiv pentru care te-am răpit pe tine, pentru a obţine bani de la cumnatul meu zgârcit. După ce a murit Sarah, i-a părut rău pentru mine şi mi-a dat tot ce i-am cerut. Apoi totul s-a schimbat. Ai apărut tu şi ai luat toţi banii cu moştenirea aia blestemată…

— Deci i-ai înscenat totul lui David?

— Ştiam că autorităţile nu o să-l ducă niciodată la proces, fiind viconte, spuse el în apărarea lui. Nici măcar nu era acasă. Însă m-am gândit că o să-l pună într-o lumină proastă, iar el o să vrea cu disperare să-şi reabiliteze numele. Respiră greoi. Atunci m-aş fi oferit să-l ajut în schimbul unei sume substanţiale. Aş fi putut spune că a mers cu mine să bem şi să jucăm cărţi sau ceva asemănător. Dar, în loc să-l acuze, ei au început să le pună întrebări servitorilor. Apoi au început să vorbească despre un jurnal... Nu m-am gândit niciodată că Sarah ţinea un jurnal. Mi-am dat seama că putea să scrie despre indiscreţiile mele. Atunci, fără îndoială, ar fi venit după mine. Privind apa, se încruntă. Chiar şi aşa, m-aş fi oferit să-l ajut dacă l-aş fi găsit. Era undeva prin ţară, iar ei nu mi-au spus unde. Şi apoi, oamenii lui Timms îmi respirau în ceafă... Nu mi-a dat de ales fugind aşa. Trebuia să fac ceva. Brusc, păru deranjat. În plus, merită să sufere. Dacă nu era el cu avariţia lui, Sarah ar fi fost în viaţă.

Charlotte nu zise nimic, temându-se că, dacă spunea ceva, nu mai putea să-şi controleze furia. Cum nu îşi dăduse seama că Richard era singurul vinovat pentru ce i se întâmpla? Prima dată, îşi folosise sora pentru interesele proprii, apoi, când terminase cu ea, o omorâse şi încercase să-i însceneze unui om nevinovat crima pe care o comisese. Ei ce avea să-i facă, odată ce nu îi mai era de folos? Gândul acela o înspăimânta. Însă era sigură de un lucru: nu avea să cedeze fără luptă.

Capitolul 27

David stătea pe malul râului cu un săculeţ cu bijuterii în mână, încercând să zărească drumul cu ajutorul felinarului. Slavă Domnului că mama lui nu era acolo, ci plecase să-şi viziteze sora. Ar fi fost greu să-i explice prezenţa lui neaşteptată.

Nu la fel de greu ca acum, desigur. Richard trebuia să

fie acolo, pe undeva. David ţinu felinarul mai sus şi se simţi uşurat când lumina ajunse la marginea Insulei Şeii. I se păru că putea vedea un licăr pe insulă, dincolo de foişor, dar nu se auzea niciun sunet, ceea ce îl îngrijoră. Tot ce putea auzi era apa lovindu-se de mai.

Undeva, pe malul celălalt al Tamisei, se afla Pinter aşteptându-şi oamenii. David voia să aştepte până la sosirea lor, dar cum nu ştia care era motivul pentru care întârziaseră, nu avea să rişte ca Richard să o rănească pe Charlotte în timp ce el stătea cu braţele încrucişate. Voia să o salveze. Imediat.

— Richard! strigă el. Unde eşti? Vino să-ţi iei bijuteriile astea blestemate!

La început, nici nu văzu, nici nu auzi ceva. Brusc, ceva se mişcă în lumina felinarului. Richard o împingea pe Charlotte în faţa lui. Părea să aibă mâinile legate, iar Richard îi ţinea pistolul la tâmplă.

David simţi cum i se opreşte inima. Era suficient să alunece, să se împiedice, iar Charlotte avea să moară. Al dracului nenorocit!

— Nu te aşteptam atât de repede, strigă Richard suspicios.

— Nu eram departe de Londra, minţi David. Apoi îşi întoarse atenţia spre Charlotte, dorindu-şi să o vadă mai bine. Charlotte, eşti teafără?

— Da, este, strigă Richard, dar o să rămână astfel numai dacă îmi dai bijuteriile.

— Vreau să o aud pe ea spunând asta! ripostă David.

Când Richard îi şopti ceva, ea îi răspunse:

— Sunt bine, David. Nu m-a rănit, îţi jur! Vocea ei părea surprinzător de calmă, iar asta îl linişti puţin pe David.

— Înaintează cu bijuteriile! îi ordonă Richard, iar ea o să rămână teafără şi nevătămată.

David încuviinţă nemulţumit. Aruncând săculeţul în barca cu vâsle, aşeză felinarul pe locul liber, se urcă şi luă vâslele. În tinereţe, mersese pre Insula Şeii de sute de ori, dar niciodată nu i se păruse atât de departe. Fiecare minut

îl făcu să tremure, iar când ajunse pe malul celălalt, transpiraţia îi îngheţase pe spate.

Voia să se termine totul, pentru a o îmbrăţişa din nou pe Charlotte. Nu avea să se simtă în siguranţă până când nu o salva din ghearele lui Richard. După ce legă barca şi lăsă felinarul lângă ea, se întinse după săculeţ.

— Nu încă, spuse Richard. Dă-ţi jos haina şi vesta şi aruncă-le în barcă! Acum întoarce-te! adăugă el după ce David îi dădu ascultare.

Deşi David se gândise să ia cu el un pistol, Pinter îl sfătuise contrariul, anticipând această mişcare a lui Richard. Cuţitul de la gheată avea să fie suficient dacă se putea apropia destul de mult încât să-l poată folosi.

Satisfăcut că David nu era înarmat, Richard spuse:

— Adu săculeţul şi lasă-l pe piatra dintre noi. Acum du-te înapoi în barcă, spuse Richard, după ce David aşeză bijuteriile.

David nu se mişcă.

— O vreau pe Charlotte.

— O s-o ai. Fă cum îţi spun!

Nehotărât, David se întoarse la barcă. Spre surprinderea lui, Richard scoase un cuţit din buzunar şi, ţinând în continuare pistolul la capul lui Charlotte, îi tăie frânghiile.

— Foarte bine, doamnă Harris, mergi şi ia săculeţul. Nici să nu te gândeşti să alergi la amantul tău, altfel te împuşc în spate!

— Nu ai face asta niciodată, spuse ea cu fermitate. Ştiu că în adâncul sufletului eşti un om bun, Richard. Nu vrei să-mi faci rău. Lasă-mă să merg la David…

— Taci! strigă Richard şi armă pistolul.

Sunetul îl îngrozi pe David.

— Fă cum îţi spune, Charlotte, spuse David răguşit.

Palidă, se îndreptă spre săculeţ.

— Deschide-l şi arată-mi ce e în el, îi ordonă Richard.

Când ea îngenunche să verifice, David spuse:

— Chiar crezi că te-aş păcăli, riscându-i viaţa?

— Erai zgârcit şi cu sora mea!

— Nu e nici pe departe acelaşi lucru. Nu ştiam că viaţa lui Sarah depindea de asta, spuse David.

Richard îi aruncă o privire confuză.

— Ce vrei să spui?

Pinter îi spusese să-i distragă atenţia lui Richard, ca să-i fie mai uşor să ţină situaţia sub control. Văzându-l pe Richard cu pistolul în mână, David se gândi de două ori la sfatul lui. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca glonţul să o nimerească pe Charlotte.

— Nimic.

— Crezi că am ucis-o pe Sarah, nu? întrebă Richard.

David păstră tăcerea.

— Arată-mi blestematele alea de bijuterii, doamnă Harris! bombăni Richard.

Charlotte scoase cutiile, le deschise una câte una şi îi arătă setul de bijuterii rubiniu, un colier de smarald, trei coliere de perle, mai multe inele bătute cu diamante, smaralde şi mai multe perle, bijuterii care aparţinuseră familiei lui de generaţii.

— Ia te uită, spuse Richard, ochii strălucindu-i la vederea lor. Sarah nu minţea când se lăuda că are o colecţie impresionantă pentru a le purta la petreceri. Foarte bine, Kirkwood! Se îndreptă spre Charlotte. Adu săculeţul aici!

Vru să le ridice, dar David spuse:

— Nu! Ea rămâne!

Charlotte se opri, iar Richard îi strigă:

— Ai uitat cine ţine pistolul?

— Ai primit ce ţi-ai dorit, îl contrazise David. Acum las-o pe Charlotte să vină cu mine. Până când ajungem pe malul celălalt, tu o să fii de mult plecat.

Richard îndreptă pistolul spre David.

— Doamnă Harris, adu săculeţul aici dacă nu vrei să-ţi vezi amantul murind sub ochii tăi.

— Stai aici, Charlotte, bombăni el. Nu o să mă împuşte!

— Nu o să risc, spuse ea, şi se grăbi înapoi la Richard.

Luând-o de talie, Richard începu să se dea în spate,

ţinând pistolul îndreptat spre David.

— Ai fost de acord să îi dai drumul dacă îţi aduc bijuteriile, zise David în timp ce se îndrepta spre ei. Nu eşti un om de cuvânt?

— Stai acolo! îi ordonă Richard. Am nevoie de ea ca să ajung pe coastă. Nimeni nu ar îndrăzni să se apropie dacă e cu mine. Apoi o să-i dau drumul.

— Nu permit să pleci cu ea, spuse David, înaintând prea mult. Poţi avea bijuteriile, nu dau doi bani pe ele! Poţi pleca liber de aici. Numai dă-i drumul!

— Dacă mai faci un pas, o omor! strigă Richard şi, spre groaza lui David, îndreptă pistolul spre Charlotte.

De pe marginea cealaltă a insulei se auzi un zgomot neaşteptat – o împuşcătură şi zgomotul vâslelor împingând apa. Se părea că Pinter plecase după partenerii lui Richard, oricine ar fi fost ei. Speriat, Richard întoarse capul în acea direcţie. Apoi, totul se întâmplat foarte repede. Charlotte ridică săculeţul şi lovi pistolul care se descărcă în aer. Înjurând, Richard se întinse spre ea, dar David se aruncă peste individ, strigându-i lui Charlotte să fugă.

Căzură pe pământ, iar David îl lovi cu pumnii pe Richard, care se zbătea cu furie. Deoarece se lupta să ţină cuţitul lui Richard la distanţă, David nu putu să ajungă la propriul cuţit. Reuşi să-l lovească cu putere, dar, chiar când se aplecă spre cizmă, Richard îi înfipse cuţitul în coapsă. Din reflex, David luă cuţitul şi îl înfipse în inima lui Richard.

Pe chipul lui se citeau suferinţa şi şocul. În timp ce sângele se îmbiba în vesta lui albă, făcând-o stacojie, Richard privi în jos, apoi înapoi la David.

— Vreau să ştii că nu am vrut… să o omor… şopti el.

Apoi căzu fără viaţă.

David se ridică, îngrozit de cuvintele bărbatului, dar şi de sângele care curgea peste tot. Se simţea ameţit. De undeva, de departe, o auzi pe Charlotte strigând. Apoi o simţi luându-l în braţe, strigând:

— Dumnezeule, David! Oh…

Acela fu ultimul lucru pe care îl auzi înainte să leşine.

*

Charlotte îl lăsă pe David jos numai cât să aducă felinarul şi să-i examineze rana. Când îi văzu coapsa plină de sânge, simţi că îi iese inima din piept. Era atât de mult!

Îşi desfăcu şalul şi îi legă piciorul deasupra rănii. Trebuia să oprească sângerarea. Lacrimile i se prelingeau pe obraji în timp ce îl lega aşa cum învăţase când fetele făcuseră voluntariat la spital.

— Să nu îndrăzneşti să-mi mori în braţe, David Masters! strigă ea. Să nu îndrăzneşti să mă părăseşti!

Îi folosi lavaliera pentru a-i bandaja tăietura, sperând că presiunea avea să oprească sângerarea. Trebuia să-l ducă pe insulă, avea nevoie urgent de un doctor. În plus, nu era sigură că strigătele şi împuşcăturile pe care le auzise erau de la un prieten sau de la un duşman. Se îndepărtau, ca şi când cineva era urmărit în josul râului. Pe malul celălalt, vedea calul lui David agitându-se. Dacă putea să-l ducă atât de departe…

Avu nevoie de toată puterea pentru a-l târî la mal, la barca cu vâsle. Îl trase în barcă, înainte s-o împingă şi să se urce în ea. Atunci îşi dădu seama. Era din nou pe râu. Într-o barcă. De data asta, era singură şi numai ea putea să o ţină pe linia de plutire.

Dumnezeule, nu vâslise niciodată! Dacă se răsturnau? Aruncă o privire spre apă şi simţi un nod în gât. Se sperie, iar mâinile începând să-i tremure atât de tare încât abia mai putea ţine vâslele. Apoi David gemu. Nu avea să-l lase să moară din cauza unei frici prosteşti. Sub nicio formă!

Apucând vâslele, începu să înainteze spre mal. La început, barca părea să aibă voinţă proprie. Se ducea tot mai departe în jos, pe cursul râului, iar ea nu părea să ştie ce să facă pentru a o opri.

— Bagă vâsla… dreaptă… mai adânc, şopti David.

Speriată, îşi întoarse privirea spre el. Încerca să se aşeze pe bancă.

— Nu te mişca! îi ceru ea, lacrimi de uşurare umplându-i ochii când văzu că îşi recăpătase cunoştinţa. Îţi

face mai mult rău.

— Trebuie să tragi de ambele vâsle, dar… mai cu putere de cea din dreapta.

Făcu aşa cum îi spuse, iar barca se învârti.

— Nu atât de tare! Doar puţin! Suficient cât să mergi în sus pe cursul râului.

Fu nevoită să încerce de mai multe ori, dar curând apucă pe drumul cel bun.

— Bine. Se prăbuşi iar pe banchetă. Ce fată bună!

Teama o cuprinse din nou când apa intră în barcă. „Vorbeşte cu el. Nu te gândi la râu”.

— Poate că nu ai observat, David Masters, dar nu mai sunt de mult fată.

Zâmbi.

— Crede-mă… am observat, dragostea mea.

Îşi întoarse privirea spre el.

— Ce ai spus?

— Am fost atât de… prost… dulceaţă.

Se mută, simţind durerea în tot corpul.

— Nu vorbi, strigă ea speriată. Stai nemişcat!

Clătină din cap.

— Vreau să ştii… în caz că eu…

— Să nu îndrăzneşti să spui asta! Nu o să mori, la dracu’! Nu o să-ţi permit!

Zâmbi cu blândeţe.

— Asta iubesc la tine, Charlotte. Eşti mai încăpăţânată ca diavolul, îşi umezi buzele. Ai avut dreptate, să ştii. Despre faptul că… te-am minţit. O parte prostească din mine… încă te ura pentru… trecutul nostru. Orice rămăsese din asta… a trecut. Teama că te-aş putea pierde… a alungat-o!

— Te rog, David, nu acum, spuse ea grav în timp ce vâslea.

Vedea cât de greu îi era să vorbească. În ochii lui se vedea cât suferă, iar lavaliera din jurul rănii era deja plină de sânge.

— Nici tu nu o să mă pierzi. Niciodată!

— Juri? întrebă el.

— Jur. Nu o să te mai părăsesc niciodată.

— Asta înseamnă că... mă ierţi pentru... mascarada aia?

— Te iert pentru tot, spuse ea agitată. Ai avut dreptate. M-am temut să te las să te apropii prea mult. Nu mă mai tem.

— Mi-a fost frică să recunosc că... încă te iubesc. Dar te iubesc. Mereu o să te...

— Oh, Dumnezeule, David, şi eu te iubesc! Te rog, te rog, nu muri! Nu aş suporta!

În timp ce ea vorbea, el îşi lăsă din nou capul pe spate, iar ochii i se închiseră.

Charlotte îşi folosi toată forţa, până când mâinile începură să-i sângereze. Pe neaşteptate, pe mal apărură câţiva bărbaţi care strigau la alţi bărbaţi. O clipă se sperie, temându-se că erau oamenii lui Richard, dar apoi îl văzu pe domnul Pinter.

În câteva clipe, traseră barca la mal şi îl ridicară pe David, ducându-l la o trăsură care îi aştepta.

— Sunteţi bine? o întrebă domnul Pinter în timp ce o ajută să coboare din barcă.

Niciodată nu se simţise mai fericită să simtă pământul sub picioare.

— Are nevoie urgentă de un doctor. Trebuie să-l salvaţi!

— O să facem tot ce putem, şopti domnul Pinter, sprijinind-o. Îmi pare rău că a trebuit să vă chinuiţi singură. Am mers după ceilalţi indivizi, gândindu-mă că aţi putea fi pe barca lor. Când am dat de ei şi am văzut că nu sunteţi acolo, am venit aici. Din fericire, oamenii mei au ajuns în acelaşi timp.

— Trebuie să ştiţi ceva, spuse ea. Nu David a omorât-o pe Sarah. Richard a făcut-o. Mi-a spus...

— Da, am bănuit. Unde este Linley?

— Cred că este mort. Încă e pe insulă. David l-a înjunghiat.

O făcuse pentru a o salva, iar acum singurul bărbat pe care îl iubise putea muri. Oh, Dumnezeule, nu! Dacă murea,

cum reuşea ea să trăiască fără el?

Capitolul 28

David se trezi într-o cameră luminoasă, cu piciorul durându-l îngrozitor. Avu nevoie de o clipă să îşi dea seama că se afla în patul lui de la moşie, îmbrăcat doar în cămaşă. Cum ajunsese acolo? Tot ce îşi putea aminti era cerul nopţii în timp ce Charlotte vâslea…

— Charlotte, bolborosi el, simţindu-şi gura uscată.

— Ia te uită, în sfârşit s-a trezit pacientul!

Îşi întoarse privirea spre vocea bărbătească şi se simţi dezamăgit când îl văzu pe Pinter aşezat în fotoliu. Unde era Charlotte? Oare visase că îi spusese că nu avea să îl mai părăsească niciodată? Iar ultima parte… Putea jura că îi spusese că îl iubea. Însă nu era sigur. Totul era în ceaţă.

— Ne-aţi speriat pe toţi, domnule, continuă Pinter. Sunteţi un bărbat foarte norocos. Dacă acel cuţit ar fi fost înfipt un centimetru mai la stânga, nu aţi mai fi scăpat de pe insulă. Primul ajutor acordat de doamna Harris a ajutat. Cumnatul dumneavoastră nu a fost atât de norocos.

— Este…

— Da. Mort.

— Deci nu o să ştim dacă…

— De fapt, acum ştim totul. Nu numai că i-a mărturisit totul doamnei Harris, dar i-am prins complicii, iar ei au confirmat ce ne-a spus ea, deoarece au auzit toată conversaţia. Conform spuselor doamnei Harris, Linley s-a certat cu soţia dumneavoastră şi a împins-o în cadă, iar ea s-a lovit la cap de marginea acesteia. Când şi-a pierdut cunoştinţa, s-a scufundat, iar el a stat şi a privit cum se îneacă.

Încruntându-se, David se chinui să se ridice în fund.

— Acum, spuse Pinter, aplecându-se speriat, nu ştiu dacă ar trebui să faceţi asta.

— Sunt bine, spuse David, deşi avu grijă la picior când

se ridică. Vreau să ştiu totul.

Pinter îi spusese toată povestea. Se părea că Richard făcuse totul când se afla la ananghie, chiar şi falsificarea biletului.

— Dacă nu ar fi fost atât de lacom, încheie Pinter, îndrăznesc să spun că nu am fi aflat niciodată de crima lui. A trebuit însă să stoarcă şi mai mulţi bani de la dumneavoastră, iar asta a fost greşeala lui cea mai mare.

David clătină din cap, îngrozit. Îşi irosise viaţa. Richard fusese mereu impulsiv, dar să-şi ucidă sora şi apoi să încerce să profite de moartea ei…

— Deci putem declara cazul încheiat, domnule. Sper că acceptaţi scuzele noastre cele mai sincere… Pinter se opri. Sper că acceptaţi şi scuzele *mele* sincere. Nu ar fi trebuit să mă grăbesc să vă acuz.

David putea fi generos, acum că nu mai trăia sub suspiciune.

— Vă făceaţi datoria. Nu m-aş fi aşteptat la mai puţin de la un bărbat hotărât să-l găsească pe asasinul soţiei mele.

— Este mai mult de atât… Dar las această poveste pentru altă ocazie.

Uşa dormitorului se deschise, iar Charlotte intră ţinând o tavă în mână.

— Doctorul spune că, dacă putem să-l ţinem conştient suficient cât să înghită supa aceasta, ar putea…

Aşeză tava strigând de bucurie.

— David, eşti bine!

Alergă spre pat, îi cuprinse capul în palme şi îi sărută fruntea, obrazul – peste tot, numai unde voia el nu.

— Ar trebui să mă înjunghie mai des. Îi prinse şi el capul în mâini şi o sărută lung, pasional, iar ea îi răspunse cu atâta entuziasm încât inima lui tresăltă.

Se trase înapoi roşie în obraji, privind spre Pinter. Acesta se ridică.

— Cred că trebuie să plec, spuse el zâmbind. Acum, că sunt sigur că o să trăiţi, domnule, aş face bine să mă întorc la Londra. Dacă vreodată aveţi nevoie de ceva…

— O să fiţi primul la care o să apelez, răspunse David.

În timp Pinter plecă, David îşi întoarse privirea spre femeia pe care o adora. Ochii ei minunaţi erau roşii, rochia era indecentă fără şal, iar părul îi era răvăşit. Niciodată nu arătase mai bine. Bătu cu palma pe pat.

— Stai lângă mine, dragostea mea.

— Nu vreau să te rănesc, începu ea, dar apoi el o luă de mână mai degrabă forţat, iar ea se supuse.

Întinzându-se în pat lângă el, o trase mai aproape, sprijinindu-se de umărul lui.

— Se pare că mi-ai salvat viaţa pentru că mi-ai tratat rana şi m-ai dus la mal.

Îşi aşeză mâna pe pieptul lui.

— Da, dar măcar atât puteam face, după ce tu ţi-ai riscat viaţa pentru mine.

Comentariul îl făcu să se încrunte.

— Acesta a fost singurul motiv? Pentru că îmi erai recunoscătoare?

— Ştii bine că nu, şopti ea, privindu-l în ochi.

Iubirea din ochii ei îl lăsă fără aer. Nici măcar în tinereţe nu îl privise cu atâta dragoste. Cumva, asta îl făcu să se simtă din nou vinovat.

— Mi-am petrecut ultima săptămână în agonie, dorindu-mi să-ţi explic totul mai bine, dar nu am putut pentru că…

— Ştiu. Domnul Pinter mi-a spus despre capcana pe care aţi întins-o.

O privi cu subînţeles.

— Nu a ieşit chiar cum am plănuit.

— Mi-am dat seama, îl tachină ea, cu ochii scânteind. Un plan al tău care să nu iasă bine? Cine s-ar fi gândit?

— Cu siguranţă, nu a fost singurul plan care nu a ieşit aşa cum l-am prevăzut. Deşi nu voia să amintească asta, trebuia să ştie care era situaţia între ei. Noaptea trecută, ai spus că mă ierţi pentru mascarada cu vărul Michael. Ai vorbit serios?

Aşteptă răspunsul cu sufletul la gură.

Ea lăsă privirea în jos.

— Să ştii că m-ai rănit foarte tare.

— Ştiu, spuse el.

— Ar fi trebuit să-mi spui adevărul, dacă nu imediat, măcar când am devenit amanţi.

— Da. Nu am nicio scuză şi nu a fost corect faţă de tine. Te-am tratat ca pe fata de 18 ani pe care o ştiam în tinereţe, nu ca pe fiinţa sensibilă, inteligentă căreia i-am scris scrisori.

Ciudat, acea mărturisire o făcu să zâmbească.

— Ştii cum mi-am petrecut ultima săptămână?

— Blestemându-mă?

— Citindu-ţi scrisorile.

Tresări.

— Pe toate?

— Pe toate cele 1 263. Mai mult sau mai puţin.

David nu ştia ce să creadă.

— Şi ce ai înţeles?

— În primul rând, ar fi trebuit să ghicesc cine erai de la prima afirmaţie arogantă pe care ai făcut-o, spuse ea.

El îi zâmbi.

— S-a văzut atât de clar?

— Acum că ştiu adevărul, da, răspunse ea jucându-se cu nasturii de la cămaşa lui. Am înţeles, de asemenea, cât de important ai fost pentru şcoală în toţi anii aceştia. Şi pentru mine. Mi-am dat seama că planul tău, indiferent cum a început, a devenit un act de prietenie adevărată.

Răsuflă uşurat.

— Deci ai vorbit serios seara trecută, când ai spus că mă ierţi, spuse el.

— Da.

Îi sărută cu blândeţe obrazul, apoi buzele.

— Şi când ai spus că mă iubeşti?

— Ai auzit asta? întrebă ea surprinsă.

— Ca prin vis. Am crezut că mi-am imaginat.

— Nu, rosti ea, zâmbindu-i tandru. Am spus-o. Te iubesc, David!

El îşi luă inima în dinţi şi riscă.

— Asta înseamnă că te căsătoreşti cu mine? Înainte

să-mi răspunzi, vreau să ştii că accept orice. Poţi continua să conduci şcoala şi, dacă îmi permiţi, o să locuiesc acolo, spuse el când ea inspiră adânc, înainte să-i răspundă. Mama sau Giles o să administreze moşia. Numai căsătoreşte-te cu mine, dulceaţă. Asta este tot ce vreau!

Charlotte râse.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o şcoală plină de tinere care îi aruncă ocheade soţului meu. În mai puţin de o săptămână, toate o să se îndrăgostească de tine. Când el se încruntă, ea deveni serioasă. Ai avut dreptate, să ştii. Mă foloseam de şcoală pentru a mă proteja de bărbaţi, de viaţă, de tine. Îi mângâie obrazul. Nu mai am nevoie de protecţie. Am descoperit că vreau şi altceva în viaţă. Pe altcineva. Îndată ce o să te întremezi, o să angajez o directoare.

Bucuria îl invadă. În sfârşit, Charlotte era a lui! Nu pentru o noapte, pentru o lună sau pentru o relaţie pe furiş, ci pentru totdeauna.

— Dulceaţă, dacă asta înseamnă că accepţi să te măriţi cu mine, sunt gata chiar acum să mă dau jos din pat să fac tumbe.

— Să nu îndrăzneşti! spuse ea, încercând să nu râdă în timp ce îl privea serioasă. După toate prin câte am trecut pentru a te duce la un doctor, te înjunghii chiar eu dacă îţi deschizi rana!

Râse, bucuros la gândul că în sfârşit îi aparţinea lui Charlotte, iar ea îi aparţinea lui.

— Atunci mă abţin de la tumbe, având în vedere că ai înfruntat Tamisa pentru a mă salva. Cum ai reuşit?

— Gândindu-mă la ce aş fi avut de pierdut dacă nu ai fi trăit, spuse ea.

— Şi ce anume?

— Mintea. Inima. Sufletul.

De-a dreptul emoţionat, o sărută, de data asta mai încet, dar cu mai multă pasiune. Când se opri, o întrebă:

— Cât de repede ne putem căsători?

Îl privi confuză.

— Nu până când nu se încheie perioada de doliu. Nu

vreau ca oamenii să creadă…

O întrerupse cu un sărut atât de profund încât simţi că inima avea să-i sară din piept. Oprindu-se, îi spuse:

— Răspuns greşit, dulceaţă. Să încercăm iar. Când ne putem căsători?

— David… începu ea încruntată, dar de data asta, când el încercă să o sărute, îl împiedică. Vorbesc serios. Trebuie să facem totul cum se cuvine.

— Vrei să mă faci să plătesc pentru toate greşelile, bombăni el. O să-ţi petreci următoarele luni înnebunindu-mă, plimbându-te prin oraş, ispitindu-mă şi umilindu-mă. Până la nuntă, o să fiu ca lutul în mâinile tale.

— Ce idee bună! rosti ea cu aroganţă.

— Ai grijă, obrăznicătură, şopti el în timp ce îi trase în jos mânecile rochiei. Dacă tu crezi că o să rezist încă şase luni fără să fac dragoste cu tine, te înşeli amarnic.

Ochii ei străluciră.

— Ei bine, sfatul mea în privinţa asta a fost mereu acesta: „Mărită-te cu el înainte să te bage în pat!”

— Ai încălcat deja regula asta. O sărută pe decolteu, apoi îi trase rochia şi jos, până când respiraţia începu să i se precipite. În plus, celelalte sfaturi îmi plac mai mult.

— Ce sfaturi?

— Iubeşte-l înainte să te măriţi cu el! La fel de mult cum te iubeşte el. O privi în ochi cu dragoste. Pentru că asta o să rezolve totul.

Zâmbindu-i, îşi trecu braţele pe după gâtul lui.

— Cred că ai dreptate, dragostea mea.

Epilog

În cele din urmă, David obţinu ceea ce îşi dorise, iar în două luni se căsătoriră. Nu datorită puterii lui de convingere sau priceperii lui în pat. Charlotte descoperise că era însărcinată cu copilul lui. Acest lucru fusese mai important decât toate celelalte.

Acum, că se bucurau de micul dejun la pat în noua şcoală, înconjurată de familie, prieteni şi eleve, Charlotte nu regreta ceremonia în grabă. Nu ar fi supravieţuit şase luni departe de David. În plus, de fiecare dată când se aflau în aceeaşi încăpere, toţi puteau observa că erau îndrăgostiţi. Nu avea sens să amâne inevitabilul, mai ales de când ziarele îşi pierduseră în cele din urmă interesul pentru asasinatul lui Sarah şi se concentraseră asupra altor scandaluri.

Desigur, familia Linley se simţise rănită de graba lor. Erau îndureraţi, acum că îşi pierduseră fiul şi fiica. Nu îi purtau pică lui David pentru fericirea lui, dar nici nu păreau gata să o accepte. Charlotte nu era sigură că asta avea să se schimbe vreodată. Bănuia că aveau nevoie de mult timp ca să se consoleze cu gândul că ginerele lor le omorâse fiul, care recunoscuse că le ucisese fiica.

— Deci unde mergeţi în luna de miere? întrebă Anthony Dalton, prietenul lui David şi actualul Lord Norcourt.

Lângă el se afla soţia lui, Madeline, fostă profesoară la şcoală, care îl ţinea în braţe pe fiul lor nou-născut, Toby. Charlotte deja se dăduse în spectacol imitând gânguritul bebeluşilor, iar David o tachina din cauza asta.

— Mergem în Italia. David îi strânse mâna lui Charlotte. A fost ideea ei. Mereu a vrut să vadă Venetia şi spune că, dacă mergem cu o corabie suficient de mare, totul o să fie în regulă. Bănuiesc că o să stăm închişi în cabină toată călătoria.

— Închis în cabină cu soţia ta minunată, spuse Anthony. Ce altă distracţie mai bună?

David şi prietenul lui râseră, în timp ce soţiile îşi dădură ochii peste cap.

— Am invitat mirii să ne viziteze în Highlands, interveni Lady Venetia, o fostă elevă a lui Charlotte, dar nu i-am putut convinge.

— Nu e de mirare, zise Lord Stoneville, prietenul lui David. Iarna în Highlands este groaznică.

— Nu este atât de rea, comentă soţul lui Lady

Venetia, Sir Lachlan Ross. Dacă nu ai văzut Highlands acoperit de zăpadă, ai trăit degeaba!

Maiorul Winter şi soţia lui se alăturară grupului. El îl privea încruntat pe Sir Lachlan.

— Ne-am mai întâlnit, domnule? întrebă maiorul. Accentul dumneavoastră îmi pare cunoscut.

Sir Lachlan îi aruncă soţiei lui o privire ciudată, panicată.

— Nu-mi pot imagina unde v-aţi fi putut întâlni, spuse Venetia repede.

Vărul lui David se încruntă.

— Pot să jur că am auzit vocea aceasta când am fost în Scoţia…

— Noi, cei din Highlands, părem toţi la fel, îl întrerupse Sir Lachlan.

Venetia privi mulţimea.

— Dacă ne scuzaţi, se pare că fiul nostru Ian se îndreaptă spre stradă. Vâno, Lachlan, mai bine îl prindem înainte să dea de belea!

Plecară grăbiţi, iar Charlotte se întrebă ce se întâmplase. Singurele persoane din Highlands pe care maiorul Winter le întâlnise fuseseră mascaţii care îi răpiseră pe el şi pe Amelia în urmă cu mulţi ani. Şi toţi erau morţi. Sau cel puţin aşa auzise.

— Doamnă Harris, mă scuzaţi… Lady Kirkwood, este adevărat ce am auzit despre Samuel Pritchard? întrebă altcineva în timp ce alte două cupluri se alăturau grupului.

Bărbatul care vorbise era unul dintre prietenii lui David, ducele de Foxmoor. Era la braţ cu soţia lui, Louisa, iar lângă ei se aflau vărul său Colin Hunt, conte de Monteith, şi soţia acestuia, Eliza, încă una dintre fostele eleve ale şcolii.

— Colin spune, continuă Foxmoor, că planul lui Pritchard cu Rockhurst a eşuat.

Charlotte râse.

— Aşa este. Comitetul a decis că nu este în interesul comunităţii din Richmond să aibă un hipodrom aproape de reşedinţele locuitorilor înstăriţi. Odată ce domnul Watson a

auzit că nu poate obţine licenţa de care avea nevoie, s-a retras.

— Atunci Pritchard a venit la mine cu coada între picioare întrebându-mă dacă nu cumva voiam să o cumpăr, adăugă David. După câteva luni fără cumpărător şi după ce înţelegerea lui bănoasă, a eşuat, a rămas fără finanţe.

— David s-a gândit la asta, spuse Charlotte, dar ne place mai mult proprietatea lui Lord Stoneville.

— Ai şi de ce, bombăni Stoneville. Este o proprietate frumoasă. Dacă nu ar fi fost prostiile bunicii, nici nu aş fi… Dându-şi seama că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, se încruntă. Kirkwood a plătit bine, nu vă faceţi griji!

— Având în vedere activităţile care se desfăşurau acolo, remarcă Foxmoor, probabil că vecinii sunt încântaţi că acum e o şcoală de fete.

Toţi râseră. Stoneville îşi dădu ochii peste cap.

— Tot nu înţeleg de ce a trebuit să pleci de pe vechea proprietate, rosti Louisa. Sigur vărul Michael ţi-ar fi permis să…

— S-a dovedit că nu era el proprietarul, o opri Charlotte. Avea numai un drept de retenţie asupra chiriei, iar acesta era pe cale să expire. Domnul Pritchard era proprietarul şi, cum era contractată, nu am fi cumpărat-o niciodată. Îi zâmbi cu subînţeles lui David. Soţul meu a considerat că era timpul ca şcoala să aibă un loc al ei, permanent, aşa că nici nu a luat în considerare propunerea domnului Pritchard de a o închiria. După moartea vărului Michael, nu mai avea oricum niciun rost.

— Vărul Michael a murit? exclamă Eliza, la fel de şocată precum ceilalţi.

— Da, acum câteva zile. Charlotte ignoră zâmbetul Ameliei şi al maiorului Winter. A fost foarte trist. Domnul Baines a fost lângă el.

Charlotte era fericită că, împreună cu David, decisese să îl lase pe vărul Michael să moară din cauze naturale. Dacă ar fi dezvăluit tuturor identitatea acestuia ar fi însemnat să retrăiască acel trecut dureros, iar ultimul lucru de care aveau nevoie era încă un scandal.

Numai Amelia şi maiorul Winter ştiau adevărul. La fel Charles Godwin, care lipsise de la nunta lor. Nu primise bine vestea nunţii lor neaşteptate, aşa că îl iertase pentru că nu participase. Spera numai că, într-o zi, avea să găsească pe altcineva căreia să-i dăruiască dragostea lui.

— O să aflăm vreodată cine era vărul tău? întrebă Foxmoor.

— Mi-e teamă că o să rămână un mister. Domnul Baines încă refuză să-mi spună. Charlotte îl strânse de braţ pe David. Deşi o să-i fiu mereu recunoscătoare pentru anii de prietenie şi de bunătate.

Un zgomot brusc de lângă masă atrase atenţia tuturor. Terence încerca vitejeşte, dar fără succes, să liniştească un grup de copii năzdrăvani. Părinţii se grăbiră să-şi despartă copiii. Stoneville profită de ocazie pentru a-şi umple paharul. Asta le permise lui Charlotte şi lui David să rămână pentru prima dată singuri de la ceremonie.

David privi spre copii:

— Vezi la ce trebuie să ne aşteptăm? şopti el, mângâindu-i burta.

Nu spuseseră nimănui despre asta. Nu era ceva obişnuit să rămâi însărcinată înainte de căsătorie. În plus, ultimul lucru de care elevele ei aveau nevoie era un astfel de exemplu. Noua directoare îşi asumase deja rolul, dar tinerele încă o priveau pe Charlotte precum pe cea care le îndruma. La urma urmelor, ea le educa pe moştenitoare.

— După toate prin câte am trecut, cred că o să le facem faţă copiilor noştri, răspunse ea.

David rămase tăcut o clipă.

— Te gândeşti vreodată cum ar fi fost vieţile noastre dacă scrisoarea ta nu ar fi fost publicată? Dacă aş fi primit-o şi aş fi venit să îţi cer să-mi spui adevărul şi astfel aş fi aflat despre Giles? Acum am fi fost căsătoriţi de 18 ani.

— Poate. Sau poate că nu aş mai fi avut încredere în tine niciodată, marcată de acel incident. Îl strânse de braţ. În plus, cred că am ajuns să te cunosc mai bine datorită mascaradei cu vărul Michael decât aş fi făcut-o jucând rolul soţiei unui lord.

— Mi se pare că îţi lipseşte vărul Michael, spuse el cu emoţie în voce.

— Mărturisesc că o să aibă mereu un loc în inima mea. Îi zâmbi. De ce? Nu-mi spune că eşti gelos pe tine!

Păru gânditor.

— Am fost. În ziua în care vizitam proprietăţile şi tu îi lăudai calităţile, aproape că l-am urât pe individ. Mai ales de când am ştiut că nu merita aprecierile tale.

— Nu este adevărat, spuse ea cu blândeţe. Fără el, nu mi-aş fi împlinit niciodată visul de a institui şcoala de fete. În plus, aş fi pierdut ceva vital din cine sunt astăzi. Am învăţat mult din scrisorile noastre.

— Şi eu.

— Oh? Ce anume aţi învăţat, domnule?

— Cum să seduc o directoare de şcoală respectabilă.

Trăgând-o într-un crâng din apropiere, David o sprijini de un copac. Trecuse aproape o săptămână de când făcuseră dragoste ultima oară şi, judecând după respiraţia soţului ei când se apropie, era la fel de conştient de asta precum ea.

Îi zâmbi viclean.

— Am învăţat cum să citesc printre rânduri. Iar ceea ce am citit m-a învăţat cum să aprind focul din tine.

— Ei bine, spuse Charlotte trăgându-l spre ea, să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru vărul Michael!

Sfârşit